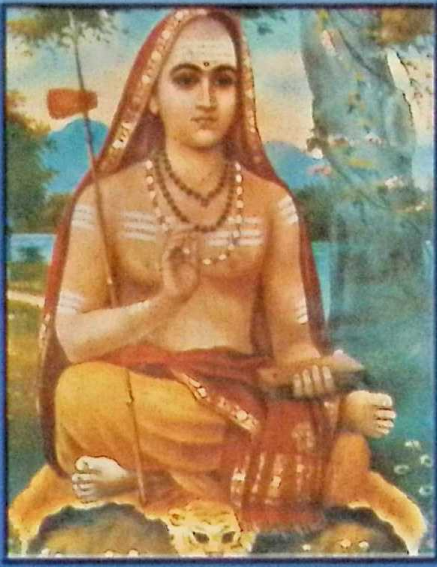

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்ய பாத
ஸ்ரீ ஆதி சங்கர
ஐகத்குருவரிஷ்டர் அருளிய

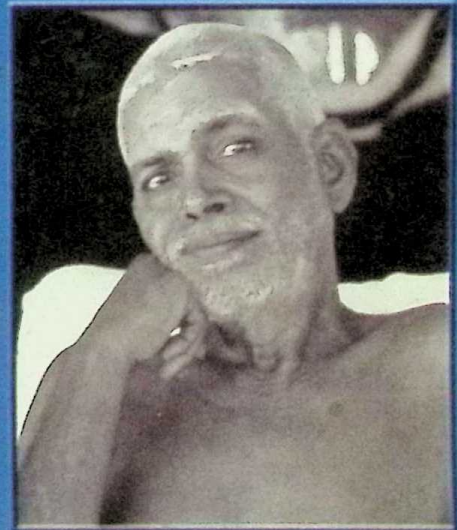
விவேக சூடாமணி

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

அருளியவர்

பகவான்

ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி

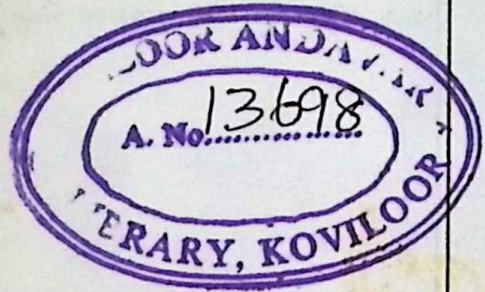
A No: 13698

20/2

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்ய பாத ஸ்ரீ ஆதி சங்கர ஜகத்குருவரிஷ்டர்
சம்ஸ்கிருதத்தில் அருளிய

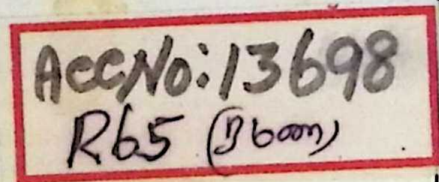
விவேக சூடாமணி

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

அருளியவர்
பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி

விளக்கவுரை
ஸ்ரீ H. வைத்தியநாதன்

பதிப்பாளர்

K. ஸ்ரீராம், தலைவர்

ஸ்ரீ ரமண வித்யா டிரஸ்ட்

பத்மாலயா டவர்ஸ், ஜானகி அவென்யு
எம்.ஆர்.சி. நகர், சென்னை - 600 028.

(ii)

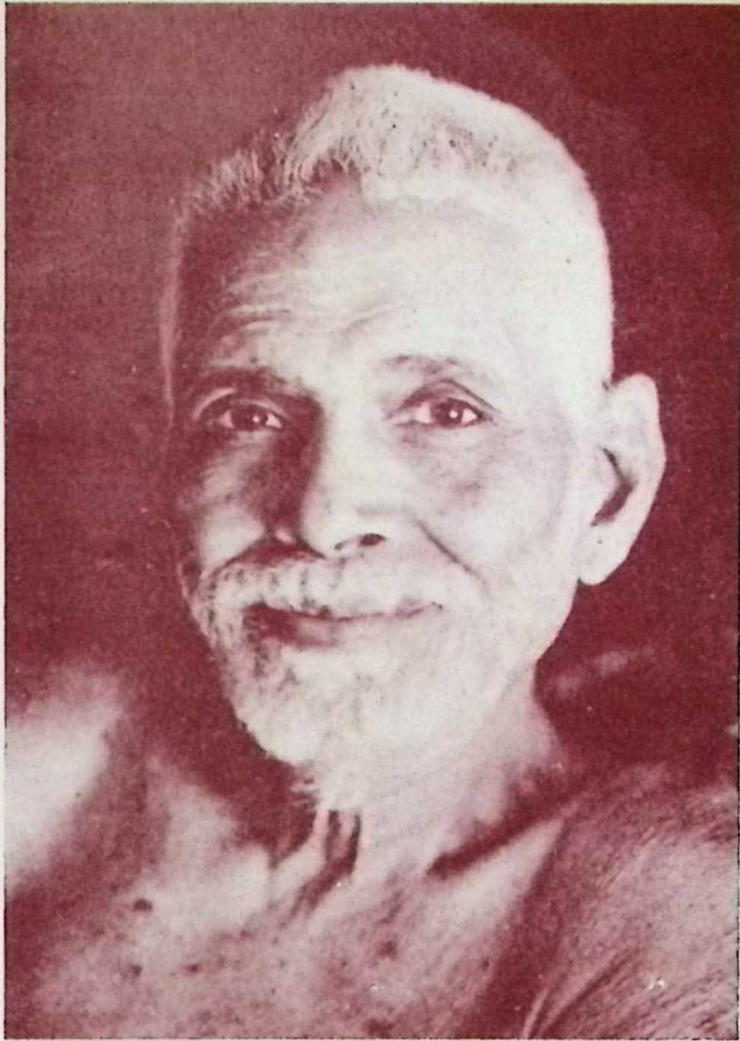
முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1999
உரிமை பதிப்பாளருக்கே

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளின்
அருணாசல விஜய விழாவில் சென்னையில்
26-9-99 அன்று ஸ்ரீ ரமணச் சமத்தின் தலைவர்
திரு V.S. ரமணன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

விலை ரூ. 80-00

அச்சிட்டோர்

ஸ்ரீ மாருதி லேசர் பிரிண்டர்ஸ்
174, பீட்டர்ஸ் சாலை
இராயப்பேட்டை
சென்னை - 600 014.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹரிஷி

எல்லை யிலாதபே ரின்ப வெழில்வடிவு
தொல்லமரர் காணாத் துரியச் சுடர் வடிவு
நல்ல சிவமா நடந்த குருவடிவு
சொல்ல வெணாத சொருபமாத் தொக்கதே. - ஸ்ரீ முருகனார்

With Best Compliments from:

SRIPAD STEELS PVT. LTD.

• CHENNAI • BOMBAY • DELHI

ஸ்ரீபகவத்பாதரைப் பற்றி ஸ்ரீபகவான்

மன்னுமா முனிவரர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக முர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாம்
தன்னிலைத் திகழ்த்தி இத்துதியில் தன்மயம்
சொன்ன அச் சங்கரன் துன்னும் என்னுளே.

- ஸ்ரீபகவான்

கருத்து: தன்னை வந்தடைந்த முனி சிரேஷ்டர்களான சனகாதிகளுக்கு தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வாமியாய் எழுந்தருளி தன் ஸ்வஸ்வரூபானந்த நிலையை மௌனத்தினாலே அம்முனிவர்களும் அனுபவிக்கும்படி அருளியதோடு மட்டும் நில்லாது, அத் தன்மயானந்தப் பேரின்பப் பெருநிலையை இந்த தக்ஷிணமூர்த்தி தோத்திரத்தில் போற்றிப் புகழும் அந்த ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் என் இதயம் முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறார்.

குறிப்பு: ஸ்ரீபகவத்பாதரின் தக்ஷிணமூர்த்தித் தோத்திரத்தை ஸ்ரீபகவான் தமிழில் செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்த்தபோது மேலேகானும் பாடலைத் துதிப்பாடலாக இயற்றியருளினார்.

ஆன்மாவின் போதமருள் ஆசானும் சங்கரன் அவ்
ஆன்மாவிற்கு அன்னியம் ஆவனோ - ஆன்மாவாய்
என் அகத்தே இருந்து இன்று தமிழ் சொல்வானும்
அன்னவன் அன்றி மற்ற ஆர்?

- ஸ்ரீபகவான்

கருத்து: ஆன்ம போத ஞானத்தை அருளும் சத்தருவாம் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் அந்த ஆன்மாவிற்கு அன்னியம் ஆவரோ? ஆன்மாவாக என்னுள் இருந்து கொண்டு, அன்று ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் கூறியதை, இன்று தமிழில் கூறுபவரும் அப்பெருந்தகையைத் தவிர வேறு யார்?

குறிப்பு: ஸ்ரீசங்கரர் அருளிய ஆத்மபோதத்தைத் தமிழ்ச் செய்யுள்களாக ஸ்ரீபகவான் மொழிபெயர்த்தபோது மேற் கண்ட பாடலை மங்கலப் பாடலாக அருளினார். மேற்படி இரண்டு பாடல்களும் ஸ்ரீரமண நூற்றிரட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன.

(iii)

பணிவுரை

ஸ்ரீமத் ஆதி சங்கர பகவத் பாதர் விவேக சூடாமணி என்ற வேதாந்த சாஸ்திர நூலை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியுள்ளார்; பிரம்ம ஸூத்ர பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம், பகவத் கீதா பாஷ்யம் ஆகியவற்றையும் எழுதி அருளியுள்ளார். இந்த பாஷ்யங்களில் அடங்கியுள்ள அடர்ந்த வேதாந்தத் தத்துவங்களைச் சாதாரண மனிதர் அறிந்து கொள்ள இயலாது. அவர்களும் அறியவேண்டுமென்றே இந்த விவேக சூடாமணியை எளிய ஸம்ஸ்கிருத நூலாக எழுதினார். இந்தச் சூடாமணிநூல் சிறிதும் பெரிதுமாக 582 சுலோகங்களைக் கொண்டது; குருவும் சீடனும் உரையாடும் முறையில் அமைந்துள்ளது.

விவேகம் என்னும் வடமொழிச் சொல் தமிழில் "பகுத்தறிவு" எனப்படுகிறது. பகுத்தறிவாவது மனத்திலும், சொல்லிலும், செயலிலும் கொள்ளத் தக்க நல்லவை எவை, தள்ளத் தக்க தீயவை எவை என்பதைப் பகுத்துக் காட்டும் அறிவாகும். இந்த விவேகம் தான் 'ஆத்மா என்பது எது, அனாத்மாக்கள் எவை' என்பதைப் பிரித்துக் காட்டி, ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவான பிரம்மத்தொடு ஐக்கியப் படுத்தவல்லதாகும். சூடாமணி என்பது முடியில் அணிந்து கொள்ளப்படும் சிறந்த ரத்தினம். ஆகவே, விவேக சூடாமணி என்ற சொல் விவேகத்தைத் தந்து உயிர்களை உய்விக்கும் நூல்களுள் முடிமணியான நூல் எனப் பொருள்படுவதாம். ஸ்ரீ பகவத் பாதர் இந்நூலுக்குச் சூட்டிய பெயர் எவ்வளவு பொருத்தமானது என்பதை இதனைப் பயில்பவர் அறியலாம்.

தமிழ் மட்டும் அறிந்த - வேதாந்த விசார ஞானம் பெறுவதில் சிரத்தையுள்ள ஆன்மிக அன்பர்களுக்குக் கருணையொடு ஸ்ரீ பகவான் ரமணர் இந்த விவேகசூடாமணியைத்

தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். மொழி பெயர்ப்பு ஆனதால் அன்றைய முறைப்படி நெடிய நெடிய தமிழ் வாக்கியங்களாகவும், வடமொழிச் சொற்கள் கலந்தனவாகவும் இந்த மொழி பெயர்ப்பு அமைந்துள்ளது. இன்றைய தமிழன்பர்கள் இதனைப் படித்துப் பொருள் உணர்வது கருதி ஸ்ரீ பகவான் எழுதிய மொழிபெயர்ப்பினைத் தழுவினே அங்கங்கே என் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய அளவில் விளக்கவுரை என்று தொடர்ந்து, தேவை என்று கருதப்பட்ட இடங்களுக்கு எழுதப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ பகவான் உரையில் அரும்பதமெனத் தோன்றிய ஸம்ஸ்கிருத, தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் பதவுரையும் விளக்க உரையை ஒட்டியே எழுதப்பட்டுள்ளது, ஸ்ரீ பகவான், தம் மொழிபெயர்ப்பால் காட்டிக் கொடுத்துள்ள பரப்பிரம்மம் பற்றிய பேரறிவைக்காண இந்த விளக்க உரையும் பதவுரையும் சிறிய விளக்கொளியாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீ பகவான் இந்த நூலுக்கு எழுதிய அவதாரிகையில் (முன்னுரையில்) 'இஃது (விவேகசூடாமணி) பிரம்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க்கவிர்களாக முன்னமே மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது' என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சிருங்கேரியில் 34வது பீடாதிபதிகள் என எழுந்தருளியிருந்த ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதி சுவாமிகள் இந்த நூலுக்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வியாக்யானம் (விளக்கவிரிவுரை) எழுதியுள்ளார்கள். இந்த விளக்கவிரிவுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு சிருங்கேரி பீட சீடராகிய ஸ்ரீ ஞானானந்த பாரதிசுவாமிகள் தமிழில் பதவுரை, விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார்கள். இதனை ஸ்ரீரங்கம் வாணி விலாச அச்சகத்தினர் 1975-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பகவானுடைய மொழிபெயர்ப்பையும், வாணி விலாச வெளியீட்டுரையையும் துணையாகக் கொண்டு இந்த விளக்கவுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. கருடன் சிறகில் அமர்ந்து வானத்தில் ஏறிப் பறக்கும் ஈயைப்போல நான் செய்துள்ள இந்தச் சிறிய பணியைப் பெரியோர் ஏற்றுக் கொள்ளப் பணிவொடு வேண்டுகிறேன்.

பெருமை மிக்க இந்தப் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்தி ஊக்கிய என் அருமை நண்பரும், ஸ்ரீரமண வித்யா டிரஸ்ட் தலைவருமான ஸ்ரீ K. ஸ்ரீராம் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(v)

ஸ்ரீ பகவான் அருளிய எல்லா நூல்களையும், ஸ்ரீ பகவானைப் பற்றி ஸ்ரீ முருகனார் முதலிய அரிய சீடர்கள் எழுதிய நூல்களையும் பக்தியொடு ஆழ்ந்து படித்துப் படித்து அவற்றில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர் ஸ்ரீ. ஸ்ரீராம் அவர்கள். ஸ்ரீ சங்கரர் கூறிய அரிய விஷயங்களை ஸ்ரீ பகவான் அழகிய எளிமையான தமிழில் அவ்வப்போது, தமது அருளுரைகளில் அங்கங்கே கூறியுள்ளார்கள். அவற்றைக் கற்றுத் தேர்ந்த ஸ்ரீ. ஸ்ரீராம் இந்த நூலில் 'ஒப்பு' என்ற தலைப்பில் தாமே எழுதித் தந்து தக்க இடங்களில் சேர்க்கச் செய்தார். அதோடு ஸ்ரீ பகவத் பாதர் காட்டும் ஆத்மாவே ஓர் உரு எடுத்து வந்தது போல உலகத்தோர் கண் முன்னே காட்சி அளிக்கும் ஸ்ரீ பகவானின் தனிச்சிறப்புக்களை விசேஷ உரைகளாக 'ஸ்ரீ பகவத்பாதரும் ஸ்ரீ பகவானும்' என இந்நூலில் பிற்பகுகள் தனியாக விவரித்து உள்ளார். இந்தப் பகுதிகளும் ஆன்மிக அன்பர்களுக்கு மிகமிக சுவை பயப்பனவா யிருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீ பகவானின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பை விளக்க வுரையொடு வெளியிட அனுமதி அளித்த ஸ்ரீரமணஸ்மரத்தின் தலைவர் V.S. ரமணன் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி. நல்ல முறையில் நேர்த்தியாக அச்சிட்டு உதவிய ஸ்ரீ மாருதி லேசர் பிரிண்டர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கு எங்கள் இதயம் கனிந்த பாராட்டுக்கள்.

இந்தப் புனிதமான பணியில் எங்களை ஈடுபடுத்தி வழி காட்டித் தோன்றத் துணையாக நின்றருளிய ஸ்ரீ ரமண பகவானின் திருவருளைப் போற்றுகின்றோம்.

சென்னை

எச். வைத்தியநாதன்

1-9-99

அருண விஜய நான்

பிரமாதி ஆண்டு

பதிப்பாளர் உரை

உலகாதி சகங்களின் நிலையற்றத் தன்மைதனை எடுத்துக்காட்டி, நிலைத்த சகத்திற்கு நேர்வழி காட்டும் இவ்விவேக சூடாமணி மனித குலத்திற்குக் கிடைத்த வரப்பிரஸாதங்களில் ஒன்று. உண்மையை அறியத் துடிக்கும் உத்தம அதிகாரிகள் லகுவில் நேர்வழி சென்று மோக்ஷானந்தம் அடைய வழிவகுக்கும் இந்நூலின் அபாரப் பெருமை இதை மீண்டும் மீண்டும் படித்து, மனனம் செய்வதனாலேயே விளங்கும். "சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தில் உள்ளார்" என்னும் மணிவாசகப் பெருந்தகையின் மணிவாசகத்திற்கொப்ப பொருளுணர்ந்து ஓத வகைசெய்யவே இந்நூலில் விளக்கவுரை ஓர் அத்தியாவசியத் தேவை எனக் கருதப்பட்டது. "தவத்திற்கு ஒருவர்; தமிழுக்கு இருவர்" என்பார் ஸ்ரீமுகருகஞர் ஸ்வாமிகள். இவ்வாக்கு உண்மையாக வேண்டியே போலும் ஸ்ரீபகவானருள் என்னை மாபெரும் தமிழ்ப் பண்டிதரும், ஸமஸ்கிருதப் புலமை மிக்கவரும், ஸ்ரீமுகருகனாிடம் பேரன்பும் பக்தியும் பூண்டவரும், ஸ்ரீமுகருகனாின் அருள் பெற்றவருமான உயர்திரு. H. வைத்தியநாதன் அவர்களுடன் என்னைக் கூட்டுவித்தது. திரு. H. வைத்தியநாதன் அவர்கள் தமிழ்த்தாத்தா பிரம்மஸ்ரீ மகாமகோபாத்தியாய ஸ்ரீ உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களின் மாணாக்கராக இருந்தவர். ஐயர் அவர்கள் தமிழ்த் தாய்க்கு ஆற்றிய பணிகளில் உடன் பணியாற்றும் பாக்கியம் பெற்றவர். தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவு சங்கத்தின் செயலாளராக பல வருடங்கள் பணி புரிந்தவர். ஸ்ரீமுகருகனாின் சுமார் 30,000 பாடல்களையும் அகர வரிசையில் (indexing) தொகுத்தவர். இவ்வாறு அவர் அகரவரிசைப் படுத்தியதால்தான் ஸ்ரீமுகருகனாின் அச்சேருத பாடல்களைத் தெரிந் தெடுக்க முடிந்தது. இதனால் பேராசிரியர் K. ஸ்வாமிநாதன், ஸ்ரீரமணபாதானந்தர், ஸ்ரீசாதுலும் போன்றோரின் பெருமதிப்புக்கு ஆளானவர். இளைய சமுதாயத்தினர் பயன் பெறும் பொருட்டு தாமே தமது பொருட்செலவில் அரிய தமிழ் மற்றும் ஸம்ஸ்கிருதப் புத்தகங்களை வெளியிட்டவர். அன்னாிடம் நான் விவேகசூடாமணிக்கு ஓர் விளக்க வுரையை உருவாக்க வேண்டும் என்று வேண்டியபோது மிகுந்த உற்சாகத்தொடு இப்புதிதப் பணியில் தம்மை உடனே ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். நாங்கள் இருவரும் கருத்தொருமித்து இணைந்து பணியாற்றிய அந்நாட்கள் என் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்கவொனாதவை; மிகப் பசுமையானவை. இச்சா சங்கல்பம் ஏதுமின்றிய ஸ்ரீபகவான் ஸ்ரீபகவத்பாதரின் இவ் விவேக சூடாமணியைத் தமிழில் அருளியதன் முக்கியக் காரணம் அஃது வரிக்கு

வரி அவர்தம் அனுபவமாக விளங்குவதிலேயே. ஸ்ரீரமண நூற்றிரட்டின் பெரும்பகுதியை இத்தமிழ் மொழி பெயர்ப்பே ஆக்ரமித்துக் கொண்டுள்ளது. இது பற்றிய விவரங்களை நான் இவ் விளக்கவுரையின்போது ஆங்காங்கே கூறவும் திரு. வைத்தியநாதன் அவர்கள் இவற்றையெல்லாம் இந்நூலில் இணைக்க வேண்டும் என்று கூறினார். அதன்படி சிறுசிறு விவரங்களை 'ஒப்பு' என்ற தலைப்பில் உரிய இடங்களில் சேர்த்தோம். இந்நூலின் நோக்கமே விவேக குடாமணியில் ஸ்ரீபகவத்பாதர் அருளிய உபதேசங்கள் சிறிதளவே தமிழ் பயின்றவர்க்கும் தெளிவாக விளங்க வேண்டும் என்பதேயாதலால், பெரிதும் விவரமாக எழுத வேண்டிய செய்திகளைத் தனியாக "ஸ்ரீபகவத்பாதரும் ஸ்ரீபகவானும்" என்னும் பிற்பாலாக இணைக்க முடிவு செய்தோம். மேலும், சமஸ்கிருத மூலநூலில் கண்டுள்ள சில கருத்துக்களை முன்னால் கொண்டு வந்தும், சிலவற்றைத் தக்கவாறு பின்னால் சேர்த்தும், இன்னோரன்ன பல புதுமைகளைப் புரிந்தும் ஸ்ரீபகவான் இம்மொழி பெயர்ப்பை அமைத்துள்ளார். ஆகவே, 'இம் மொழிபெயர்ப்பு, ஏனைய மொழி பெயர்ப்புக்களைப் போல அமையாது, அருணை ஈசனே ஸ்ரீபகவத்பாதராக சமஸ்கிருதத்தில் விவேக குடாமணியை அருளினார்; அவரே ஸ்ரீபகவானாக நரவேடம் பூண்டகாலே, தமிழ் மொழிக்கு ஓர் மூல நூலாக அதை மீண்டும் அருளியுள்ளார்' என்னும் உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

மேலும் இம்மொழிபெயர்ப்பில் ஓர் சிறப்பு அம்சம், சாஸ்திரப் படிப்பறிவை மட்டுமே வளர்க்காமல், உண்மை அன்பர்களை ஆத்மாவை அறிய வேண்டும் என்னும் முழுக்ஷுக்களாக மாற்றும் அதிசயம்தான். இந்நூலை படித்துணர்ந்தபின் உங்கள் அனுபவமே இதற்கு ஒரு சான்றாக அமையும். "ஆத்மா என்னும் மாபெரும் ஸாகரத்தில் ஒரு நீர்த் துளியின் அணுமாத்திரத்திற்கு தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பெரும் தெய்வமாக விளங்குபவனும், "மஹேஸ்வரன், ஸர்வேஸ்வரன், மகாதேவன், தேவதேவன்" என்றெல்லாம் போற்றப்படுபவனும் ஆகிய பரமேஸ்வரனும் கூட ஸமானமாக மாட்டான்" என்று யோக வாசிஷ்ட்டம் கூறுகிறது. அத்தகு ஆத்மவஸ்துவிற்கும், அவ்வாத்ம வஸ்துவேயான ஸ்ரீ அருணாசலேசுவரருக்கும், அவ்வருணேசனேயான ஸ்ரீரமணேசருக்கும், சிவசங்கர சொரூபமாக பிரகாசிக்கும் ஸ்ரீபகவத்பாதருக்கும் எங்கள் இருவரையும் இப்பணியில் ஈடுபடுத்திய ஸ்ரீமருகனார் ஸ்வாமிகளுக்கும் இந்த "ஸ்ரீபகவத்பாதரும் ஸ்ரீபகவானும்" என்னும் கட்டுரைத் தொடரைக் காணிக்கை ஆக்குகிறேன்.

சென்னை

K. ஸ்ரீராம்

9-9-1999

ஸ்ரீமருகனார் ஆராதனை நாள்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
நாலுக்கு முன்னுரை	1
குருஸ்துதி	8
மனிதப் பிறவியின் அருமை	10
மோக்ஷ ஸாதனம்	11
உத்தம சீடன் லக்ஷணம்	13
பிரம்ம விசாரசாதனங்கள்	13
சமாதி ஷட்கம்	14
முமுகுத்வம்	15
ஸத்குருவின் லக்ஷணம்	17
உத்தம சீடன் குருவிடம் வேண்டல்	18
சீடனின் வினாவும் குருவின் விடையும்	20
அஞ்ஞானம் விலக உபாயம்	22
ஸ்தூல தேகம்	27
பஞ்சீகரணம்	28
ஐம்புலனடக்கம் அவசியம்	29
மோக்ஷநிலை பெற வழி	33
குக்ஷமதேகம் லிங்கதேகம் புரியட்டகம்	34
குக்ஷம தேக இயல்பு	36
அகங்காரம் பற்றி	37
அந்தக்கரணம் பற்றி	38
பரமேசுவர சக்தி அல்லது பிரம்ம சக்தி பற்றி	39
ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களும் அவற்றின் செயல்களும்	40-42
காரண தேகம் பற்றி	43
மாயை, மஹத்தத்துவம் தேகம் பற்றி	45
ஆத்மாவின் தன்மை பற்றி	46-47
பந்தம் என்பது பற்றி	48
பந்தம் நீங்க வழி ஆத்ம ஞானமே	51

	பக்கம்
ஐந்து வகைக் கோசங்கள்	52
அன்னமய கோசம்	53
பிராணமய கோசம்	55
மனோமய கோசம்	56
மனமே ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணம்	58
மனமே மனிதனைப் படுத்தும் பாடுகள்	59
மனத்தைத் திருத்த வழிகள்	60
விஞ்ஞானமய கோசம்	61
விஞ்ஞானமய கோசத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஹானி இல்லை	63
ஆனந்தமய கோசம்	65
இதயத்தில் 'அஹம்' என ஆத்மா இருப்பது	68
பிரம்மாத்துக்கு வேறு இல்லை உலகம்; அதுவும் பிரம்மமே	70-71
ஏகமான பரப்பிரம்மத்துவம்	72
பிரம்ம ஆத்ம ஐக்ய விளக்கம்	75
தத் த்வம் அஸி விளக்கம்	76-77
ஆத்ம சொரூபம் இருக்கும் இடம்	79
வாசனைகள் மூன்று பற்றி	80
பிரம்ம நிஷ்டையைப் பெறவழி	81
தூலகுக்கும் சரீரத்திலிருந்து ஆத்மா வேறு	83
அகங்காரமே அனைத்துக்கும் காரணம் - அதை அழிக்க வழி	85
சம்சாரபந்தத்தை ஒழிக்க வழி	88
பிரம்ம நிஷ்டையை விடலாகாது	90
சித்தம் லக்ஷ்யத்திலிருந்து நமுவலாகாது	91
முக்தி பெற வழி	92-93
திருசிய நாசம் செய்ய வழி	94
தமோகுண ரஜோகுண விளைவுகள்	95
நிர்விகற்ப சமாதியும் பயனும்	96
நிர்விகற்ப சமாதி சித்தி	97
பிரமர (குளவி) கீட நியாயம்; பிரம்ம சொரூபம் ஆதல் பற்றி	98
நிர்விகற்ப சமாதியின் பயன்கள்	99
நிர்விகற்ப சமாதி பெற வழி	100

(x)

விரக்தியின் சிறப்பு	101
விரக்தியொடு ஞானமும் வேண்டும்	101
ஆத்மசிந்தனை கொள்ள வழி	102
உலகத்துச் சராசரங்கள் பிரம்மமே	104
எல்லாத் தெய்வங்களும் ஆத்மாவான தானும் அத்வைத பிரம்மமே	105
பிரம்மத்தில் பேதமே இல்லை	106
ஆத்மாவின் இயல்பும் சொரூபமும்	107
வைராக்யம் ஞானம் உபரதி பெற வழி	110
பிரம்மஞானிக்குக் கர்ம வகைகள் இல்லை	112
பிரம்மஞானிக்குப் பிராரப்த கருமமும் இல்லை	114
ஆத்மஞானிகள் நாலுவகையினர் என்பது	116
குரு சீடனுக்கு வாழும் வழி கூறல்	117
முன்றுவித திருஷ்டிகள்	118
சமாதியனுபவம் பெற்ற சீடன் குருவிடம் சொல்வது	119
பிரம்மத்தின் தன்மைகள்	123
பிரம்மஞானி பிரபஞ்சவாழ்வில் பழகும் முறை	125
ஜீவன் முக்தர் தோற்றமும் அவர் இயல்பும்	126
விதேகமுக்தரும் அவர் நிலையும்	130
ஸ்ரீ பகவத்பாதரும் ஸ்ரீபகவானும்	136
மங்கலப் பாட்டின் அத்யாத்மப் பொருள்	136
புரியஷ்டகம் I	138
புரியஷ்டகம் II	139
வேதாந்த சொற்கள் பதினெட்டும் அவற்றின் விளக்கமும்	140
சம்சார விருக்டம் - ஜீவன் அதில் ஒரு பறவை	143
சரீர்த்ரயமும் விஞ்ஞான, ஆனந்தமய கோசங்களும்	146
நிதித்தியாசனம் — ஓர் விளக்கம்	149
நான் என்னும் சொற்பொருள் ஆத்மா	151
ஆத்மாவின் லக்ஷணங்களும் ஸ்ரீபகவானும்	153
அவதாரிகையில் ஸ்ரீபகவான்	

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்ய பாத ஆதி சங்கர ஜகத்குரு
ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அருளிய

விவேக சூடாமணி

தமிழ் அநுவாதம்

அவதாரிகை

பகவான் : உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கம் என்பதின்றி எப்போதும் சுகமாய் இருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவமல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி, எப்போதும் போல் சுகமாய் இருக்க வேண்டும் என்பது போலக் கோருதலானும், யாவர்க்கும், தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதி இருப்பதானும், பிரியம் சுகத்திலன்றி உண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்றும் இன்றியே சுகமாயிருக்கும் அனுபவத்தாலும், சுகம் என்பது தானாகவே இருக்க, தன்னை அறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார சம்சாரத்தில் உழன்று, சுகம் தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபரபோகம் அடைதலே சுகவழி எனப் பிரவிருத்திக் கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகம் கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாஷுாத் ஸ்ரீசங்கரர் சங்கர வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத்தின் பிரஸ்தானதர்யத்திற்கும் பாஷ்யம் செய்து வழிகாட்டி நடந்தும் காட்டினர்.

முன்னுரை

விளக்கவுரை : உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் எப்போதும் துக்கம் என்பதே இல்லாமல் சுகமாகவே தம் வாழ்வு இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். இதற்குக் காரணம் சுகமே அவர்தம் சுபாவம் ஆகும். மாறாக அவர்தம் சுபாவ மில்லாத காம, குரோத, லோப, மோக,

மத, மாச்சரிய ரோகாதிகள் அவர்களை சுகம் அனுபவிக்க விடுவதில்லை. ஆகவே தம் சபாவமற்ற காம, மோக ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும் சுகமாயிருக்க வேண்டுமென்று அனைத்து ஜீவர்களும் ஆசைப்படுகின்றனர்.

மேலும் தாம் சுகமே சொருபமாக விளங்கும் காரணத்தால் எல்லோரும் தம்மிடத்திலேயே அளவற்ற அன்பு (பிரியம்) பூண்டிருக்கின்றனர். எல்லா நினைவுகளும்ற்று சுகம் ஒன்றே தம் சொருபமாக விளங்குவது சுழுப்தி நிலையில் (நித்திரையில்) அனைவருக்கும் சொந்த அனுபவமாகத் தினமும் நன்கு புலப்படுகின்றது. ஆகவே சுகம் என்பது தம் இருப்பு உணர்வாகவே இருக்க, தன்னை அறியாத அறியாமையினாலேயே கரை காண இயலாத சம்சார சாகரத்தில் ஜீவர்கள் உழல்கின்றனர். அதனால் சுகம் தரும் மார்க்கத்தை விட்டு, உலோகாய தனமான போக வாழ்வை இம்மையிலும் மறுமையிலும் பெறவேண்டிச் செயல்படுகின்றனர். அதன் விளைவாகவே சுக, துக்கங்களைப் பெறுகின்றனரேயன்றி, துக்கமற்ற சுகத்தைப் பெறுவதில்லை. ஆகவே தனித்த, நிரந்தர சுகத்தை மாத்திரம் பெற்றுத் தரக்கூடிய நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீசங்கரர் (சிவபெருமான்) ஆதி சங்கர பகவத் பாதராக அவதரித்தார். மேலும் துக்கமற்ற சுகத்தின் சிறப்புக்களைப் பேசும் 'பிரஸ்தானத்ரயம்' எனப்படுகின்ற பிரம்மசூத்ரம், உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை ஆகிய முன்றிற்கும் விரிவுரைகளை அருளி, அவை காட்டும் வழியைத் தாமும் பின்பற்றினார்; அப்படி வாழ்ந்தும் காட்டினார்.

அவதாரிகை : முன்னுரை என்னும் பொருளது.

ஸ்ரீபகவான் : அவற்றைப் பார்த்தலில் அஸமர்த்தராய் அதிதீவிர சுகேச்சுக்களான முமுகுஷுக்களுக்கு அவை பயன்படாமையின், அவற்றின் அந்தரங்கத்தை இந்த விவேக குடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி, முமுகுஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர் மார்க்கம் காட்டியிருக்கின்றனர்.

விளக்க உரை : அதிதீவிர முமுகுஷுக்கள், நிலைத்த சுகத்தைப் பெற விரும்புவராயிருந்தும் ஸ்ரீசங்கரர் எழுதிய பிரஸ்தானத்ரய விரிவுரைகளைப் படித்தறிய வல்லவராயில்லை. ஆகவே அந்தப் பிரஸ்தானத்ரயத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட சாரமான விஷயங்களை சங்கரரே இந்த விவேக குடாமணி என்ற நூலால் விளக்கி முமுகுஷுக்கள் அறிய வேண்டியவற்றை விரிவாகச் சொல்லி நேர்வழியையும் காட்டியுள்ளார்.

அவற்றை என்றது பிரஸ்தானத்ரய விரிவுரைகளை.

விவேககுடாமணி நூல்முழுவதிலும் ஸ்ரீ சங்கரர் விளக்கும் ஆன்ம விசாரச் செய்திகளைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்து இந்த முன்னுரையில் இனி ஸ்ரீபகவான் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

ஸ்ரீபகவான் : இதில் மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது துர்லபமென்றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்தம் அடையப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும் என்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம் என்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வரும் என்றும், அதற்குக் குருவை அடைய வேண்டும் என்று குருலக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு சேவையையும் கூறி, பின்னும் சுகம் அடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியம் என்றும், வாங்மாத்ர ஞானத்தால் சுகம் கிடையாது என்றும், சிரவணத்தி விசாரமே மோக்ஷ சாதனம் என்றும் ஆரம்பித்து சரீரத்திரயமும், அனாத்மா அசத்தியம்; 'அஹம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம், அனாத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்,

விளக்க உரை : இதில் என்றது இந்த விவேக சூடாமணி நூலில் என்பது கருத்து. இந்த நூலில் கூறப்படுபவைகளை வரிசைப்படுத்திச் சொல்கிறார். அவை வருமாறு :

மானிட ஜன்மம் ஒரு உயிருக்குக் கிடைப்பது எளிதன்று. இப்படிச் கிடைத்தற்கரிய மானிடப்பிறப்பில் மனிதன் தன் இயல்பாகிய மோக்ஷ ஆனந்தத்தை அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும்; ஞானத்தால்தான் மோக்ஷம் அடைய இயலும்; அந்த ஞானத்தை, அது பற்றிய ஆராய்ச்சியால்தான் பெறமுடியும்; அந்த ஞான ஆராய்ச்சி செய்ய ஒரு குருவை (ஆசாரியனை) அடைய வேண்டும்; 'எப்படிப்பட்டவர் குரு ஆவர்? அவரிடம் எப்படிப்பட்டவன் கீடன் ஆக முடியும்? அந்த குருவுக்கு எப்படித் தொண்டு செய்ய வேண்டும்?' என்பவற்றைச் சொல்லிப் பின்பு வெறும் குரு சேவையால் மோக்ஷ சுகம் பெற இயலாது; சுய முயற்சிதான் மிகவும் முக்கியம். அந்த ஞானம் பெற முயற்சியும் வெறும் பேச்சளவில் மாத்திரம் இருந்தால் பயனில்லை. சிரவணம், மனனம், நிதித்யாசனம் ஆகிய மூன்றுமே மோக்ஷசாதனம். மூன்று வித சரீரங்களும் (தூல, சூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களும்) அனாத்மா; பொய்யானவை. 'அஹம்' எனும் ஆத்மா அந்த மூன்று சரீரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. ஆத்மா அல்லாததை அதாவது அனாத்மாவை (தேகத்தை) ஆத்மா என்று எண்ணுவது அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. அந்த அஞ்ஞானம் உண்மையான ஞானம் பெற்றால்தான் அழியும் என்று குருவின் உபதேசத்தைக் கேட்டு உணர்வதாகிய 'சிரவணம்' என்பதையும் (விளக்குகிறார்). வாங்மாத்ரம்-பேச்சளவில் என்று பொருள்.

பகவான் : 'நான் ஆர்(யார்)' என அகத்தில் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்சகோசங்களையும் 'நான் அன்று' எனத் தள்ளி, இவைகட்கு விலக்ஷணமாய்

ஏகமாய் ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என்று இருக்கும் 'த்வம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம் புல்லினுள் ஆணியைப் போலப் பிரித்துக் காணும் மனனத்தையும்.

விளக்கவுரை : 'நான் யார்?' என்று அகத்தில் ஆராயப் புக வேண்டும். அப்படி ஆராயும் போது ஐந்து கோசங்களாக இருக்கும் முன்று வித சரீரத்தையும் 'நான் அன்று' என்று உணர்ந்து ஒதுக்க இயலும். பின்னர் இவற்றுக்கு வேருகவும், ஒன்றாகவும் இதயத்தில் 'அஹம்' என்று இருப்பது தெரியும். அதுவே 'த்வம் (நீ)' பொருளான ஆத்மா ஆகும். இவ்வாறு ஆத்மாவைப் பிரித்துக் காண்பதே 'மனனம்' ஆகும். இப்படி மனனத்தையும் விளக்குகிறார் ஆசாரியர் சங்கரர்.

பஞ்சகோசங்கள்; அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞான (விசேஷ அறிவு) மய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்பன. இவற்றின் விளக்கங்களைப் பின்னால் பார்க்கலாம். முஞ்சம்புல் : ஒரு வகையான தர்ப்பைப் புல். இதனுள் உள்ள ஆணிபோன்ற நடுப்பாகத்தை எடுத்தால்தான் தருப்பை நம் விருப்பப்படி வளைவதாம். ஆகவே அதைத் தேடிப் பிடித்து எடுப்பர்; தருப்பையை விருப்பம் போல் வளைத்து மடிக்கவோ, கயிறாகத் திரிக்கவோ செய்வர். இப்படிச் செய்யப் படுவதே மௌஞ்சி, பவித்ரம் முதலியன.

பகவான் : 'தத்' பத உபாதிமான நாமரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம மாத்ரம் என அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; தத் பதார்த்தத் தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் 'தத்துவமஸி' மஹாவாக்ய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அஹம்' பிரஹ்மமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதையும்;

விளக்கவுரை : 'தத்' என்ற ஆத்மாவை அறியவொட்டாதபடி தடுக்கும் பல்வேறு பெயர்கள், உருவங்கள் கொண்ட உலகமே பிரம்மம் தான் என்று சொல்லித் தடைகளை விலக்குதலையும், 'தத்' என்பது ஆத்மாவே என்பதையும், 'தத் த்வம்அஸி' என்பது ஆத்மாவாகிய பரம்பொருள் நீயே என்று அதன் ஒருமைத் தன்மையை உபதேசிப்பதையும் ஆகவே, நானே பிரம்மம் (அஹம் பிரம்மம்) என்றிருக்க வேண்டும் என்பதையும் (விளக்குகிறார்).

பகவான் : அங்ஙனம் இருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதி திடமாய் உதித்துத் தடை செய்யும் என்று வாசனாத் திரயம், மூலமான அகங்கார வாசனை, இதன் விருத்திக்கு ஏதுவான பேத பாஹ்ய வாசனை; இவற்றிற்கு ஏதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும் வரை மனதை இதயத்து இருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதம் இன்றிச் செய்யும் 'அஹம்

பிரஹ்மம்', 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியானம் என்னப்பட்ட ஆத்மானுசந்தானமாகிற நிதித்தியாசனத்தையும்;

விளக்கவுரை : அஹம் பிரம்மம் என்று ஒருவன் இருந்தாலும் முற்பிறப்பு அநுபவத்தால் இந்தப் பிறப்பில் ஏற்படுகின்ற (இதுவே பூர்வ வாசனை எனப்படுகிறது) மூன்றுவித வாசனைகள் மிகவும் உறுதியாக மனத்தில் தோன்றி பிரம்ம தியானத்திற்குத் தடைகளாய் வரும். வாசனைகள் மூன்று ஆவன: 1) அகங்கார வாசனை அடிப்படையான அகங்காரம் என்பது; 2) பாஹ்ய வாசனை: அகங்காரம் வளர்வதற்கு காரணமாயிருக்கும் பேதபாவங்கள், வெளியுலக எண்ணங்கள்; 3) சாஸ்திர வாசனை; இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாயுள்ள ஆட்சேபனைக் கருத்துக்கள், உண்மையை அறிவுக்குத் தெரியாமல் மறைக்கும் எண்ணங்கள். இவையே விக்ஷேப ஆவரண சக்திகள்: ஒன்றல்ல பிரம்மம்; ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டது என்பது. ஆவரணம் - மறைத்தல். விக்ஷேபம் - மறுத்தல், நிராகரித்தல் (ஆத்மாவை நிராகரித்து வெளிவிஷயங்களில் மனதை ஈடுபடுத்துதல்). பிரமாதம் - மறதி, சோர்வு, தளர்வு, நழுவுதல்.

மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று வாசனைகளை நம் மனத்தை விட்டு நீக்க வேண்டும். அப்படி நீங்கும்வரை மனத்தை இதயத்தில் நிலைநிறுத்த வேண்டும். மனமோ எளிதில் ஓரிடத்தில் நில்லாது. அப்படி நில்லாமல் வெளியே திரியப் புறப்படும் போதே அதை உணர்ந்து அதை இதயத்தில் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும். பின்னர் இடைவிடாமல் - நழுவாமல் 'அஹம்-பிரம்மம், பிரம்மமே அஹம்' என்ற ஆன்ம வடிவத் தோடு ஒன்றுபடும் தன்மையை வளர்க்க வேண்டும். அங்ஙனம் வளர்க்கத் துணைசெய்வன பக்தி, யோகம், தியானம் என்பவை. இவற்றால் ஆத்ம அனுசந்தானம் புரிவதே நிதித்தியாசனம் எனப்படும்.

பதவுரை : (நிதித்தியாசனம், நிதித்தியாசம் - இடைவிடாத படி தியானம் செய்தல்) நிரந்தரம் - இடைவிடாமல்.

பகவான் : இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் என்னும் மத்தை நட்டு அரணி, தயிர் இவற்றில் அக்னி, வெண்ணெய் களை வெளிப்படுத்துவது போலப் பிரமாதம் இன்றி தைல தாரை போல நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தால் ஆவிர்ப்பவிக்கும் சகஜ நிர்விகற்ப சமாதியில் பிரயத்னம் இன்றியே, அகம் புறம் எங்கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷப் ப்ரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானானுபவம் ஸித்தியாகும்.

விளக்கவுரை : அரணிக்கட்டையைக் கடைகோலால் கடைந்து நெருப்பைப் பெறுவது போலவும், தயிரில் மத்து நட்டுக் கடைந்து

வெண்ணெயைப் பெறுவது போலவும் இதயத்தில் மனத்தை நிறுத்தி இடைவிடாமல் பிரம்மாப்யாசம் செய்தால் பிரம்மத்தைக் காணலாம். இந்நிலையே சகஜ நிர்விகற்ப சமாதியாம். இந்த வித சமாதியால் அகத்திலும் புறத்திலும் எங்கும் எப்போதும் ஏகவஸ்துவாய் எனும்படி ஒளிவிடும் பிரம்மத்தை நேரிலே காணும் ஞான அநுபவம் ஸித்தியாகும். இந்த ஞான அநுபவத்தில் இடையீடே இராது.

பதவுரை : மதனபலத்தால் - வலிமையொடு கடைவதால், பிரம்மாப்யாசம் - பிரம்மத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண முயலும் அப்பியாசம். அப்பிரதிபந்த-தடையற்ற. அபரோக்ஷ-பிரத்தியக்ஷமாக. சகஜ நிர்விகற்ப சமாதி-இயல்பான முக்தி நிலை.

ஒப்பு : மணி கடைந்தென மன மனமெனும் கல்லின் மறுவறக் கடைய நின் அருள் ஒளி மேவும்
- அருணாசல அஷ்டகம். பாடல் 5 - ஸ்ரீ பகவான்

பகவான் : அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும் ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசம் அடையும்; அகண்டானந்த முக்தி சித்தியாம்.

விளக்கவுரை : பிரம்மத்தை உணர்ந்த ஞான அநுபவத்தால் அஞ்ஞானமும், வாசனையும், இதயத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்களும், சந்தேகங்களும், கர்மங்களும் (நல்வினை தீவினைச் செயல்களும்) அழிந்துவிடும். பூரண ஆனந்தம் சித்திக்கும்.

பகவான் : என்று சாதனத்தொடு சமாதியையும்; இதில் பேத விகற்பங்கள் அணுவும் இல்லை என்பதையும், இதனை அடைதலே புருஷார்த்தம், இதனை அடைந்தவனே ஜீவன் முக்தன், பரோக்ஷஞானி என்று என்று ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்ரய நிவிருத்தி, இந்நிலையடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும், இவற்றை அநுசரித்த அநேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய ஸம்வாதமாய்க் கூறி இருக்கின்றனர். இஃது பிரஹ்மபுரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க் கவிகளாக முன்னமே மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

விளக்கவுரை : (இவ்வாறு சிரவணம், மனனம், தத் உபாதி நீக்கம், 'தத்' பதார்த்தம், 'தத்வம்அஸி' என்ற மஹாவாக்ய உபதேசம், அஹம் பிரம்மமாய் இருக்க வேண்டும், அப்படியிருந்தாலும் பூர்வ

வாசனைகள் விலக நிதித்யாசனம் வேண்டும், இவற்றால் பிரம்ம ஸாக்ஷாத்கார ஞானம் சித்தியாகும். இதனால் பெறப்படும் ஆனந்த முக்தி) என்று சாதனத்தொடு சமாதி கூறப்படுகிறது.

சொல்லப்பட்ட சாதனங்களின் உதவியால் சமாதியை அடைய வேண்டும். அந்தப் பிரம்மத் தியான சமாதியில் எந்தவிதமான பேதங்களும் இல்லை; மாறுபடும் கருத்துக்களும் கொஞ்சமும் இல்லை. இந்த விதமாக ஸமாதிநிலையை அடைதலே புருஷார்த்தம் (மானிட ஜன்மப்பயன்); இதனை அடைந்தவனே ஜீவன் முக்தன், அவனே பிரம்மபிரத்தியக்ஷ ஞானி ஆவான். இதுவே அவன் லக்ஷணம். இந்த ஜீவன் முக்தன் சஞ்சித, ஆகாமிய, பிராரப்தமாகிய மூன்று வித கர்மங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாகிறான். இவன் பெறும் சுய அனுபவங்கள், ஜீவன் முக்தன் தன் விருப்பம் போல் நடக்கும் இயல்பு, அவன் பெறுகின்ற விதேக கைவல்யம், மீண்டும் பிறவாத் தன்மையை பெறுதல் ஆகியவற்றை விளக்கி, இவ்வாறு ஜீவன் முக்தன், விதேக முக்தன் ஆகிய இருவித முக்தியாளரின் தன்மைகளையும்; இவற்றை ஒட்டிய வேறு பல விஷயங்களையும் குருவும் சிஷ்யனும் உரையாடும் முறையில் ஆதிசங்கரர் விவேக சூடாமணியில் கூறுகின்றார்.

ஆதிசங்கரர் எழுதிய இந்த விவேகசூடாமணி என்ற ஸம்ஸ்கிருத நூலை பிரம்மபுரீ பிஷ்ணுசாஸ்திரிகள் தமிழில் செய்யுட்களாக ஏற்கனவே மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

பகவான் : நானா வர்ணத்தோடு அநேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க்கு இஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராது உண்டு அவ் ஒரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிகள் அநுபவித்து சுகிக்கின்றனர் அல்லவா!

விளக்கவுரை : புரீ ஆதிசங்கரரின் ஸம்ஸ்கிருதநூலும் புரீ பிஷ்ணுசாஸ்திரிகளின் அதன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் இருக்கும்போது புரீ பகவானும் அது பற்றி எழுதுவானேன் என்ற ஒரு வினாவைத் தானே எழுப்பி அதற்கு விடையாக 'நானா வர்ணத்தொடு' என்று தொடங்கும் செய்தியைச் சொல்கிறார்.

மிட்டாய் வகைகள் சர்க்கரை ஒன்றினாலேயே உருவாக்கப் பட்டாலும், பல்வேறு நிறங்களிலும், வடிவங்களிலும் அமைந்திருந்தாலும் அந்த மிட்டாய்களை மனிதர்கள் அவரவர்களுக்கு விருப்பமான நிற, ரூப வடிவத்தில் குணதோஷங்களைப் பாராது சுவைத்து மகிழ்வர் அல்லவா! அதுபோல் இந்த மொழிபெயர்ப்பையும் குற்றங்குறைகள் நீக்கி விவேகிகள் ஏற்றுக் கொள்வார்களாக!

மங்கலம்

அகம் எனும் மூல அவித்தை அகன்றிட
அகம் அகமாக அல்லும் பகல்அற
அகம் ஒளிர் ஆத்ம தேவன் பதத்தினில்
அக மகிழ்வாக அனிசம் ரமிக்கவே.

விளக்கவுரை : அகங்காரம் என்ற அடிப்படையான அஞ்ஞானம் நீங்கியவுடனே அஹம்-அஹம் என்று மலர்ந்து இரவு பகல் இல்லாதபடி அகத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த ஆத்ம தேவன் திருவடிகளில் 'அகம்' பதார்த்தமான ஆத்மா மகிழ்ச்சியொடு எப்போதும் இன்புறுவதாக!

பதவுரை : அல்லும்-இரவும், அனிசம் - எப்பொழுதும், அகம் மகிழ்வாக - அகம் (நான், ஆத்மா) மகிழ்ச்சியாக. ரமிக்க - இன்புறுவதாக!

குரு ஸ்துதி

பகவான் : அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத் தானே அறிந்து அமிர்தத்வத்தை அடையத் தயையி னால் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமாய் இவ் விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவ சொரூப மாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாத சரணர விந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தை என்றும் ஸமர்ப்பிக் கிறேன்.

விளக்கவுரை : ஸ்ரீபகவான் தம் மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்குக் காப்பாக, குருவான ஆசாரிய ஸ்ரீ சங்கரருக்கு வந்தனம் செய்கிறார்.

'மோக்ஷம் பெற அதிதீவிரமாக முயல்பவர்கள், கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத் தாமாகவே அறிந்துகொண்டு அழியாத் தன்மையைப் பெற வேண்டும்' என்று பெருங்கருணையினால் ஸ்ரீ சங்கரர் வேதாந்த அர்த்தங் களின் இதயமான சாரத்தை விரிவாக இந்த 'விவேகசூடாமணி' என்ற நூலில் விளக்கியிருக்கிறார். சிவசொரூபமாய் விளங்கும் அந்த ஜகத்குரு வின் திருவடித்தாமரைகளில் என் இதயத்தாமரையை எப்போதும் வைத்து வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீ சங்கரரின் திருவடிகளை நெஞ்சில் பதித்து வணங்குகிறேன் என்பது கருத்து.

நூல்

பகவான் : ஸகல வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்கே கோசர ராயும், இதரப் பிரமாணங்களால் அறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த ஸத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

விளக்கவுரை : எல்லா வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்கு மட்டுமே தெரிபவராகவும், மற்றப் பிரமாணங்களால் அறியப்படாதவராகவும் விளங்கும் பரமானந்த மயமான ஸ்ரீகோவிந்த ஸத்குருவுக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீகோவிந்தர் என்ற சொல் திருமாலையும் குறிக்கும்; ஸ்ரீ சங்கரரின் குருவான கோவிந்த பகவத் பாதரையும் குறிக்கும். வேதாந்த சித்தாந்தம் - உபநிடதங்களால் முடிவான உறுதியெனச் சொல்லப்பட்ட பொருள். ஸத்குரு - ஸத்பதப் பொருளான பிரம்மம், நல்ல ஆசாரியர். கோசரர் - தெரிபவர்.

பகவான் : ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராஹ்மணன் ஆதலும், அதனில் வேதம் ஒதும் வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாதலும், அதனில் ஆத்ம அனாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவ ஞானமடைதலும் மிக அருமை.

விளக்கவுரை : உயிரினங்கள் பல வகை. அந்த உயிர்களுக்குள் மனிதனாகப் பிறப்பது மிகவும் அரிதாகும்; அதே மானிடப் பிறவியிலும் ஆண்மகன் எனப் பிறப்பது அதனினும் அரிதாகும்; அந்த ஆண்மக னெனப் பிறப்பதிலும் பிரம்மத்தை ஆராய்வதற்கு உரிய பிரம்மண னாகப் பிறப்பது இன்னமும் அரிது; அப்படிப் பிறந்தாலும் வேதம் எடுத்துரைக்கும் வைதிக ஸதாசார தர்ம வழியில் ஒழுகுதல் (நடத்தல்) அதனிலும் அரிது; அப்படி வேதம் போதிக்கும் வழியில் நடப்பவனா யிருந்தாலும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் படித்த ஞானம் கொண்டவனாக இருப்பது அதனிலும் அரிது; அப்படி சாஸ்திர ஞானம் கொண்டவனாக இருப்பினும் ஆத்மா அனாத்மா ஆகியவற்றை ஆராயும் திறம் பற்றி எண்ணுதல் பின்னும் அரிது; அந்த ஆத்ம அனாத்ம ஆராய்ச்சியில் தேர்ந்தவனாயிருந்தாலும் அந்த ஆத்ம நிலையைத் தன்னளவில் கொண்டு வந்து அநுபவிப்பவனாயிருப்பது இவை அனைத்தைக் காட்டிலும் மிக மிக அருமையாம்.

பகவான் : அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த சுகிர்தங்களால் அன்றிக் கிடையாது. இவைகள் எல்லாவற்றையும் கிரமமாய் அடையாவிடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய்

அருமையான மனுஷ்யத்வம், முழுக்ஷுத்வம், மகாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்முன்றும் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

விளக்கவுரை : பிரம்மத்தின் வடிவமாயிருக்கும் மோட்சம், அந்த ஸ்வானுபவ ஞானத்தால் பெறப்படும். பலகோடி பிறவிகளில் செய்த புண்ய வசத்தால் தான் கிடைக்கும். ஆகவே மேலே சொல்லப்பட்ட முறையில் மானிடஜன்மம் முதல் பிரம்மம் பற்றிய ஸ்வாநுபவம் வரை பெறப்படாவிட்டாலும் கடவுளின் அருள் காரணமாக மானிடப் பிறப்பும், மோக்ஷம் பெற வேண்டும் என்னும் விருப்ப மிகுதியும், மகாத்மாக்களாகிய சாதுக்களின் சங்கமும் (ஸத்ஸங்கமும்) ஆகிய மூன்றும் கிடைத்துவிட்டால் மோக்ஷம் அடைய அவை முன்றுமே போதுமானவை.

பகவான் : எத் தவத்தாலோ கிடைத்தற்கு அரிய மனுஷ்ய தேஹம் பெற்று, சுருதியின் அர்த்தங்களை அறிவதற்கு ஏதுவான புருஷத்துவம் அடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளில் அபிமானத் தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு எத்தனம் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி (தற்கொலை) செய்தவன் ஆவான். தன் இதத்தை நாடாத அவனினும் முடாத்மா எவன் இருக்கின்றனன்?

விளக்கவுரை : ஸ்ரீ பகவான் உரை எளிமையாக உள்ளது.

பதவுரை : மனுஷ்ய தேகம் - மானிட உடம்பு. சுருதி-வேதம். ஏது-காரணம். புருஷத்துவம் - ஆண்மகனாக இருத்தல். அசத்தான-நிலையில்லாத (அழியும் தன்மையையுடைய). தேகாதிகளில்-உடம்பு முதலியவற்றில் (உடம்பு, சிற்றின்பம், செல்வம் முதலியவற்றில்) சாசுவத-நிலைத்த, எத்தனம்-முயற்சி. தன் இதத்தை-தனக்கு நல்லதை.

பகவான் : சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவ பூஜை பண்ணினாலும், கர்மங்கள் அநுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை உபாசித்தாலும் இன்னும் என்ன செய்தாலும் பிரஹ்ம ஆத்ம ஐக்ய ஞானத்தால் அன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்கள் ஆயினும் முத்தி சித்தியாது.

விளக்கவுரை : தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை : கர்மங்கள் - பூசை, ஜப தவங்கள், யாகம் செய்தல் முதலியன. கற்பங்கள் - பல கோடி வருஷங்கள். பிரஹ்ம ஆத்ம

ஐக்ய ஞானம் = பிரம்மம் தானே என்று உணர்த்தும் தன்னைத் தானறியும் ஞானம்.

பகவான் : தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப்படும் கர்மத் தால்) மோக்ஷ ஆசையே இல்லே' என்னும் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணம் அன்று என்று நன்றாய்க் கூறி இருத்தலால் மோக்ஷம் அடைய இச்சிக்கும் தீரன் பாஹ்ய விஷயங்களில் ஆசையை முற்றும் துறந்து, மகாத்மாவாய், சாந்தராய் உள்ள ஸத்தகுருவை அடைந்து, அவர் உபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்தி, சந்ததம் தியானிக்கும் யோகத்தால் அடைந்த அனுபவ ஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால், சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் தன்னைத் தான்தானே மோக்ஷமாகின்ற கரையின் மேல் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் தைரியசாலியாய் உள்ளவன் தார புத்திர தனம் என்னும் ஈஷணத் திரயத்தை நீக்கி, கர்மங்கள் அனைத்தையும் தூரத் தள்ளி, ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷம் அடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள் சித்த சுத்திக்காக ஏற்பட்டனவே அன்றி வஸ்துவை அறிதற்கு அன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத் தால் வருமே அன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது.

விளக்கவுரை : பணத்தாலும், பணத்தைக் கொண்டு செய்யப் படும் தான தருமம் போன்ற செயல்களாலும் மோக்ஷம் பெறலாம் என்று கருதினால் அது வீணான ஆசையே. ஏனெனில் வேதமே அவ்வாறு சொல்கிறது, கர்மங்கள் மோக்ஷகாரணம் ஆகா என்று. ஆதலின் மோக்ஷம் அடையவேண்டும் என்று ஆசைப்படும் ஒரு தைரியசாலி (நம்மால் மோக்ஷம் அடையமுடியும் என்று உறுதியாய் இருப்பவன்) வெளி விஷயங்களைப் பற்றிய ஆசைகள் எல்லாவற்றையும் துறக்க வேண்டும். மகாத்மாவான, சாந்த சுபாவமுடைய ஒரு நல்ல குருவை அடையவேண்டும்; அவர் உபதேசிக்கும் ஆத்ம வஸ்துவான பிரம்மத்தில் மனத்தை நிலையாக நிறுத்தி, எப்போதும் தியானிக்க வேண்டும். அந்தத் தியான யோகத்தால் அனுபவஞான நிஷ்டை கைகூடும். அந்த ஞானநிஷ்டையாகிய கப்பலின் துணை கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் தன்னைத் தானே மோக்ஷம் என்ற கரையிலே ஏற வழி செய்து கொள்ள வேண்டும். மனைவி, மக்கள், செல்வம் எனப்படும் மூன்றுவித பாசங்களையும் தைரியமாக அடியொடு விலக்க வேண்டும். அதன் வழியாக ஜனனம், மரணம், சம்சாரம் ஆகிய பந்தங்களை நீக்கி மோக்ஷம் அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும். கர்மாக்களால் மோக்ஷமடைய முடியாது; அவை மனத்தூய்மை பெறவே உள்ளவை. பலகோடி கர்மா செய்தாலும்

அவற்றால் ஆத்ம வஸ்துவைப் பெற முடியாது. வஸ்து ஞானம், அதைப் பற்றி ஆராய்வதால் தான் வரும்.

பதவுரை : மோக்ஷ ஆசை - முமுகுஷுத்வம், மோக்ஷத்தை இச்சித்தல். இச்சிக்கும் - விரும்பும். பாஹ்ய-வெளியுலகிலுள்ள. சந்ததம் - எப்போதும். தாரம் - மனைவி. ஈஷணாத் திரயம் - ஆசைகள் மூன்று. சித்த சுத்திக்காக - மனம் பரிசுத்தம் பெற, விசாரம் - வினாவிடைகளால் ஆராய்ந்து அறிதல்.

பகவான் : ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித் தோனுக்கு அப்பிராந்தியால் உண்டான சர்ப்ப பயத்தையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும் படியான 'இது ரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம் எங்ஙனம், அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினாலும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்ற தோ, மற்ற எதனாலும் வரவில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும், வஸ்துவிசாரத்தாலும் பிரஹ்மஞானம் வர வேண்டுமே அன்றி ஸ்நான தான பிராணயாமாதிகளால் ஒருக்காலும் அவ்வஸ்துவை உணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை அறிய வேண்டிய முமுகுஷு, நிராசையுற்ற பிரம்ம வித்தாய்க் கிருபாசாகரராய் உள்ள உத்தமகுருவை அடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞானசித்தி உண்டாம். தேசம், காலம், ஈசவரானுக்கிரகம் இவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம்.

விளக்கவுரை : ஒரு கயிறைப் பார்த்து ஒருவன் பாம்பு என்று மயங்கிப் பயப்படும் போது, அந்த மயக்கத்தையும், அதனால் ஏற்பட்ட பயத்தையும் ஒரு நண்பன் வந்து 'அது பாம்பு இல்லை; கயிறு தான்' என்று நிரூபித்துச் சொல்வதினாலும், அல்லது தானே அதைப் பலபடியாக விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்வதினாலும் மட்டுமே மன அமைதி பெறுவான். வேறு எவ்வகையிலும் அவன் தெளிவு அடைய மாட்டான். அதுபோல,

மோட்சமடையவேண்டுமென விரும்பி முயல்பவன் பிரம்மத் தைப் பற்றி குருவின் உபதேசத்தாலும், தானே அதுபற்றிப் பலவாறு ஆராய்வதாலுமே ஞானம் பெறுவான். இப்படியல்லாமல் அதிகாலையில் நீராடி, தானம் முதலியன செய்து, பிராணயாமங்கள் செய்து ஆத்ம ஞானம் பெற முடியாது. ஆதலால் பிரம்மஞானியாய், ஆசையற்றவராய், கருணைக்கடலாய் இருக்கும் ஓர் உத்தமகுருவை நாடிச் சென்று அவர் துணையைக் கொண்டு ஆத்ம விசாரம் செய்ய வேண்டும். முக்கியமாக குருவோடு உரையாடி அது பற்றி விசாரிப்பதாலேயே பிரம்மஞானம் பெற விரும்பும் சீடனுக்கு ஞானம் சித்திக்கும்.

ஏகாந்தமான இடமும், ஏற்ற நேரமும், இவற்றொடு கடவுள் அருளும் சேர்வது ஞான சித்திக்குத் துணை செய்வனவாகும். நல்ல தகுதி வாய்ந்த சீடனை 'அதிகாரி' என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். ஆப்தன் - நண்பன்.

ஒப்பு : "(அனாதமாவாகிய) மனம் அடங்குவதற்கு (ஞானம் பெறுவதற்கு) விசாரணையைத் தவிர வேறு உபாயங்கள் இல்லை." 'நானார்' அருண்மொழித் தொகுப்பு - ஸ்ரீபகவான்.

அடுத்து உத்தம அதிகாரிக்குரிய இலட்சணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

பகவான் : மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பால் அமையப் பெற்றேன் ஆத்ம விசாரத்தில் 'அதிகாரி' ஆவன். என்னை? விவேகியாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குணசகிதனாய், தீவிர முமுகசுவாய் உள்ள சாதனயுத்த அவ் அதிகாரிக்கே பிரம்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை உண்டாகும்.

விளக்கவுரை : இயல்பாகவே அறிவாளியாய், முக்கிய விஷயங்களை மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டு, வேண்டாத விஷயங்களை விலக்கித் தள்ள வல்லவனாய், சாஸ்திரங்களில் நல்ல சீடனுக்குக் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணங்கள் எல்லாம் பொருந்தியவனாய் விளங்குபவனே ஆத்ம விசாரம் செய்ய அதிகாரி (நல்ல சீடன்) ஆவான். சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட நல்ல சீடனது இலக்கணமாவது: விவேகியாய், ஆசைகளை விலக்கியவனாய், சமம் தம்முடைய நல்ல குணங்களைக் கொண்டவனாய், மோகமும் பெறுவதில் தீவிரமான விருப்பம் கொண்டவனாய் இருப்பது. இந்தத் தன்மைகள் எல்லாம் தான் பிரம்ம ஞானம் பெறச் சாதனங்கள் ஆகும். இந்தச் சாதனங்களைக் கொண்டவனே பிரம்ம விசாரம் செய்யத் தகுதி பெற்றவன் ஆவன். மேதாவி-கேட்பதை மறவாமல் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளும் திறமை கொண்டவன்.

பிரம்ம விசாரம் செய்ய அவசியமான சாதனங்கள் எவை என்று மேலே சொல்கிறார்.

பகவான் : சாதனங்கள் : 1. நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம், 2. இஹ அமுதரார்த்த பலபோக விராகம். 3. சமாதி ஷட்க சம்பத்தி, 4. முமுகசுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ் அதிகாரிக்கு இவை இருந்தாலே பிரம்மநிஷ்டை கிடைக்கும்ன்றி இன்றேல் சித்தியாகாது.

இவற்றுள் 1. பிரம்மமே சத்தியம்; ஐகத்து மித்யை என்னும் நிச்சயமே நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம். 2. தேகாதி பிரஹ்மா பரியந்தம் உள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களைப் பிரத்தியக்ஷ மாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவை களில் உண்டாகும் வைராக்கியமே இஹ அமுத்ரார்த்த பல போக விராகம்.

விளக்கவுரை : பிரம்மவிசாரம் செய்ய நான்கு சாதனங்கள் அவசியம். முதலாவது விவேகம். அதாவது பிரம்மமே சத்தியம், ஐகத்து (உலகம்) பொய் என்ற நிச்சய புத்தியே விவேகம். இரண்டாவது விராகம். விராகமாவது: தேகம் முதல் பிரம்மதேவன் வரை அநித்யமானவை என்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். நாம் அனுபவிக்கும் இன்பப் பொருள்களும் அநித்யமானவை என்பதைப் பார்க்கவும் செய்கிறோம், கேட்கவும் செய்கிறோம். அவை பற்றிய துக்கங்களும் தோஷங்களும் கூட அநித்யமானவை என்பதையும் நேராகப் பார்க்கிறோம்; சாஸ்திரங்கள் சொல்வதையும் கேட்கிறோம். இதனால் அவற்றின் மீது உண்டாக வேண்டிய வைராக்யமே (வெறுப்பு) விராகம்; அதாவது இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஏற்படும் இன்பப் பொருள்களில் விராகம்.

பதவுரை : இஹ அமுத்ர-இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும், சமாதி சம+ஆதி = சமம் முதலிய ஷட்க சம்பத்தி - சமம் முதலிய ஆறு குணங்களை அடைந்திருப்பது. முமுகுஷத்வம் - மோக்ஷமடைய வேண்டும் என்று விரும்பும் இயல்பு.

இனி முன்றாவதாகிய சமாதி ஷட்கத்தை (ஆறுகுணங்களை) தனித்தனியாக விளக்குகிறார். சமாதி ஷட்கம் ஆவன: சமம், தமம், உபரதி, திதிஷை, சிரத்தை, சமாதானம் என்பன. இவற்றை மேலே விளக்குகிறார்.

பகவான் :

1. விஷயங்களில் உள்ளதோஷங்களை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தி அடைந்து மனத்தைத் தன் லக்ஷ்யத்தில் இருத்துவது சமம்.
2. விஷயங்களில் செல்லும் ஞான கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளகத்திலேயே (ஸ்தானத்திலேயே) இருக்கச் செய்வது தமம்.
3. மனது பூர்வ வாஸனையால் மீண்டும் பாஹ்ய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷியத்திலேயே

ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டு விடல் உபரதி.

4. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடை செய்யாமலும், அவற்றிற்காய் ஏங்கி அழாமலும் தைரியத்தால் அவைகளை சஹித்தல் திதிசைஷ.
5. வேதாந்த சாஸ்திரமும் குருவாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயம், பிரம்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஏதுவான சிரத்தை.
6. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தைப் பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமாய் இருத்துதல் சமாதானம். அஃதன்றி மனம் போனபடி போகவிடுதல் சமாதி அன்று.

இவ் ஆறும் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி எனப்படும்.

விளக்கவுரை : ஸ்ரீபகவான் விளக்கமே தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை : உபரதி - ஸர்வ கர்ம பரித்யாகம், ஞான கர்ம இந்திரியங்களை-ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தினையும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தினையும், பூர்வ வாஸனையால்- முற்பிறவி பலவற்றின் தொடர் பால். பாஹ்ய விஷயங்களை - வெளிவிஷயங்களை. சர்வ யத்தனங் களும்-எல்லா முயற்சிகளும். சமாதானம் = சம+ஆதானம் : சமமாக நிலைநிறுத்தல்.

பிரம்ம விசார சாதனங்களில் நாலாவதாகச் சொன்ன முமுக்ஷுத்வம் பற்றி மேலே சொல்கிறார்.

பகவான் : அனாதி அஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்மஞானத்தால் தொலைப் பதற்கு உள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்வம்.

விளக்கவுரை : எத்தனையோ முற்பிறவிகளில் தொடர்ந்து வருகின்ற அஞ்ஞானத்தாலேயே அகங்காரம் முதல் தேகம் வரை ஒருவனுக்கு பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த பந்தங்களையெல்லாம் தன்னுடைய ஆத்ம ஞானத்தால் அழிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் கொள்வதே முமுக்ஷுத்வம்.

பதவுரை : பந்தம்-கட்டு. ஸ்வாத்ம ஞானம் = தன்னைப் பற்றிய அறிவு; ஸ்வ+ஆத்மா = ஸ்வாத்மா.

பகவான் : அம் முமுகுஷுத்வம் மந்தம், மத்திமமாயிருந்தாலும், வைராக்கியத்தாலும், சமதமாதிகளாலும், குரு அநுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்கியத்தோடும் கூடின முமுகுஷுத்வம் எவ்விடத்தில் தீவிரமாய் இருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் கூடிய சம தமாதி சமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவ்விடத்தில் மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவ்விடத்தில் சமதமாதி மருபுமியில் ஜலம் போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

விளக்கவுரை : மோட்சமடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிலருக்கு அதிதீவிரமாய் இருக்கும். இப்படிப்பட்டவருக்கு சமதமாதி குணங்கள் விரைவிலேயே நல்ல பலனைத் தரும். சிலருக்கு முமுகுஷுத்வம் மந்தமாகவோ மத்திமமாகவோ (மந்தமும் இல்லை, தீவிரமும் இல்லை என்ற நிலையில்) இருந்தாலும் அவரது வைராக்கியம், சமதமாதி குணங்கள், குருவின் அநுக்கிரகம் ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு ஏறத்தாழக் கிரமமாய் வளரும்; நெடுநாட்கள் தாண்டிப் பலனைக் கொடுக்கும். முமுகுஷுத்வம் மந்தமாக மட்டுமே இருப்பவனுக்குச் சமதமாதி குணங்கள் இருப்பினும் அவை பயனைத் தரமாட்டா; பாலைவனக் கானலில் காணப்படும் நீர்போல் பயனற்றுப் போகும். மருபுமி - பாலைநிலம். ஆபாசம் - போலி.

ஆகவே தீவிர முமுகுஷுத்வம் இருந்தாலே விரைவிலே நல்ல பயனைப் பெறலாம். ஆதலின் ஒவ்வொருவரும் தீவிர முமுகுஷுவாகவே இருந்தலே நல்லது என்பது கருத்து.

பகவான் : மோக்ஷம் அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ள சாமக்கிரிகளில் (சாதனங்களில்) பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர். (ஸ்வ ஸ்வரூபம் - தானே ஆத்மாவின் வடிவம்)

பதவுரை : அனுசந்தானம் - (ஆத்மஸ்வரூபத்தை) விசாரித்துத் தேடுதல், ஆராய்ச்சி செய்தல்.

ஒப்பு : i) அனிய பாவத்தில் அவன் அகமாகும்
அனனிய பாவமே உந்தீபற
அனைத்தினும் உத்தமம் உந்தீபற

ii) தன்னை உபாதி விட்டு ஓர்வது தான் ஈசன்
தன்னை உணர்வதாம் உந்தீபற
தானாய் ஒளிர்வதால் உந்தீபற

- iii) தானாய் இருத்தலே தன்னை அறிதலாம்
தானிரண்டு அற்றதால் உந்தீபற
தன்மய நிட்டை ஈது உந்தீபற

உபதேச உந்தயார் பாடல்கள் 8,25, 26

- iv) தன்னை அறிதலின்றிப் பின்னை எது அறிகில் என்?
தன்னை அறிந்திடில் பின் என்னை உளது அறிய?

- ஆன்ம வித்தைக் கீர்த்தனம் - ஸ்ரீபகவான்

- v) பாவ பலத்தினற் பாவனாதீத சற்
பாவத் திருத்தலே உந்தீபற
பரபத்தி தத்துவம் உந்தீபற

உபதேச உந்தியார் - பாடல் 9

தொழுவதற்கு ஒருவன்; தொழப்படுவதற்கு ஒருவன் என்னும் பேதமற்று நேசம் பயில்வதே ஸ்வஸ்வரூப அனுசந்தானம். இதுவே பரபக்தி" என்று ஸ்ரீபகவான் தம் உபதேசங்கள் பலவற்றிலும் வலியுறுத்தியதோடு மட்டும் நில்லாது தானே வாழ்ந்தும் காட்டியது கண்கூடு.

இனி ஸத்குருவின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.

பகவான் : முன்சொன்ன சாதன ஸம்பந்தன் ஆன ஆத்ம தத்துவம் அடைய இச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை ஆசிரயித்தவர் பவபந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரஜ்ஞாவந்தராய், சர்வமும் அறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகு அற்ற அக்நி போலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி அடைந்தவராய், எக்காரணமும் இன்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை அடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்து வாய் உள்ள ஸத்குருவை அடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்து, பயபக்தியோடு செய்து வந்த நானாவித சிசுருஷைகளால் பிரஸன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தான் அறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்.

விளக்கவுரை : முன்சொன்ன சாதனங்களொடு கூடியவனாகி (அதாவது விவேகி, விரக்தன், சமம் தமம் முதலிய ஆறு குணங்கள் கொண்டவன், தீவிர முமுக்ஷு) ஆத்ம தத்துவம் அடையவேண்டும் என்ற தீவிர விருப்பம் கொண்டவனான அதிகாரி (சீடன்) ஒரு குருவினிடம் சென்று தான் அறிய விரும்பும் ஆத்ம தத்துவம் பற்றி வினவினான்.

குருவின் இலக்கணம் இந்தப் பகுதியில் சொல்லப்படுகிறது. குரு என அழைக்கப்பட ஒருவர், தன்னை வந்தடைபவரின் பிறவி பந்தங்களே

நீக்க வல்லவராய் இருத்தல் வேண்டும்; சிறந்த ஞானம் கொண்ட வராயிருத்தல் வேண்டும்; மேலும் எல்லா விஷயங்களும் அறிந்த வராய், எந்தவிதக் குற்றமும் இல்லாதவராய், ஆசைகளை வென்றவராய், பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுள் தலைசிறந்தவராய் இருத்தல் வேண்டும். எரிபொருள் இல்லாத அக்கினிப் பிழம்புபோல பிரம்மத்தில் ஈடுபட்டு அமைதி கொள்பவராய், இயற்கையாகவே கருணைக் கடலாய், தன்னைத் தேடிவந்த நல்லோர்களுக்கு உற்ற உறவினராய் விளங்க வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட குருவை அடைந்து, வணங்கி, அன்போடும், பயபக்தியோடும் பலவாறு அவருக்குத் தொண்டுகள் செய்து போற்றி னான் ஒரு சீடன் (அதிகாரி). இதனால் குரு அவனது செயல்களால் அவன் மீது பேரன்பு கொண்டவரானார். அந்நிலையில் குருவிடம் தான் அறியவேண்டுவதைப் பற்றி அந்தச் சீடன் வினவலானான்.

பதவுரை : ஸாதன ஸம்பந்தன் - சாதனங்களொடு கூடியவன். இச்சிக்கும் - விரும்பும். ஆசிரயித்தவர்-அடைந்தவர். நிவிருத்திப் பவராய் - விலக்குபவராகி. பிரஜ்ஞாவந்தராய் - மிகச் சிறந்த ஞானம் பெற்றவராய். சர்வமும்-எல்லாமும். பிரஹ்மவித்-பிரம்மத்தை அறிந்தவர். விசிராந்தி - ஓய்வுடன் கூடிய அமைதி. கிருபா சாகரர் - கருணைக் கடல்.

இனி, அதிகாரியான சீடன் குருவினிடம் பணிவொடு வேண்டியவை சொல்லப்படுகின்றன.

பகவான் : "ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணாகடாஷுமாகிற கப்பலால் கரையேற்றி வைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணா வாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க் காற்றால் சற்றும் தப்பிப் போக வழியின்றிச் சூழ்ந்து எரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ)யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கின்றேன்."

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது. பிறவியைக் கடலாகவும், குருவின் கருணைக் கடாஷுத்தைக் கடலிலிருந்து காப்பாற்றும் கப்பலாகவும் சொன்னார். கருணா வாரிதே-கருணைக் கடலே! சம்சாரத்தைக் காட்டுத்தீயாகச் சொல்லி அதன் வெப்பத்தையும் ஆபத்தையும் போக்கும் குருவைக் கருணையாகிய மழையைப் பொழியும் மேகமாகச் சொன்னார். காருண்ய அமிருத வர்ஷத்தால் - கருணையாகிய அமிர்த மழையால்.

பகவான் : "சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்தகாலம் போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்பவர்களாய், பவசாகர

பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவராய் இருக்கும் தங்களை ஒத்த சாதுக்களுக்கு, சூரியனது உஷண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றது போலப் பவத்திற்கு அஞ்சி, சரணாகதரான எம்போலிகளை நிரேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே ஆதலால், சம்சார தாபத்தால் பீதி அடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய், சரணாகதனான என்னையும் இஐ ஜனன மரண சம்சாரத் தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ ! பவதுக்கம் என்னும் காட்டுத்தீச் சுவாலையளால் தாபம் அடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரமசீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகம் என்னும் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கிய மாகின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப் பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்திற்குப் பாத்திர ராய், ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியர் ஆகின்றனர் அன்றோ! 'இப் பவசாகரத்தை எப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்கு என்ன உபாயம்? எனக்கு என்னதான் கதி?' என்று ஒன்றும் தெரிய வில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சம்சார துக்கத்தை அகற்றி ரக்ஷிக்க வேண்டும்."

விளக்கவுரை : "குருவே! தாங்கள் சாந்தமே உருவானவர்கள்; மகாத்மா; உலகத்திற்கு வசந்தகாலத்தைப் போல நன்மையே செய்பவர்கள்; பிறவிக்கடலினைப் பற்றிய பயத்தைத் தாங்களும் கடந்து, மற்றவர்களையும் அந்தப் பயத்திலிருந்து விடுபட உதவி செய்பவர்கள். சூரியனது வெப்பத்தால் தவிக்கும் உலகத்தைச் சந்திரன் தன் குளிர்ந்த நிலவால் காப்பது போல், பிறவித் துன்பத்துக்கு அஞ்சிச் சரணம் என்று தங்களை வந்தடையும் எம்மைப் போன்றவர்களை, காப்பாற்ற எந்த விதமான காரணமும் வேண்டாமல் காப்பாற்றும் இயல்பு உடையவர்கள். இப்படி இருப்பது தங்கள் சுபாவம். ஆதலால், சம்சார தாபத்தால் பயந்து வேறு கதியில்லாமல் தங்களைச் சரணமடைந்தேன். இந்த ஜனன மரணம் கொண்ட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து என்னைக் காப்பது தங்கள் பொறுப்பே சுவாமீ! ஸம்ஸாரதுக்கம் என்ற காட்டுத்தீயின் ஜுவாலையால் தவிக்கிறேன். பிரம்மானந்த அனுபூதியால் மிகவும் குளிர்ந்த தங்கள் முகத்திலிருந்து பெறப்படும் உபதேச மொழியமுதப்பெருக்கில் என்னைக் குளிக்கச் செய்யுங்கள்! தங்கள் கடாக்ஷப் பார்வையில் ஒரு துளி அளித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுபவர் புண்ணியம் மிகச் செய்தவரல்லவா! 'இந்த பவசாகரத்தை நான் எப்படித் தாண்டுவேன்? அதற்கு உபாயம் யாது? எனக்கு என்ன தான் கதி?' என்பதொன்றும் எனக்குத் தெரிய வில்லை. தாங்கள்தான் இந்த ஸம்ஸார துக்கத்தை நீக்கி என்னைக் காக்க வேண்டும்."

பதவுரை : நிரேதுகம்-எந்தக் காரணமும் வேண்டாதது. பரம சீதளம் - மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்தியது. முகமென்னும் கலசம் - முகமாகிய குடம். கலசத்திலிருந்து அமுதம் வெளிப்படுவதுபோல் முகத்திலிருந்து உபதேச மொழிகள் வெளிவருகின்றன எனப்படுகிறது.

பகவான் : சம்சார தாவானலத்துக்கு ஆற்றும் இவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய், சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனே பிரஹ்ம ஞானியாயுள்ள ஆசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயம் தந்து தையயினுல்தானே தத்துவோபதேசம் செய்கின்றார் :-

விளக்கவுரை : சீடன் சம்சாரமாகிய காட்டுத்தீயின் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாமல் இவ்வாறு புலம்பி முறையாகக் குருவைச் சரணமடைந்தான். இப்படித் தன்னைச் சரணடைந்த, தன் சொற்படி நடக்கும் சாந்த மனம் வாய்ந்த, சிஷ்யனே பிரம்ம ஞானியாயுள்ள ஆசாரியர் கருணையொடு குளிர்மையாகப் பார்த்து 'அஞ்சாதே' என்று அபயம் அளித்தார்; தையயொடு அவனுக்குத் தத்துவோபதேசம் செய்கின்றார்.

பதவுரை : தாவானலம்-காட்டுத்தீ. சரணம் பிராபித்தவனாய்-ஆசாரியனிடம் தன்னைச் சரணம் அடைவித்தவனாய், சித்தனான-மனத்தைக் கொண்ட. வீக்ஷித்து-பார்த்து.

இனி குரு சீடனிடம் சொல்வது:

பகவான் : "வித்வானான சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனி உனக்கு அபாயமே இல்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சம்சார சாகரத்தைத் தாண்டக் கூடிய மகத்தான ஓர் உபாயம் இருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனால் இப் பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ் உபாயத்தால் நீயும் எவரானும் கடத்தற்கு அரிய இப் பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்தார்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவஞானம் உண்டாம். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சாரபந்தம் அத்யந்தம் நாசமாகும். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை, பக்தி, தியானம், யோகம் இவை மோக்ஷஹேது' என்று சுருதியே கூறலால் இவ்உத்தம சாதனத்தைப் பெற்று, நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி அஞ்ஞானத்தால் வந்த தேகபந்தம் நீங்கிப்போகும்.

விளக்கவுரை : கருத்து தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை : அபாரமாய் பயங்கரமாயுள்ள சம்சார சாகரத்தை - கரையற்றதாய் பயத்தைத் தருவதாயுள்ள சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தை. சம்சாரம் - உலகவாழ்க்கை. யதிகள் - முனிவர்கள். பவத்தை சம்சாரத்தை, பீதியை - பயத்தை, அத்யந்தம் - அடியொடு முழுவதும் - உத்தமசாதனத்தை - சிரத்தை, பக்தி, தியானம் யோகம் ஆகியவற்றை; சிரத்தையாவது குருவின் வார்த்தையிலும் வேதாந்த வாக்கியங்களிலும் உறுதியான நம்பிக்கை; பக்தியாவது தன் ஸ்வரூபத்தை எண்ணுவதாகிய நிலை; தியானமாவது சுத்த பிரம்மத்திலேயே மனத்தை நிலைக்கச் செய்வது; யோக மாவது எல்லாவிதமான எண்ணங்களையும் அடக்கி இறைவன் இடத்தில் இணைப்பது. நிரந்தரம் - இடைவிடாமல். இவற்றுள், சிரத்தை மற்றைய மூன்றுக்குமே சாதனம். பக்திக்குத் தியானமும், தியானத்திற்கு யோகமும் சாதனங்களாம். இவற்றைச் சாதித்தால் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற அஞ்ஞானம் நீங்கிவிடும்.

குரு மேலும் சொல்கிறார்.

பகவான் : "எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ் அனாத்ம ஸம்ஸார பந்தம் வந்தது. ஆதலால் ஆத்ம அனாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ்ஞான காரிய சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண அஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்துவிடும்" என்று உரைத்த குருவைப் பார்த்து,

"ஸ்வாமீ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருப்பது எங்ஙனம்? நசிப்பது எப்படி? அவ் அனாத்மா எது? ஆத்மா தான் எது? ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் எது? தங்கள் முகத்தி னின்றும் உத்தரம் கேட்டு யான் கிருதார்த்தன் ஆகும் பொருட்டுக் கிருபையால் இப்பிரசிடனைகளைக் கேட்டு அனுக்கிரகிப்பீராக!" என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்,

விளக்கவுரை : குரு சொல்கிறார் : "எப்போதுமே நீ மேலான ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறாய். உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இந்த அனாத்ம ஸம்ஸார பந்தம் அதாவது ஆத்மா அல்லாத சரீரம் முதலிய வற்றுடன் ஸம்ஸாரக் கட்டு வந்துள்ளது. ஆகையால் ஆத்மா எது, அனாத்மா எது என்று ஆராய்ந்து பிரித்து அறிந்தால் ஞானம் ஏற்படும். அந்த ஞானமாகிய நெருப்பு அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டுள்ள சம்ஸார பந்த துக்கத்தை வேரொடு - அதாவது பந்தத்துக்குக் காரணமான அஞ்ஞானத்தையும் சேர்த்து எரித்து அழித்துவிடும்."

சீடன் மீண்டும் குருவினிடம் கேட்பது பற்றி ஸ்ரீபகவான் சொல்வது தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை : சமூலமாக - வேரொடு, (மூலம்-வேர்) உத்தரம்-பதிலான விளக்கம். கிருதார்த்தன் - எண்ணம் நிறைவேறப் பெற்றவன். பிரசினைகளை - வினாக்களை.

இனி, குரு சீடனை நோக்கி உன் அஞ்ஞானத்தை விலக்க வேண்டும் என்றும், பரதத்துவ ஞானத்தால்தான் மோக்ஷம் பெற இயலும் என்றும் சொல்கிறார்.

பகவான் : "சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாய் இருத்தற்கு ஆசை கொண்டனை. ஆதலின் நீயே தன்யன்; கிருத கிருத்யன்; உன்குலம் உன்னால் பவித்திரம் ஆயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்க புத்திராதி பந்துக்கள் உண்டு; அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை பாரத்தால் உண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியர் இருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தைப் புசித்தலாதி-யால் எங்ஙனம் தானே அகற்ற வேண்டுமோ, மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்து உண்டு பத்தியம் இருந்து போக்க வேண்டும் அன்றி மற்றோர் அனுஷ்டிக்கும் கர்மங்களால் நீங்காதோ, அங்ஙனமே தன் அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்க வேண்டும் அன்றி அனேக கோடி கற்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாசபந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்தி யமாகும்?

தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தம் இன்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தை அறியலாமல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலும் அறியக்கூடாது. சந்திரனைச் சுத்தமான தன் நேத்திரத்தால் அன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக் கூடுமா? பிரஹ்ம ஆத்ம ஐக்கிய ஞானத்தால் அன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதல் எதனாலும் மோக்ஷம் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப செளந்தரியமும், தந்தியால் மதுரமாகக் கானம் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாத்திரம் உண்டாக்குகிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யம் தருவது இல்லையோ, அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான் களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது.

பரதத்துவத்தை அறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலம் கொடாமையின் நிஷ்பலம். பரதத்துவத்தை அறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயன் இன்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால் மனமயக்கத்திற்கு ஏதுவான சாஸ்திர ஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை அநுபவமாய் அறிய வேண்டும்.

விளக்கவுரை : கருத்து விளக்கமாகவே எளிதாக உள்ளது.

பதவுரை : தன்யன்-புண்ணியம் செய்தவன். கிருத கிருத்யன் - செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் (ஆகியும்.) பவித்திரம் - தூய்மை. புத்திராதி - புதல்வன் முதலிய, நிவிருத்திக்க - விலக்க, பசியாதியால் - பசி முதலியவற்றால், பசித்தலாதியால் - உண்ணாதல் முதலியவற்றால், அவித்யா-அறியாமை, காம - ஆசை, கர்மாதி ரூபமான - நல்வினை தீவினை முதலிய வடிவமான, போகத்தை - இன்ப அநுபவங்களே, பிரதி பந்தம் - தடை; அவை அவித்தை, காமம், கர்மம் என்பவை. இன்றிய - இல்லாத. சாஸ்திர ஜால மகா ஆரண்யம் - சாத்திரக் கூட்டமாகிய பெரிய காட்டினை, ஜாலம் - கூட்டம். இன்றிய - இல்லாத

குறிப்பு : ஸ்ரீபகவான் 'கூடாது' என்ற சொல்லை 'இயலாது' என்ற பொருளிலேயே எங்கும் சொல்கிறார்.

தனக்குள்ள அஞ்ஞானத்தைத் தானேதான் விலக்கமுயல வேண்டும் என்பதைப் பல உவமைகளால் இங்கு விளக்குகிறார். தகப்பன் வாங்கிய கடனை மகன் தீர்க்கலாம். ஒருவனது தாங்க முடியாத பாரச்சுமையை மற்றவர் பகிர்ந்து கொண்டு அவனுக்கு உதவலாம். ஆனால் பசித்தவனுக்கு உள்ள துன்பத்தை அவன்தான் உணவு கொண்டு தீர்த்துக் கொள்ள இயலும். ஒருவன் கொண்ட வியாதியை அவன்தான் மருந்து உண்டு தீர்க்க இயலும். இவற்றைப் பிறர் செய்து அவர் துன்பத்தைத் தீர்க்க இயலாது. இவை போல ஒருவனது அஞ்ஞானத்தை அவனேதான் முயன்று விலக்க இயலும்.

பிரம்ம ஆத்ம ஐக்கிய ஞானத்தால்தான் மோகும் பெற இயலும். பலவித சாஸ்திரங்களின் ஆராய்ச்சியாலோ, சாமர்த்தியமாக அந்த சாஸ்திரங்களைப் பற்றிய பேச்சு, பிரசங்கங்களாலோ, அவற்றைக் கேட்பதாலோ மோகும் பெற இயலாது. அதாவது தன் அநுபவ ஞானத்தால்தான் பெற இயலும், கேள்வி ஞானத்தால் பெற இயலாது என்பது கருத்து.

ஒப்பு : சாஸ்திர ஞானத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபகவான் 'நானூர்' அருண்மொழித் தொகுப்பில் கூறுவது: "மனோ நிக்ரஹமே நூல்களின்

முடிவான கருத்து என்று அறிந்து கொண்டபின்பு நூல்களை அளவின்றிப் படிப்பதால் பயனில்லை. மனத்தை அடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணால் தானே அறிய வேண்டும். ராமன் தன்னை ராமன் என்று அறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' (ஆத்மா) பஞ்சகோசங்களுக்குள் இருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியி லிருப்பவை. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களையும் நீக்கி விசாரிக்க வேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசாரிப்பது வீணே."

பகவான் : அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவியை அன்றி வேதங்களாலும், சாஸ்திரங் களாலும், மந்திரங்களாலும், மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோஜனம்? ஒளஷதம் உட்கொள்ளாது மருந்து எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாதது போல, அபரோகூ அநுபவ ஞானம் இல்லாமல், 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என வாக்கால் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசம் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை அடையா மலும் 'நான் ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசன் ஆக மாட்டானோ அப்படியே அனாத்ம் திருசியத்தை நாசம் செய்யா மலும், ஆத்மதத்துவத்தை அனுபவமாய் அறியாமலும் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்ம மாத்திரமாய் இருக்கும் முக்தி அடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனால் கேட்டு, பூமியை வெட்டி அதன் மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே எடுத்தலால் அடையப்படுமோ, சொல் மாத்திரத்தால் அடையப் படாதோ, அங்ஙனமே பிரம்மத்தை அறிந்த குருவினிடத்தில் சொருப லக்ஷணத்தை சிரவணம் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதால் உண்டாகும் அபரோகூ அநுபவ ஞானத்தால் அடையலாகும் அல்லாமல், மாயையால் மறைப்பட்டுள்ள ஸ்வ ஸ்வரூபத்தை குதர்க்க யுக்திகளால் அடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத் தனத்தாலும், பவபந்தம் நீங்கி மோகூ அடைதற்பொருட்டு ரோகாதிகளை நீக்குதலிற் போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது.

விளக்கம்: இந்தப் பகுதியில் நான்கு உவமைகளால் மோகூ மடைதலை விளக்குகிறார்

உவமானம்

உவமேயம்

1. பாம்பு
சஞ்சீவிமருந்து
பயனற்ற மருந்து	அஞ்ஞானம்
ஆத்மஞானம்
வேத சாஸ்திர மந்திரங்கள்
2. வியாதி
ஒளடதம் கொள்ளுதல்

ஒளடதம் என்று மாத்திரம்
சொல்லுதல் | பந்தம்
அபரோக்சு அனுபவஞானம்

'அஹம் பிரம்மாஸ்மி'
என்று சொல்லுதல் |
| 3. சத்துருநாசம், செய்யாமல்
ஆளும் அரசைப் பெருமல்
ராஜா எனல் | அனாத்மதிருச்யநாசம் செய்யாமல்
ஆத்மதத்வத்தை அநுபவிக்கும்
அறிவு பெருமல் பிரஹ்மைவாஹம்
என்று சொல்லுதல். |
| 4. புதையல்

நண்பன்

கல்லால் மறைபட்டிருப்பது

பூமியைத்தோண்டிக் கல்லை
விலக்கி அடைதல் | ஸ்வ ஸ்வரூபம்

குரு

மாயையால் மறைக்கப்பட்டது

சொருபலக்ஷணத்தைச் சிரவணம்
செய்து, மனனம்பண்ணி, நிரந்தரத்
தியானத்தால், (நிதித்தியாசனத்
தால்) அநுபவ ஞானம் பெறுதல் |

உவமை விளக்கங்கள் :

1. பாம்பு கடி விஷத்தைச் சஞ்சீவி மூலிகையாலேதான் விலக்கலாம். அதுபோல அஞ்ஞானத்தை ஆத்ம ஞானத்தால் தான் விலக்க இயலும்.
2. நோயை மருந்து உண்பதாலேயே நீக்கலாம்; மருந்து என்று வாயால் மட்டும் சொல்வதாலே நீக்க முடியாது. அதுபோல அபரோக்சு (பிரத்யக்ஷ) அநுபவ ஞானத்தாலேயே பந்தத்தை நீக்கலாம்; 'அஹம் பிரம்மாஸ்மி' என்று சொல்வதாலே மட்டும் நீக்க முடியாது.
3. பகையை ஒழிக்காமலும், ஆள்வதற்குரிய பூமியை அடையாமலும் ராஜா என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதால் அரசனாகிவிட மாட்டான். அதுபோல அனாத்ம அறிவை விலக்காமலும், ஆத்மதத்துவ அறிவை அநுபவபூர்வமாய் பெருமலும் 'பிரம்மைவாஹம்' என்று சொல்வதாலே பிரம்மம் ஆகமாட்டான்.

4. நண்பன் உரையால் புதையல் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து, நிலத்தைத் தோண்டி, புதையலை மறைத்திருக்கும் கல்லை விலக்கிப் புதையலை அடையலாம். அதுபோல, குருவினிடம் சொருபலக்ஷணத்தைக் கேட்டு, அதனை எண்ணி எண்ணி, இடை விடாமல் தியானித்து பிரம்மப் பிரத்யக்ஷ ஞானம் பெற வேண்டும். வேறுவழிகளில் பெற இயலாது.

ஆகவே, 'அஹம் பிரம்மாஸ்மி' என்ற வெறும் சொல்லளவிலே ஆத்ம ஞானம் பெற இயலாது; இடைவிடாமல் சிரவண மனன தியானங்களாலும், இவை பற்றிய முயற்சியாலுமே தன் ஆத்ம ஞானாநுபவம் பெற இயலும்.

ஒப்பு : ஸ்ரீபகவான் விசார சங்கிரஹத்தில் கூறுவது: "ஒருவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்துக் கொண்டு, தான் உத்தியோகஸ்தன் ஆவானா? அதற்கான முயற்சி செய்து அந்நிலையை அடைந்தால் ஆவான். அதுபோல, மனோமயமாய்ப் பந்தப்பட்டிருக்கும் ஜீவன், ஆத்மாவே தான் என்று ஒரு தரம் அறிந்தது கொண்டு, ஆத்மாவாகிற தெய்வம் ஆகிவிடுவானா? மனதை நாசம் செய்தாலன்றிக் கூடாதல்லவா? தரித்திரன் இராஜாவைப் பார்த்தாலேயே நான் இராஜா வென்றால் ஆவானா? அதுபோல, ஆத்மாவே நான், அதாவது சிவோஹம் என்றே, பலகாலம் நிரந்தரம் அனுஸந்தித்து, மனதாகிற பாசத்தை வென்றால் அல்லாமல் மனோபசமன ரூபமான பரமசீதள சிவம் அடையப்படாது."

குருவிடம் சீடன் முதலில் "பந்தமாவது எது, எப்படி வந்தது, இருப்பது எப்படி, அது அழிவது எப்படி என்று கேட்ட வினாக்களுக்கு இதுவரை குரு விடை கூறினார். இனி பந்தம் நீங்க மோக்ஷ ஸாதனக் கிரமம், அனாத்மா பற்றிக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

பகவான்: சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தம மாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்தம் உள்ளதாய், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிப்பவனால் அறியக் கூடியதாய் இருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறும் உத்தரத்தைச் சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்தம் அகன்று போம். மோக்ஷம் அடைதற்கு அநித்ய வஸ்துக்களில் வைராக்யம் அடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்கை, ஸர்வ கர்ம பரித்யாகம் (உபரதி) எனும் இவை கிரமமாக ஹேது. அதன்பின் வேதாந்த சிரவணம், பின்னர் அதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகுகாலம் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஹேது. அந் நிரந்தரத் தியானத் தால் உண்டாகும் நிர்விகற்ப ஸமாதியால் பெறப்பட்ட அபரோ

கூடிப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ் விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். இதுவே மோக்ஷ ஸாதனக்கிரமம்.

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது. இதில் மோக்ஷத் திற்கு ஸாதன காரியங்கள் வரிசையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஸூபகவானுலேயே. தெளிவாகப் பக் 14-15ல் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் இல்லாதவை பின்னால் விளக்கப் படுகின்றன. ஆதலின் அவற்றை அங்கேயே காண்போம்.

பதவுரை : சூத்திர ஸமானமாய் : சூத்திரமாவது ஒரு சில சொற் களில் பலதிறப்பட்ட பொருள்களை உள்ளடக்கிக் கூறுவது. இங்கே சீடன் கேட்ட வினாக்கள் ஒன்றிரண்டு சொற்களைக் கொண்டவை. அவற்றின் விளக்கமோ பலவகைகளில் விரி வாகச் சொல்லப்பட வேண்டிய வையாய் உள்ளன. அதனால் 'சூத்திரஸமானமாய்' என்றார். அபேக்ஷிப் பவனாய் - விரும்பு பவனாகி. உத்தரம்-பதில், ஹேது - காரணம். சிரவணம் - (குரு விடம்) கேட்டு கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது. மனனம் - குருவிடம் கேட்ட விஷயங்களை மனத்தில் திரும்பத்திரும்ப எண்ணி நிலை நிறுத்துதல். நிரந்தர-இடைவிடாத. அபரோக்ஷ- பிரத்தியக்ஷமான.

இனி, குரு சீடனுக்கு ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் பற்றிச் சொல்கிறார். அவற்றுள் முதலில் அனாத்மாவுள் ஒன்றான 'ஸ்தூல தேகம்' பற்றிப் பேசுகிறார்.

ஸ்தூல தேகம்

பகவான் : நீ அறிய வேண்டிய ஆத்ம அனாத்ம விவேகத்தை இப்போது சொல்கிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக் கொள். இரண்டில் முன்னம் அனாத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ் (கொழுப்பு), மாம்சம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த தாதுக்கள் உற்று; பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங் களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலும் அறியப் பட்டு மோகத்திற்கு முக்கியஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமாயிருக் கும் இதுவே 'ஸ்தூல தேகம்' என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகம், ஆகாசம் வாயு அக்கினி அப்பு பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன் மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங் களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததால் உண்டான ஸ்தூல பூதங்கள் ஐந்தால் ஆனது. அவ் ஐந்து தன் மாத்திரை களுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களாயிருந்து விஷயபோக்தாக் களான ஜீவர்க்குச் சுகசாதனம் போலத் தோன்றும்.

விளக்கவுரை : மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி (எலும்பு), மேதஸ் (கொழுப்பு), மாமிசம், ரத்தம், தோல், வெளுத்த உள்தோல் ஆகிய ஏழு தாதுக்களால் ஆனது; பாதம், துடை, மார்பு, கைகள், முதுகு, தலை ஆகிய அங்கங்களும், இவற்றை ஒட்டிய வேறு சில துணையங்கங்களும் கொண்டது; நான் என்றும், எனது என்றும் அவரவராலே அறியப் படுவது; அதன் மீது சிறப்பாக மோகம் கொள்ளச் செய்வது; நேரே பார்க்கக்கூடியது; இப்படிப்பட்ட ஒன்றையே 'ஸ்தூல தேகம்' என்று அறிஞர் சொல்கின்றனர். இந்த ஸ்தூலதேகம் ஆகாசம் வாயு அக்கினி அப்பு (நீர்) பிருதிவி (மண்) என்ற ஐந்து பூதங்களைக் கலந்து பஞ்சீகரித்ததால் உண்டானது. அந்த ஐந்து பூதங்களின் தன்மாத்நிரைகளான ஒலி, பரிசம், உருவம், சுவை, கந்தம் என்ற ஐந்து விஷயங்களைக் கொண்டதாகி உலக சுகங்களை அனுபவிக்கிற உயிர்களுக்கு 'ஸ்தூல தேகம்' தான் சுக சாதனமாகத் தோன்றுகிறது.

பஞ்சீகரித்தல் : பஞ்ச பூதங்களிலும் அதன்தன் பாதித்திறனும், மற்ற நான்கின் அரைக்கால் பகுதியாக மற்றொரு பாதித்திறனும் சேர்ந்து முழுமையாக்கப்பட்டுத் தேகமாகிறது. இதுவே பஞ்சீகரணம். (உதாரணமாக ஆகாசம் பாதி, வாயு, அக்கினி, நீர், மண் ஆகிய ஏனைய நான்குகளின் அரைக்கால் பங்காகச் சேர்த்துப் பாதி ஆக முழுமையாக்குதல்). அது வருமாறு.

பஞ்சீகரணம்

ஆகாசம்	வாயு	நெருப்பு	நீர்	மண்	
1/2	1/8	1/8	1/8	1/8	தன்மாத்நிரை (ஸாரம்) ஒலி (சப்தம்)
1/8	1/2	1/8	1/8	1/8	பரிசம் (தொடுதல்)
1/8	1/8	1/2	1/8	1/8	உருவம்
1/8	1/8	1/8	1/2	1/8	ரஸம் (சுவை)
1/8	1/8	1/8	1/8	1/2	கந்தம் (மணம்)
1	1	1	1	1	

இவ்வாறு, குக்ஷமமான ஐந்து மஹாபூதங்களின் பஞ்சீகரணத்தால் ஸ்தூல உருவமாகப் படைக்கப்பட்டிருப்பதால் 'ஸ்தூல தேகம்' எனப்படுவதாயிற்று.

பகவான் : அஞ்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டுப்படுகின்றாரோ

உடனே அவர் தங்கள் கர்மம் என்னும் தூதனால் இழுக்கப்பட்ட வராய், அக்கர்மானுசாரமாக மேலும் கீழும் போக்குவரத்து உடையவராய் மிகவும் அலைந்து துக்கிப்பர்.

இச்சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால் சர்ப்பம் அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தால் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றில் ஆசை வைத்தே உயிர்துறக்குமாயின், இவ் ஐந்திலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்யனது கதி என்ன ஆகும்? விஷயமானது, தன் தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கருநாக) விஷத்திலும் கொடியது. ஏனெனின், விஷமானது உட் கொண்டவனை மாத்திரம் கொல்லும்; விஷயமோ கண்ணால் கண்டவனையும், மனத்தால் நினைத்தவனையும் கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவன் ஒருவன் நீக்கற்கு அரிய விஷய ஆசை என்னும் மகாபாசத்தைத் திட விராகத்தால் அறுத்து அதினின்றும் விடுபடுகிறானோ அவனே மோகும் அடைவன் அன்றி அன்னியன் ஷட்சாஸ்திர பண்டிதனாயினும் முக்தி பெற மாட்டான்.

விளக்கவுரை : ஐம்புலன் வழியாக ஆசை ஆகிய பாசத்தில் அறியாமை கொண்ட மூடர் அகப்பட்டுக் கொள்வாரேயானால் அதனால் புண்ணிய பாவ கர்மங்களைச் செய்பவர் ஆவர்; பின்பு தாம் செய்த கர்மங்களை அநுசரித்து மேலுலகிலும் இவ்வுலகிலும் மாறி மாறி பிறப்பு இறப்பினால் போய் வருபவர் ஆவர். அதனால் துக்கங்களுக்கு ஆளாவர்.

ஓசை, பரிசம், உருவம், சுவை, கந்தம் ஆகிய ஐம்புலன் வழியாக ஆசைக்கு ஆட்படுபவர் அழிவர் என்பதை சர்ப்பமும் (நல்ல பாம்பு) மானும், யானையும், விட்டிற்பூச்சியும், மீனும், வண்டும் வாழ்ந்து வீழும் தன்மையைக் கொண்டு அறியலாம். எவ்வாறெனில் காதுக்கினிய இசையைக் கேட்டு மயங்கி பாம்பு வெளிவந்து பகைவரிடம் அகப்பட்டு அழியும். மானைப் பிடிக்கும் வேடுவர். மானைப் போல் ஒலி எழுப்புவர். அது கேட்டு மான் நெருங்கி வந்து வேடுவரிடம் அகப்பட்டு கொள்ளும். பெண் யானையின் பரிசத்தை விரும்பி ஆண்யானை அதை நெருங்கிவரும். அதுவரும் வழியில் பள்ளம் வெட்டி ஆண் யானையை வீழ்த்திப் பிடிப்பர். விளக்குச் சுடரின் உருவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து விட்டிற்பூச்சி வந்து அதில் வீழ்ந்து மடியும். தூண்டிலில் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் உணவை விரும்பி மீன் வந்து அதைக் கொத்தித் தூண்டில் முள்ளில் அகப்பட்டு அழியும். ஒரு மலரின் மணத்தினால் இழுக்கப்பட்டு வண்டு அதன் மேல் அமர்ந்து பகையிடம் அகப்பட்டு அழியும்.

இப்படி ஒரே ஒரு புலனுக்கு அடிமையாகி அந்த ஒன்றிலேயே மேலே சொன்னவை அழிவடையும்போது ஐந்து புலன்களுக்கும் அடிமையாகும் அறிவு படைத்த மனிதன் அடையும் துன்பங்களைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

ஐம்புலன்கள் பற்றிய விஷய ஆசைகள் பாம்பின் விஷத்திலும் கொடுமை விளைப்பவை. ஏனெனில் விஷம் தன்னை அருந்தியவனை மாத்திரம் கொல்லும்; ஐம்புல விஷய ஆசைகளோ கண்ணால் கண்டவனையும், மனத்தால் நினைத்தவனையும் கூட நாசமடையச் செய்யும். ஆகவே எளிதில் விலக்க முடியாத இந்த விஷய ஆசைகளை உறுதியான வைராக்கியத்தால் தான் நாசமடைவிக்க இயலும். இப்படி ஐம்புல ஆசைகளை வைராக்கியத்தால் அறுத்தவனே மோக்ஷம் அடைவான். ஆசைகளை இப்படி அறுக்காதவன் ஆறு சாஸ்திரங்களிலும் கரைகண்ட பண்டிதனாக இருந்தாலும் முக்தி பெற மாட்டான்.

பதவுரை : அஞ்ஞர் - அறியாத மூடர், சப்தாதி - ஒலி பரிசம், உருவம், சுவை, சுந்தம் ஆகியவை. திட விராகத்தால் - உறுதியான வைராக்கியத்தால், ஷட்சாஸ்திர பண்டிதன் - நியாயம், வைசேஷிகம், மீமாம்சை, சாங்கியம், ராஜயோகம், வேதாந்தம் என்ற ஆறு சாஸ்திரங்களிலும் பண்டிதன்; ஷட்-ஆறு, பதங்கம்-விட்டிற் பூச்சி, சுந்தம்-மணம்.

பகவான் : திடவைராக்கியமின்றிப் பவசாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரம் சார யத்தனிக்கும் முமுகுஷுவின் கழுத்தை, ஆசையாம் முதலை பிடித்து அதிவேகமாய் இழுத்துப் போய், ஷுணத்தில் அச் சம்சார சமுத்திர மத்தியில் அமிழ்த்தி விடும் ஆதலால், எந்த முமுகுஷு விஷய ஆசை என்னும் முதலையைதிட (Druda) விராகம் என்னும் வாளினால் கொல்வானோ அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடையாதுமின்றி அடைவன்.

நல்ல புத்தி இல்லாதவனாய், மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்பவன், மேன்மேலும் துக்கம் அநுபவித்துக் கெட்டே போவான். சுபுத்தி உள்ளவன் தன் யுக்தியால் குரு உபதேச மார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவான். இது சத்தியம்.

விளக்கவுரை : சுபுத்தி - நல்ல புத்தி. படகு இல்லாமல் நீந்தியே சாகரத்தைக் கடந்து மறுகரை சார முயல்கின்ற புத்தியில்லாதவனை முதலை அவனது கழுத்தைப் பிடித்து வேகமாய் இழுத்துப் போய் ஷுணத்தில் சமுத்திரமத்தியில் அமிழ்த்திவிடும். இதுபோல, திட வைராக்கியம் இல்லாமல் ஸம்சாரத்தைக் கடந்து மோக்ஷம் சார முயற்சி

செய்யும் முழுக்ஷுவை ஆசை அதிவேகமாய் இழுத்துப் போய் சம்சார மத்தியில் அமிழ்த்திவிடும்.

நல்ல புத்தி உள்ள முழுக்ஷு தன் புத்தியால் குரு செய்த உபதேச மார்க்கத்திலேயே போய், ஆசையை அழித்து, மோக்ஷத்தை அடைவான். இதுவே சத்தியம்.

பவத்தை (பிறப்பு இறப்பு கொண்ட சம்சாரத்தை) கடல் எனவும், விஷய ஆசையை முதலை எனவும், திடவைராக்யம் குருவின் உபதேசம் ஆகியவற்றை முதலையைக் கொல்லும் வாளாகவும், மோக்ஷத்தைக் கடலின் எதிர்க்கரையாகவும் உருவகம் செய்து விளக்கியுள்ளார்.

ஒப்பு :

கோதறுமெய்ஞ் ஞானக் கொழுந்தாம் குருமூர்த்தி
பாதம் அநுசந்திக்கும் பான்மையோர்க்கு - ஏதம்அறு
பத்திதரும் அந்தப் பரன் அருளால் மெய்ஞ்ஞான
சித்திவரும் சித்தம் தெளிந்து.

குரு வழிபாட்டுத்திறன், குருவாசகக்கோவை, 305

"கடவுளும் குருவும் வேறல்லர். புலிவாயில் பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே குருவின் அருட்பார்வையில் பட்டவர்கள் அவரால் ரக்ஷிக்கப்படுவரேயன்றி ஒருக்காலும் கைவிடப்படார்; எனினும் குரு காட்டிய வழிப்படி தவருது நடக்க வேண்டும்." 'நானூர்' அருண்மொழித் தொகுப்பு, ஸ்ரீபகவான்

பகவான் : ஆதலின் உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்பம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் விஷயங்களை விஷம் போலும் அதி தூரத்தில் தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்) சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத் குணங்களை அமிருதம் போல் எப்போதும் கைக்கொண்டு, தேகாபிமானத் தால் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு, அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வகாலமும் எத்தனம் செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட்கு இரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக அபிமானித்துப் போஷிக்க எண்ணு கிருளே அவன் ஆத்மஹந்தா ஆகிருன். சரீர போஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானே அவன் முதலையைக் கட்டை எனப் பிடித்து அதனால் நதி

தாண்டச் செல்பவன் ஆவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக்குப் பெரிய மிருத்யு.

விளக்கவுரை : தேகாபிமானமும், விஷய சுகங்களில் (ஐம்புல இன்பங்களில்) விருப்பமும் ஆன்மஞானம் பெற பெரிய இடையூறுகள் என்று இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீ பகவான் உரை தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை: விஷயங்களை - ஐம்புலங்கள் பற்றிய ஆசைகளை, ஆர்ஜவம் - நேர்மையான ஒழுக்கம். சாந்தி-மன அமைதி, தாந்தி-புலனடக்கம். அவித்தையால் - அஞ்ஞானத்தால். பரார்த்தமாய் - பிறருக்காகவே. இறந்தபின் தேகம் மண்ணில் புதைக்கப்படுதலும், நெருப்பில் எரிக்கப்படுதலும், மிருகங்களுக்கும் பறவை முதலிய வற்றுக்கும் உணவாதலும் 'பரார்த்தம்' என்றார். ஆத்மஹந்தா-தேகம் தான் நான் என்று அதைப் போஷிக்க விரும்புபவன் தற்கொலை புரிபவன் ஆவன். தேக போஷணையைப் பெரிதாகக் கருதிக் கொண்டே ஆத்மாவைக் காண முனைபவன் கட்டையென்று கருதி முதலையைப் பற்றிக் கொண்டு ஆற்றைக் கடக்க முற்படுபவன் ஆவன். இப்படிப்பட்டவன் ஆற்றைக் கடக்காமலேயே இடையே மூழ்கி முதலைக்கு உணவாகி அழிவது போல தேகாபிமானி மோக்ஷமடைய இயலாமல் அழிவான். மிருத்யு-யமன்.

ஒப்பு ஸ்ரீபகவான் :

"அழியும், உடல் ஒம்பலொடு தனை ஓர உனல் ஆறு
கடக்கக் கரா(முதலை)புனை கொண்டற்று." உள்ளது நாற்பது,
அனுபந்தம், பாடல் 12 குருவாசகக் கோவை,

பாடல் 126

பகவான் : எவன் இந்த மோகத்தை வென்றானோ அவனே மோக்ஷ பதம் பெறுவான். ஆதலால், எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ் விஷ்ணுவின் பரமபதம் (வியாபகப் பிரஹ்மபதம்) அடைந்தார்களோ, தேக தார சதாதிகளில் உள்ள அம்மோகத்தை ஜயித்து நீயும் அந்த மோக்ஷபதம் பெறுக.

தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திக னோடும் கூடியதாய், முத்திர புரீஷ (மல)ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள இந்தத் தேகம் மிகவும் நிந்திக்கத் தக்கது. பூர்வ ஜன் மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்ச மகாபூதங்களால் உத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிருகஸ்தனுக்கு கிருகம் போல, விஷயபோகங்களை ஆத்மா இருந்து

அனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இதன் அவஸ்தை 'ஜாக்ரம்' எனப்படும். மாலை, சந்தன, ஸ்திரீயாதி நானா விசித்ர ரூப ஸ்தூல போக்ய பதார்த்தங்களை பாஹ்யேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடி அநுபவிக்கும் காலம் 'ஜாக்ரம்' எனப்படுதலால் இவ் அவஸ்தையிலேயே ஸ்தூலதேகம் அறியக்கூடியது. இதன் ஆசிரயத்தாலேயே புருஷனுக்கு பாஹ்ய சம்சாரம் அனைத்தும் வந்தது என்று அறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாத்ரி இத்தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கியம் இவை இதன் அவஸ்தா பேதங்கள். வர்ண ஆசிரமாத்ரி நியம மாம். மானம் அவமானாத்ரி இதன் விசேஷங்கள் ஆகும். இத் தூலமோ ரோகங்கள் அனைத்திற்கும் ஆஸ்பதமாய் (இருப்பிட மாய்) இருக்கின்றது.

விளக்கவுரை : இதில் மோக்ஷ நிலை பெற வழி சொல்லப் படுகிறது.

ஐம்புலன் பற்றிய ஆசைகளையும், தேகத்தின் மீது ஏற்படும் அபிமானத்தையும் விடுகின்றவனே மோக்ஷநிலை பெறுவான். சிறந்த முனிவர்கள் அவற்றை வென்றுதான் பிரம்ஹநிலையை அடைந்துள்ளனர். ஆகையால் சீடனே! நீயும் தேகம், மனேவி, மக்கள் முதலிய உறவிலுள்ள ஆசைகளையும் அபிமானத்தையும் வென்று மோக்ஷத்தைப் பெறுவாயாக!

மேலும் ஸ்தூல சரீரம் பற்றிய விளக்கம் உரைக்கப்படுகிறது.

ஸ்தூல சரீரம் தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ் எனப்படும் கொழுப்பு, மஜ்ஜை எனப்படும் எலும்புகளின் இடையிலுள்ள கொழுப்பு, எலும்புகள் என்பவற்றைக் கொண்டது; மூத்திரம், மலம் நிரம்பியது. ஆகவே இது அருவருக்கத் தக்கது. முற்பிறவியில் செய்யப் பட்ட நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றபடி பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங்களினால் ஆக்கப்பட்டது. இல்லறத்தோனுக்கு ஒரு வீடு இருப்பது போல ஆத்மாவுக்கு (ஜீவனுக்கு) சுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கத் தங்கும் இடமாயுள்ளது. இதன் நிலை 'ஜாக்ரநிலை' எனப்படும். பலவித இன்பமான போகப் பொருள்களை ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம் எனப்படும் பாஹ்ய (வெளிப்படையாயுள்ள) இந்நிரியங்களால் அனுபவிக்கும் காலமே 'ஜாக்ராவஸ்தை' எனப்படுகிறது. இதில்தான் 'ஸ்தூலதேகம்' அறியப்படுகிறது. இந்த தேகத்தினால் தான் மனிதனுக்கு வெளியுலக ஸம்ஸார பந்தம் எல்லாம் வருகின்றன.

இந்த ஸ்தூல தேகத்துக்கு பிறப்பு, இளைத்தல், பருத்தல், முதுமை, மரணம் முதலியன உண்டு; இதற்குக் குழந்தைநிலை, குமாரநிலை,

யௌவனநிலை, கிழப்பருவநிலை என்று வேறுபடும் நிலைகள் உண்டு. ஜாதி, நியமம், பிரமசரியம், இல்லறம், வானப்பிரத்தம், துறவு என்ற ஆசிரம நியமங்கள் உண்டு; மானம், அவமானம், மரியாதை முதலியன உண்டு; பலவித வியாதிகளுக்கும் இது இருப்பிடமாக உள்ளது. ஆகவே இந்த ஸ்தூல தேகம் ஆத்மா ஆகாது.

சூக்ஷ்ம தேகம்

பகவான் : சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவை சந்தாதி பஞ்ச விஷயங்களை அறிவதால் ஞானேந்திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வசனாதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாம். அந்தக்கரணம் ஒன்றே ஸங்கற்ப விகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்த அனுசந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்தி பேதத்தால் நானூறும் ஆவது போலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவிதமாயிருக்கும். ஆகாசாதி பூத பஞ்சகம், சுரோத்ராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதி வாயு பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரணசதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம் இவ் எட்டையும் 'புரியஷ்டகம்' என்றும், 'சூக்ஷ்ம தேகம்' என்றும் கூறுவர்.

விளக்கவுரை : 'சூக்ஷ்ம தேகம்' எது என்பது இங்கு விளக்கப் படுகிறது.

பஞ்சபூதங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம், ஐந்து பிராணன்கள், அவித்தை, காமம், கர்மம் ஆகிய எட்டின் தொகுதியே சூக்ஷ்ம தேகம். விவரம் வருமாறு:

பஞ்ச பூதங்கள் முன்பே விளக்கப்பட்டன.

காது ஒலியையும், தோல் பரிசுத்தையும், கண் பார்த்தலையும், நாக்கு சுவையையும், மூக்கு மணத்தையும் அறிபவை ஆதலின் ஞானேந்திரியங்களாம்.

வாய் பேச்சையும், கைகள் வேலைகளையும், கால்கள் நடந்து செல்லுதலையும், குதம் உடற்கழிவுகளை வெளியே தள்ளுவதையும், உபஸ்தம் (ஆணின், பெண்ணின் குறிகள்) வேறொரு உயிர் பிறத்தற்குக்

காரணமாயிருத்தலையும் செய்வதனால் கர்மேந்திரியங்களாம். (உபஸ்தம் - அருகில் இருப்பது; குதத்திற்கு அருகில் இருப்பதால் இப் பெயராயிற்று).

அந்தக்கரணம் என்பது ஒன்று தான். அந்த ஒன்றே நாலுவித வேலைகளைச் செய்யும் போது வெவ்வேறு பெயர் பெறுகின்றது.

1. நல்லவையோ கெட்டவையோ என்று செயல்களை ஐய முற்றுப் பகுத்து அறியும் போது மனம் எனப்பெயர் பெறுகிறது. இதுவே ஸங்கல்ப விகற்பாதி விருத்தி (செயற்பாடு) எனப்படுகிறது.
2. ஒருபொருளையும் விஷயத்தையும் இதுதான், இப்படித்தான் என்று தீர்மானித்துச் செயற்படும்போது புத்தி என்பதாகும். இதை 'வஸ்து நிச்சயவிருத்தி' என்பர்.
3. இந்தத் தேகத்தின் மீது நான் என்று அபிமானிக்கும் போது அகங்காரம் எனப் பெயர் பெறுகிறது. இதனையே 'அபிமான விருத்தி' என்பர்.
4. தான் அறிந்த விஷயத்தை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து பார்க்கும் போது சித்தம்' எனப் பெயர் பெறுகிறது. இதனையே 'யதார்த்த அனுசந்தான விருத்தி' என்பர்.

மேலே சொன்ன நாலுவகைப்பட்ட செயற்பாடுகளால் அந்தக் கரணம் எனப்படும் ஒன்றே மனம் என்றும், புத்தி என்றும், அகங்காரம் என்றும், சித்தம் என்றும் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெறுகின்றது.

பிராணன் என்பது ஒன்றே. அது தன் வேறுபட்ட செயற்பாடுகளால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என ஐந்து வகையாகின்றன.

அவித்தையாவது ஆத்மா அல்லாத பொருளை ஆத்மா என்று கருதுதல்.

காமம் ஆவது பொருள்கள் மீது ஏற்படும் ஆசை.

கர்மம் ஆவது ஆசையால் தூண்டப்படும் காரியங்களில் ஈடுபடுதல் (கர்மம்- செயல்).

ஆகவே, 1. ஆகாயம், வாயு, அக்நி, நீர், பிருதிவி ஆகிய ஐந்துபூதங்கள், 2. ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், 3. கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், 4. பிராணன் முதலிய வாயு பஞ்சகம், 5. அந்தக் கரண சதுஷ்டயம், 6. அவித்தை, 7. காமம், 8. கர்மம் ஆகிய எட்டும் கொண்டது சூக்ஷ்ம

தேகம். இதனை 'புரியஷ்டகம்' என்றும் சொல்வர். அஷ்ட - எட்டு, புரி-நகரம், இடம். (அஷ்டகம் : எட்டும் சேர்ந்த தேகம் என்று பொருள்)

இதுவரை நனவில் நம்மால் அறியப்படும் ஸ்தூல தேகத்தின் தன்மைகளைக் கூறினார். இனி கனவில் நாமாக அறியப்படும் சூக்ஷ்ம தேகத்தின் இயல்புகளை விளக்குகிறார்.

பகவான் : அபஞ்சீகிருத பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களால் ஆனதாய், வாசனையோடும் கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்குச் சாதனமாய் இருக்கும் இந்த லிங்க தேகம் அஞ்ஞானத்தால் உண்டான அநாதி உபாதி. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ் அவஸ்தையில் மனமே நானாவித சாக்கிரத் வாசனையால் கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை அடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மனமாத்திரத்தை உபாதியாய் அடைந்து, அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்று இன்றி அவைக்கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரமாய் இருக்கும். வாச்சி முதலியன, தச்சனது தொழிலுக்குக் கரணம் ஆதல் போல, ஞானரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கும் இந்த லிங்கதேகம் கரணம்.

அக் கரணம், ஆத்ம ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலேயே ஸர்வகர் மங்களும் செய்வதால் அவ் ஆத்மா எப்போதும் விகாரம் இன்றி அசங்கமாகவே இருக்கும். சக்ஷாவின் குணதோஷ வசத்தால் உண்டாகும் அந்த மந்த படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்த திருஷ்டி, நல்ல திருஷ்டி) அங்ஙனமே பதிர முகத்வங்கள் (செவிடு ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்ராதி இந்திரிய தர்மங்களே அன்றி சுத்தமாய் உள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்கள் ஆகா.

விளக்கவுரை : சூக்ஷ்ம தேகம் (இதுவே லிங்கதேகம் எனப் படுகிறது) ஐந்து சூக்ஷ்ம பூதங்களால் ஆனது; (பஞ்சீகிருதம் இல்லை.) ஜன்மாந்தர வாஸனையோடும் கூடி பூர்வகர்ம பலன்களை ஆத்மா அனுபவிக்கச் சாதனமாயிருப்பது; அஞ்ஞானத்தால் உண்டான, எப் போது தோன்றியது என்று உணர முடியாத உபாதி (மாயத்தோற்றமான இடையூறு). இந்தத் தேகத்தின் இருப்பு கனவில் தான் அறியப்படும். விழிப்பு நிலையில் ஏற்பட்ட பலவிதமான வாசனையால், தானே கர்த்தாவாய் பல தன்மைகளைப் பெறுவதாகும். அந்த நிலையில் தனித்து ஒளிரும் ஆன்மா மனத்தை மட்டும் பற்றிக் கொண்டு, அந்த மனம் செய்யும் செயல்களில் பற்று இல்லாமல், அந்தச் செயல்களுக்கு எல்லாம்

சாஷியாய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். தச்சன் செய்யும் மரவேலைகளுக்கு அவன் கருவிகள் துணையாவது போல, ஞானரூபமான ஆத்மாவின் செயல்களுக்கு இந்த சூக்ஷ்ம (லிங்க) தேகமே துணையாயுள்ளது. ஆத்மாவின் முன்னிலையிலே சூக்ஷ்ம தேகம் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வதால் ஆத்மா விகாரமுறுதலோ, அதில் சேர்வதோ இல்லை; சாஷியாகவே இருக்கிறது. கண்ணிலுள்ள குறைபாட்டினால் குருட்டுத் தன்மையும், பார்வைக்குறையும் ஏற்படும். கண்ணில் எந்தக் குறையும் இல்லை யெனில் தீக்ஷணமான பார்வை அதற்கு அமைகின்றது. இவ்விதமே தான் செவிட்டுத் தன்மையும், ஊமைத்தன்மையும் காது, வாயின் இயல்புகள். இவை இந்திரியங்களுக்கு உரியவை. அன்றி ஆத்மாவின் இயல்புகள் அல்ல; ஆத்மா சுத்தமானது, குறைபாடு அற்றது.

பதவுரை : ஜாக்கிரத் வாசனை-விழிப்பு நிலையிலுள்ள வாசனை, வாசனை என்பது முற்பிறப்பு வினைகளால் இந்தப் பிறப்பில் உண்டாகும் ஆசை பற்று முதலியன. ஸ்வயம் - தானாகவே. பாவங்களைத் தன்மைகளே, வாச்சி-மரத்தைச் செதுக்கும் உளி, அசங்கமாகவே தனித்தே; சங்கம்-சேர்தல், சக்ஷு-கண். கர்த்திரு-கர்த்தா.

பகவான் : உச்வாச நிச்வாசங்கள் (மேல்கீழ் போக்குவரத்தாய் உள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்கள். பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் தர்மம்.

அந்தக்கரணம் ஒன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களில் பொருந்தித் திடமாக 'நான்' என்று அபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரம். அவ்அகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா, அபிமானியாய், சத்வாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத் திரயத்தையும் அநுபவித்து, அநுகூல விஷயங்களில் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களில் துக்கத்தையும் அடையாநிற்கும். ஆதலால், சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்மம் அன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினது அன்று. விஷயங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே உள்ளவாறு பிரியம் ஆகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவார்க்கும் அத்தியந்தம் பிரியமாய் இருப்பதால் அவ் ஆத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்குத் துக்கம் ஒரு சிறிதும் இல்லை. இந் நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவார்க்கும் அநுபவம். இதில் சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

விளக்கவுரை : அகங்காரம் என்பது பற்றியும், அதன் செயல்கள் பற்றியும், ஆத்மா பற்றியும் இங்கு பேசப்படுகிறது.

சுவாசக்காற்றை உள்ளே இழுத்தல், வெளியே விடுதல், கொட்டாவி விடுதல், தும்மல் போன்றவை பிராணன் முதலிய ஐந்தின் இயல்புகள். பசியும் தாகமும் மட்டும் பிராணனது தர்மமே. அபாணன் முதலிய மற்றவற்றுக்கு இதில் சம்பந்தம் இல்லை.

அந்தக்கரணம் மட்டும் சிதாபாஸ ஒளியினால் கண், காது, மூக்கு, மெய், வாய் ஆகிய இந்திரியங்களொடு பொருந்தி, சரீரத்தை உறுதியாக 'நான்' என்று அபிமானம் பாராட்டும். அந்த அபிமானமே அஹங்காரம். இது அந்தக்கரணத்தின் தொழிலே.

அந்த அகங்கார வடிவான அந்தக்கரணமே காரியங்களைச் செய்யும் கர்த்தா; அது சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அனுபவிப்பது; ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையால் ஜாக்ரத், ஸ்வப்ந, ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று நிலைகளையும் அடைகிறது. ஸத்வத்தினால் சொப்பனத்தையும், ரஜோகுணத்தால் ஜாக்ரத்தையும், தமோ குணத்தால் சுஷுப்தியையும் அடைகிறது; அனுகூலமான நிலை வந்தால் சுகத்தையும், பிரதிகூலநிலை ஏற்படின் கஷ்டத்தையும் அடைகிறது. ஆகவே சுகதுக்கங்கள் அகங்காரத்தின் அநுபவமே; ஆத்மாவினுடையது அன்று. வெளிவிஷயங்களில் ஒன்றிலாவது சுகம் என்பது கிடையாது. ஆனால் அவற்றினின்று வருகின்ற சுகம் உண்மையில் ஆத்மாவிலிருந்தே வருகின்றது. ஆகவே அவை சுயமே சுகம் ஆகா. சுகமும் ஆத்மாவும் வேறன்று. ஆத்ம சுகம் ஒன்றே உள்ளது. உண்மையில் எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகும் போதெல்லாம் மனம் தன் உற்பத்தித்தானமாகிய ஆத்மாவிற்குத் திரும்பி ஆத்ம சுகத்தையே அனுபவிக்கிறது. விரும்பிய பொருள் கிடைத்தபோதும், வெறுத்த பொருளுக்குக் கேடு உண்டாகும்போதும் மனமாகிய அஹங்காரம் அந்தர்முகப்பட்டு ஆத்ம சுகத்தையே அனுபவிக்கிறது. தூக்கம், நிர்விகற்ப சமாதி, மூர்ச்சை காலங்களிலும் மனம் தன் யதாஸ்தானமாகிய ஆத்மாவில் அகமுகப்பட்டு சுகரூபமாகத் திகழ்கிறது. இவ்வாறு ஆத்ம சுகத்தை அனுபவிப்பதினாலேயே யாவார்க்கும் தம்மிடத்திலேயே அத்யந்தம் பிரியம் உண்டாகிறது. இதனால் ஆத்மாவில் ஒரு சிறிதும் துக்கம் இல்லை என்பது உறுதியாகின்றது. ஆகவே வெளி விஷயங்களிலிருந்து வருகின்ற சுகமும் கூட மனம் அகமுகப்படுவதால் உண்மையில் ஆத்மாவிலிருந்தே வருகிறது. நாம் அவிவேகத்தால் பாஹ்ய விஷயங்களில் சுகம் உள்ளதாக நினைத்து அவற்றை அபிமானித்து இறுதியில் துக்கத்தை அடைகிறோம். ஆகவே சுகதுக்கங்கள் அஹங்கார தர்மம் என்றும், கேவலம் சுகம் ஒன்றே ஆத்மாவின் தர்மம் என்றும், இதற்கு சுருதி, பிரத்யக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் ஆகியவை பிரமாணங்கள் என்றும் கூறுகிறார் ஸ்ரீ சங்கரர்.

ஆறு சாஸ்திரங்களில் நியாய சாஸ்திரத்தை வகுத்த கௌதம முனிவர் 'ஆத்மா உள்ளது' என்பதற்கு நான்குவகை பிரமாணங்கள்

(அ) நிருபணங்களைத் தருகிறார். முதலாவது சப்தப் பிரமாணம் (சப்தம் = வேதம், சுருதி): வேதம் கூறுவதினால் ஆத்மா நிச்சயமாக உள்ளது என்று விளக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது ஐதிகம் (அ) உவமானப் பிரமாணம் : ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் அடைந்த பெரியோர்கள் சில உபமானங்களைக் (எடுத்துக்காட்டுகளை (அ) தகுந்த உதாரணங்களை) கூறி விளக்குவது, மூன்றாவது அனுமானப் பிரமாணம். அனுமானித்துத் தீர்மானமாகக் கூறுவது. நான்காவது பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம் : தம் சொந்த அனுபவத்தினால் 'ஆன்மா' உள்ளது என்பதை உணர்வது. நியாய சாஸ்திரம் கூறும் இந்நான்கு பிரமாணங்களையும் சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் என்று பூர்வீ சங்கரர் இங்கு குறிக்கிறார்.

பதவுரை : போக்தா-அநுபவிப்பது, சுருதி-வேதம், ஐதிகம்-மூன்றோர்கள் சொன்ன அநுபவங்கள். அடையாநிற்கும் - அடைந்து நிற்கும்.

பகவான் : அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்கள் உற்றதாய், திரிகுணத்தமிகையாய் (முக்குணரூபியாய்), புத்திமான்களால் தன் காரியம் கொண்டு அனுமானிக் கப்பட்டதாய், ஸர்வதிருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜக மெல்லாம் உண்டாக்குவதாய், சத்து அசத்து சதசத்து, பின்னம் அபின்னம் பின்னாபின்னம், சாவயவம் நிரவயவம் சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப் பிரகாரமும் அல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென்று உரைக்கக்கூடாத) சொரூபமாய், அனாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப்பது போல சுத்த அத்தைவத பிரம்ஹ ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமான ஓர் பரமேசுவர (பிரம்ஹ) சக்தி உள்ளது.

விளக்கவுரை : அனாத்மா பிரிவைச் சேர்ந்த ஸ்தூல சரீரம், சூக்ஷ்ம சரீரம் பற்றிய விஷயங்களை இதுவரை சொன்னார். இனி, காரண சரீரம் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

ஓர் அதிசயமான சக்தி உலகில் உள்ளது. இந்த சக்தி தெளி வில்லாதது; மூல அவித்தை, அறியாமை, அஞ்ஞானம், மாயை முதலான பேர்கள் கொண்டது; சத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று குணமயமானது; அறிவாளிகளால் அனுமானிக்கப்படுவது; பார்க்கப் படும் பொருட்களிலே மிகவும் மேலானது; ஜகத்தை (உலகத்தை) படைப்பது; சத்து, அசத்து, சதசத்து; பின்னம், அபின்னம், பின்ன அபின்னம்; சாவயவம் (அங்கமுடையது) நிரவயவம் (அங்கமில்லாதது) சாவயவ நிரவயவம் (அங்கமுடையது அங்கமில்லாதது இரண்டுமற்ற நிலையது) என்ற ஒன்பது வகையிலும் இப்படித்தான் என்று சொல்லி விளக்க முடியாத சொரூபத்தை உடையது; அனாதியாய்த்

தொடர்ந்து வருவது; பாம்பு என்று பயத்தைத் தந்த கயிறு ஒன்று பாம்பு அன்று. கயிறுதான் என்று தெரிந்ததும் பயம் நீங்குவது போல சுத்த அத்தைப் பிரம்ஹஞானம் தோன்றிய உடனே அழியக்கூடியது. இதுவே பரமேசுவர சக்தி அல்லது பிரம்ம சக்தி எனப்படுகிறது.

ஓப்பு: தாம் இயற்றிய அருணாசல அஷ்டகத்தில் ஸ்ரீ பகவான் இந்த அற்புத பரமேசுவர சக்தியைக் குறிப்பது காண்க. பாட்டு பின்வருமாறு:

உண்டொரு பொருள் அறிவொளி உளமே நீ

உளதுஉனில் அலதுஇலா அதிசயசக்தி

நின்றனா நிழல்நிரை நினைவறி வே

நிகழ்வினைச் சுழலில் அந்நினைவுவாணி ஆடி

கண்டன நிழற்சக விசித்திரமுள் நாம்

கண்முதற் பொறிவழி புறத்துமொர் சில்லால்

நின்றிடு நிழற்பட நிகர் அருட்குணம்

நின்றிட சென்றிட நினைவிட இவனே

பகவான் : யாவரும் அறிவதாயுள்ள தம் காரியத்தால் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம் (2) ரஜஸ் (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியா ரூபியான ரஜோகுண சக்தி, விசேஷப் சக்தி எனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்திகட்கும் ஏதுவாய் இருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி துக்காதிகளான மனோ விகாரங்கள் எல்லாம் உண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அகூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மச்சரம் முதலான மனவிகாரங்கள் இதன் தர்மங்கள். இவ் விசேஷப் சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி உண்டாக்கும் தோஷத் தால் பந்தஹேது.

விளக்கவுரை : இதில் மூன்று குணரூபமான அந்தப் பரமேசுவர சக்தியின் ரஜோகுணத்தின் செய்கைகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பொருள் தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை: ஏதுவாய்-காரணமாய். ராகாதி-ஆசை முதலிய. துக்காதி-துக்கம் முதலிய. ஈர்ஷை-பொறாமை, மச்சரம் - பிறர் சுகம் அநுபவிக்கச் சம்மதிக்காமலிருத்தல். பிரவிருத்தி உண்டாக்கும் தோஷத்தால் - மனோவிகார குணங்களுக்கு ஏற்றபடி செயலில் ஈடுபடுத்தும் குற்றத்தினால். புருஷர்க்கு - மனிதருக்கு. பந்தஹேது-சம்ஸார பந்த காரணமாகும். ரஜோகுணம் பந்தஹேதுவாவது எப்படி என்பது விளக்கப்பட்டது.

பகவான் : (3) தமோகுண சக்தி ஆவரண சக்தி என்னப் படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நியதாவாய் (வேறாய்) விளங்குகின்றது. விசேஷப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சாரத்திற்கு ஆதி காரணம். இவ் ஆவரண சக்தியால் ஆவிருதன் (மூடப்பட்டவன்) பிராஜ்ஞனாயினும், பண்டிதனாயினும், சதுரனாயினும், சூக்ஷ்மார்த்தம் அறிந்தவனாயினும், ஸர்வ வல்லபனாயினும் குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்வத்தை நன்றாய் வெகுவிதமாய் போதித்தாலும் அம் மறைப்பால் அதனை அறியாதவனாய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியால் ஆரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதாய் எண்ணி அவற்றையே அடைகின்றான். மகா சாமர்த்தியம் உள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற்கு அரியதாய் இருக்கும் இத் தமோகுண ஆவரண சக்தி யுடன் கூடியவனை அபாவனை (ஏதும் அறியாமை), அசம் பாவனை (சொல்லினும் அறியாதிருத்தல்), சம்சய பாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாறாக அறிதல்) என்னும் இவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விசேஷப சக்தியும் எப்போதும் இழுத்து அலைத்து வைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்) மூடத் துவம் இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை அடைந்தவன் ஒன்றும் கிஞ்சித்தும் அறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம் போலும் மூடமாயிருக்கிறான். (ஆலஸ்யம் - சோம்பல்)

விளக்கவுரை : ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்படுத்துவது ரஜோகுண விசேஷபசக்தி எனப்பட்டது. ஆத்மாவை மறைக்கும் தமோகுண சக்தி இனி சொல்லப்படுகிறது. தமோகுண சக்தி, ஆவரணசக்தி எனப்படும். ஆவரணம்-மறைத்தல். இதுதான் ஸச்சிதானந்த ஆத்ம வஸ்துவைத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்து விடுகிறது. அதனால் ஆத்ம வஸ்துவை உணர முடிவதில்லை. விசேஷப சக்தியொடு (ரஜோகுணத்தொடு) இந்த சக்தி சேர்ந்து சம்சார பந்தத்திற்கு முதற்காரணமாகிறது. குருவின் உபதேசத்தொடு பலவிதத் திறமைகள் பெற்றவனையும் தமோகுண ஆவரண சக்தி அஞ்ஞானியாக்கி, சச்சிதானந்த வஸ்துவை மறைத்து நமுவுவிடச் செய்யவே பின்பு, ரஜோகுண விசேஷப சக்தி வேறு வஸ்துவைக் காட்டி, மோகிக்கச் செய்கிறது. அறியாமை, சொன்னாலும் தெரிந்து கொள்ளாமை, சந்தேகம், தவறாக உணர்தல் ஆகியவை அவனை விட்டு நீங்குவதில்லை. அஞ்ஞானம், சோம்பல், தூக்கம், செய்வன தவிர்தல், மடமை ஆகிய தமோகுணத்தன்மைகள் அவனைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன. அப்போது எதுவுமே அறியாதவனாகிறான். தூங்குபவன் போல், தூண் போல் உணர்ச்சியற்று மூடனாய் இருக்கிறான்.

இதுவரை, ரஜோ குணத்திற்கும் தமோ குணத்திற்கும் இடம் கொடுத்தால் பல கேடுகள் விளையும். ஆதலின் அந்தக் குணங்களை விலக்க வேண்டும் என்பது குறிப்பாகச் சொல்லப்பட்டது. இனி சத்வ குணத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது.

பகவான் : இனி (1) சத்துவகுணம் ஜலம் போல் அதிக பரிசுத்தமாயினும் ரஜஸ் தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகிப் பந்தஹேதுவாம். ஆதமா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜகம் அனைத்தும் சூரியன் போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வம் (மானமின்மை) முதலியன, யமநியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வசம்பத்தி, அசத்துக்களின் நீக்கம் இவை புருஷயத்னத்தால் பூர்வம் போல் ரஜஸ் தமஸ் அதிகமின்றிய மிசிர ஸத்துவத்தின் தர்மங்கள். விசுத்த ஸத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால் ஸ்வாத்மாநுபூதி, பரமசாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தம் அடைவதற்கு ஏதுவான பிரம்ம நிஷ்டை இவை ஸித்தியாம். திரிகுணங்களோடும் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய மன விருத்திகள் லீனமான சுழுப்தி, இதன் அவஸ்தை. இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்றும் அறியாது சுகமாய்த் தூங்கினோம் என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமாய் இருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை அனுபவிக்கின்றது. தேகம் இந்திரியம் மனம் அகங்காரமாதி விகார மனைத்தும், விஷயசுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும் மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜகம் அனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹத் தத்துவம் முதல் தேகம் முடிவாக உள்ள இவ் அனாத்மா, கானல் ஜலம் போல அசத்தாகும் என நீ அறி.

விளக்கவுரை : மலின ஸத்துவகுணம், மிசிர ஸத்துவகுணம், விசுத்த ஸத்துவகுணம் என்று மூவகை உள்ளன. பொதுவாக சத்துவகுணம் தண்ணீர்போல் தூய்மையானது. தூய சத்துவகுணமே ஞானத்தைப் பெற நமக்கு உதவும். ஆனால் சத்துவகுணத்தில் பெருமளவு ரஜகம், தமகம் கலந்து, தூசி விழுந்த தண்ணீர் போல் கொஞ்சம் கலக்க மடை கிறது. மலினமான அந்நிலையில் அது சம்சார பந்த ஏதுவாகிறது. அந்த மலினமான சத்வ குணத்தில் ஆத்மா தன் பிரதி பிம்பத்தைக் காட்டும்; தன்னை நேரே காட்டாது. மேலும், ஜகம் அனைத்தையும் பளிச்சென சூரியனைப் போல் தெளிவாகப் பிரகாசிப்பிக்கும்.

ரஜசும் தமசும் கொஞ்சம் கலந்த ஸத்வகுணத்தில் அதாவது மிசிர சத்துவகுணத்தில் அமானித்வம் முதலியன, யமநியமாதிகள், சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களை ஒதுக்குதல் ஆகிய நல்ல பண்புகள் அமையும்.

ரஜஸ், தமஸ் கலப்பு இல்லாத விசத்த ஸத்துவகுணம் மிக்க தெளிவு கொண்டு ஸ்வாத்மாநுபூதி, பரமசாந்தி, நித்திய திருப்தி, மிக்க சந்தோஷம், எப்போதும் ஆனந்தம் அடைவதற்கு ஏதுவான பிரம்ஹ நிஷ்டை ஆகியவை பெற்றதாகும்.

ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களொடும் கூடிய அவ்யக்த சக்தியே காரணதேகம். இதன் அவஸ்தை சுழுப்தி; அதாவது எல்லா இந்திரியங்கள் (கர்ம, ஞான இந்திரியங்கள்), மனம் ஆகிய வற்றின் செயல்கள் அடங்கியிருக்கும் நிலை. 'ஒன்றுமே தெரியாமல் சுகமாகத் தூங்கினோம்' என்று கூறும் தன்மை இந்த சுழுப்தியில் தான் வருகிறது. அதாவது எல்லாவித இந்திரிய ஞானங்களும் சாந்த நிலையை அடைந்து, மனம் காரணத்மகமாகவே இருந்து பிரஹ்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்காரம், விஷய சுகங்கள், பஞ்ச பூதங்கள், தெளிவில்லாமல் காணப்படும் ஜகம் ஆகிய இவை அனைத்தும் அனாத்மா. ஆதிகாரண மாயையும், இடையில் உள்ள அந்த மாயை விளைவிக்கும் காரியமாகிய மஹத் தத்வமும், இறுதியில் விளங்கும் தேகமும் ஆன அனாத்மா 'சத்' இல்லை; அசத்தே; இது அழிவுறுவது; கானல் ஜலம் போன்றது.

மிசிர ஸத்வ குணத்தில் 'அமானித்வம்' முதலிய நல்ல பண்புகள் அமையும் எனப்பட்டது. 'அமானித்வம்' முதலியன பகவத்கீதை அத்தியாயம் 13: 7-11 சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவையாவன 20:

1. அமானித்வம், 2. அதம்பித்வம், 3. அஹிம்ஸை, 4. கூடிந்தி, 5. ஆர்ஜவம், 6. ஆசார்யோபாஸனம், 7. செளசம், 8. ஸ்தைர்யம், 9. ஆத்ம விநிக்ரஹம், 10. வைராக்யம், 11. அநஹங்காரம், 12. ஜன்ம, மிருத்யு, ஜரா, வியாதி, துக்கம், தோஷம் ஆகியவை பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்தல், 13. அஸக்தி, 14. புத்ர தார கிருஹம் முதலியவற்றில் அனபிஷ்வங்கம், 15. ஸமசித்தத்வம், 16. பக்தி, 17. தனித்திருத்தல், 18. மக்கட்கூட்டத்திலிருந்து விலகியிருத்தல், 19. அத்யாத்ம ஞான நித்யத்வம், 20. தத்வ ஞானார்த்த தர்சனம்.

யமங்களாவன 5: அஹிம்ஸை, ஸத்யம், திருடாமை, பிரம்மசர்யம், அபரிக்ரஹம் (உயிர்வாழத் தேவையானவற்றைத் தவிர மற்றைய போகப் பொருள்களைத் தேடிச் சேர்த்துக் கொள்ளாமை.)

நியமங்களாவன 5: செளசம் : (உடம்பு அழுக்கையும், உள்ளத்து அழுக்கான ஆசை முதலியவற்றையும் போக்குவது. 2. சந்தோஷம்,

3. தவம் (விரத உபவாசங்களால் உடம்பை மெலிவித்தல்) 4. ஸ்வாத்யாயம் (பிரணவம், காயத்ரி முதலிய மந்திரங்களை ஜபம் செய்தல்) 5. ஈசுவரார்ப்பணமாகவே எல்லா நல்ல காரியங்களையும் பயனை விரும்பாமலேயே செய்தல்.

யமநியமாதி என்பதனால் யோகாஷ்டாங்கம் என்றும் கூறலாம்.

யம, நியமாதி யோகாஷ்டாங்கம்: யமம், நியமம், ஆசனம், (யோகாசனங்கள் பழகுதல்) பிராணாயாமம் (மூச்சை அடக்குதல்), பிரத்யாகாரம் (கர்ம, ஞானேந்திரியங்களை பஹிர்முகப்படுத்தாமல் உள்ளே இருத்துக் கொள்ளுதல்) தாரணை (மனதை ஒருமுகப்படுத்தல்), தியானம், சமாதி (இறுதியான மோக்ஷ நிலை)

அமானித்வாதி விளக்கம் :

1. அமானித்வம் - தற்பெருமையின்மை. 2. அதம்பித்வம் - டம்பயின்மை, 3. அஹிம்ஸை, 4. கூடாந்தி-பொறுமை, 5. ஆர்ஜவம் - நேர்மை, 6. ஆசார்யோபாஸனம் - குருவுக்குப் பணிவிடை செய்தல், 7. செளசம் - தூய்மை. 8. ஸ்தைர்யம் - விடாமுயற்சி, 9. ஆத்ம விநிக்ரஹம் - தன்னடக்கம், 10. வைராக்யம் - இந்திரிய சுகங்களை வெறுத்தல், 11. அனஹங்காரம் - அகந்தையில்லாமை, 12. பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி, துக்கம். இவற்றின் தோஷங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்தல். 13. அஸக்தி - பற்று இல்லாமை, 14. மக்கள் மனைவி வீடு முதலியவற்றில் அதிக அபிமானம் கொள்ளாமல் இருத்தல், 15. விருப்பு வெறுப்புக்களில் எப்போதும் சமமான மனம் கொள்ளுதல். 16. அத்யாத்ம ஞான நித்யத்வம் - ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைபெற விடாமுயற்சி. 17. தத்வஞானர்த்த தர்சனம் - அழியாத உண்மைப் பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி. 18. சிரத்தை - நம்பிக்கையொடு நற்காரியங்களில் ஈடுபாடு 19. முமுகுத்வம் - சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்ற ஆவல். 20. தெய்வசம்பத்தி : பகவத் கீதையில் அத்.16:1-3ல் சொல்லப்பட்டன. அவையாவன:

அபயம் - அச்சமில்லாமை, ஸத்வ ஸம்சுத்தி - மனத்தூய்மை, ஞானயோக வியவஸ்திதி: - ஞானத்திலும் யோகத்திலும் நிலைபெறுதல், தானம்- கொடுத்தல், தமம் - புறக்கரணங்களை அடக்குதல், யக்ஞம் - வேள்வி. ஸ்வாத்யாயம் - சாஸ்திரங்களை ஒதுதல். தபஸ் - தவம். ஆர்ஜவம் - நேர்மை. அஹிம்ஸை - பிற உயிரைத் துன்புறுத்தாமை, ஸத்யம் - உண்மை (வாய்மை). அக்ரோதம் - கோபம் கொள்ளாமை. தியாகம் - எதனையும் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராயிருத்தல். சாந்தி - அமைதி. அபைசனம் - பிறர்குறையை, பிறர் நிந்தையைப் பேசாமை. தயை - உயிர்களிடம் கருணை சுரத்தல், அலோலுப்த்வம் - பிறர் பொருள் மீது ஆசை கொள்ளாமலிருத்தல். மார்த்தவம் - மிருதுவான (மென்மை யான) இயல்புடைமை. ஹ்ரீ - (தீயன செய்ய) நாணுதல். அசாபலம் - மனஉறுதி (சபலமில்லாமை). தேஜஸ் - தைரியம். கூமார - பிறர்குற்றம்

பொறுத்தல். த்ருதி - மனம் தளராமை. செளசம் - (செயலில், நடத்தையில்) தூய்மை. அத்ரோஹம் - வஞ்சனை செய்யாமை, பகைமை பாராட்டாமை. நாதிமானிதா - கர்வமில்லாமை, செருக்குக் கொள்ளாமை. இவை யாவும் தெய்வ சம்பத்திகளாம் என்பது கண்ணன் வாக்கு.

இறுதியாக மாயை, மஹத்தத்துவம், தேகம் ஆகியவற்றை முறையே முதல், இடை, இறுதி என்று கூறி இவை அனைத்தும் அனாத்மா; ஆகையால் கானல் நீர் போல் அசத்து என்று அறி என்றதன் விளக்கமாவது பின்வருமாறு:

1. மாயை: அவ்வியத்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்கள் உற்றதாய், முக்குணரூபியாய், நவப்பிரகாரங்களும் இல்லாமல் அநிர்வசனீய சொரூபமாய், அனாதியாய், சுத்தாத்துவித பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய் உள்ள மகா அற்புதமான ஒரு பரமேசுவர சக்தி (பிரஹ்ம சக்தி). இதுவே ஜகமும் தேகமும் உண்டாக ஆதி காரணம்.
2. மஹத்தத்துவம்: மேற்கூறப்பட்ட மாயையால் விளையும் அண்டங்களும் ஜகமும், பஞ்சபூதங்கள் உள்ளிட்ட மற்றெல்லாமும். இதுவே காரியமாகப் பரிணமிக்கின்றது. இது மாயைக்கும் தேகத்திற்கும் இடையில் உள்ளது.
3. தேகம்: மஹத்தத்துவத்திலுள்ள பஞ்சபூதங்களின் பஞ்சீகரணத்தால் உருவாகிய தேகம். இது இறுதியில் உள்ளது. மாயை, மஹத்தத்துவம் தேகம் ஆகிய இவை அனைத்தும் அனாத்மா வாகையால் கானல்நீர்போல் அசத்து என்று அறியப் படவேண்டியவை ஆகும்.

பகவான்: சிஷ்யனே! எதனை அறிந்து புருஷன் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை அடைகின்றானோ அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை இனி உனக்குச் சொல்கின்றேன்.

'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்றும் அநுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழப்பதியில் அதன் அபாவத்தையும் அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ, அச் சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ, எதனை அவை பிரகாசிக்கச் செய்கிற

தில்லையோ, எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, எதனை இஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்கவில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான இச்சகலமும் விளங்குகின்றதோ, எதனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக இந்திரிய மன புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப் பட்டவை போலத் தத்தம் காரியங்களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங்காராதி தேகாந்தமாய் உள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப் போலத் திருசியமாய் அறியப்படுகின்றனவோ, எதனால் உயிரும் வாக்கும் மற்றவையும் சரிக்கின்றனவோ (அசைகின்றனவோ) அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட பரிபூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதிதேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாய் இருக்கிறது. இத்தேகத்தின்கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (குக்ஷம், வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மா, ஆகாசத்தில் சூரியனைப் போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

விளக்கவுரை : இதில் ஆத்மாவின் தன்மையைக் குரு சீடனுக்கு விளக்க முற்படுகின்றார். இதற்குமுன் அனாத்மாவைப் பற்றித் தெளிவாகச் சீடனுக்குச் சொன்னபடியால் இனி ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ள அவனால் முடியும் என்று தீர்மானித்துச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

'நான்' என்ற சொல்லுக்கு உண்மைப் பொருளாய் விளங்குவது தான் ஆத்மா. விழிப்பு நிலை, சொப்பனநிலை, சுழுப்தி நிலை ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் அறியப்படுவது தான் ஆத்மா. அன்னமய, பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமய, ஆனந்தமய கோசங்களெனப்படும் ஐந்து கோசங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டு இருப்பது தான் ஆத்மா. விழிப்பு நிலை, சொப்பன நிலை ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் மனத்தின் செயலால் இருப்பதாயும், சுழுப்திநிலையில் இல்லாததாயும் அறியப்படுகின்ற 'நான்' என்னும் சொல்லின் பொருள்தான் ஆத்மா, எல்லாவற்றையும் தானாகவே பார்க்கின்ற பொருளே தான் ஆத்மா. எல்லாப் பொருள்களும் தன்னைப் பார்க்க முடியாதபடி உள்ளது தான் ஆத்மா. அறிவு, மனம், உயிர், இந்திரியங்கள், தேகம் ஆகியவற்றை ஒளிரச் செய்து செயலில் ஈடுபடுத்துவது தான் ஆத்மா. இவைகளாலே ஒளிரச் செய்ய முடியாத ஒரு பொருள் தான் ஆத்மா. உலகமெல்லாம் வியாபித்திருப்பது தான் ஆத்மா. உலகத்தினால் வியாபிக்கப்படாமல் இருப்பது தான் ஆத்மா. ஜடமாயுள்ள அனைத்தும் விளங்கும்படி செய்வது தான் ஆத்மா.

ஆத்மாவின் ஏவலால் தான் அகங்காரம், மனம், பிராணன், இந்திரியங்கள், தேகம் ஆகியவை வேலைக்காரர்களைப் போல் தத்தம் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றன. நித்திய ஞானசொருபமான ஆத்மாவினால் தான் அகங்காரம் முதல் தேகம் ஈடுபட்ட உள்வையெல்லாமும், விஷயங்களும் அறிவுக்குப் புலப்படுவனவாயுள்ளன; ஆத்மாவினால் தான் உயிரும் பேச்சும் மற்றவையும் செயற்படுகின்றன.

இந்த உள்ளிருப்பான ஆத்மாவே புராண புருஷனாய், நித்தியமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், ஆனந்த சொருபமாய், ஒன்றாய், ஸத்—ருபமாய் ஒவ்வொரு உடம்பிலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாய் இருக்கிறது. இந்தத் தேகத்தில் இதயமாகிய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்மமாய் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால் வெளிப்படையாகத் தனித்துத் தோன்றாமல்) ஆகாசத்தைப் போல் பரிசுத்தமாகப் பிரகாசிக்கின்றது; ஆகாசத்தில் சூரியனைப் போல் தன் ஒளியால் இந்த உலகத்தை ஒளிரச் செய்கிறது.

குறிப்பு : அஹம் என்று மட்டும் சொன்னால் பொதுவாக அகந்தையைக் குறிக்கும். "அஹம், அஹம்" என்று இருமுறை சொன்னால் ஆத்மாவைக் குறிக்கும்.

ஒப்பு : "நானெனும் சொற்பொருளாமது நாளுமே, நானற்ற தூக்கத்தும் உந்தீபற, நமதின்மை நீக்கத்தால் உந்தீபற" - உபதேச உந்தியார் பாடல் 21, ஸ்ரீபகவான்.

பகவான் : மனஅகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக இந்திரியப் பிராணதிகளின் செயல்களையும் அறிவதாய், தப்த அயப்பிண்டத்தில் அக்நி போல் அவைகளில் அனுஸ்யுதமாய் இருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறதும் இல்லை; ஒரு விகாரம் அடைகிறதும் இல்லை. இவ்ஆத்மா ஐநியாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது; வேறு விகாரங்களும் உருது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம் போல், இத்தேகம் மரிக்கினும் மரணம் உருத நித்தியஸ்வரூபம். பிரகிருதி (காரணமாயை) விகிருதிகட்கு (அதன் காரியங்களுக்கு) விலக்ஷணமாய்-சுத்த ஞான சொருபமாய் - சத் அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய் - ஜாக்ராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து, 'அஹம் அஹம்' எனவே நித்திய அபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப் பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அநுபவமாய் அறி! இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன் ஆத்மாவை உன்னிலேயே நீ உணர்ந்த அதனால் ஜனன மரண தரங்கங்கள் உள்ள அபார சம்சார

சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்ம சொருபமாத்திரமாய் இருக்கக்கடவாய்.

விளக்கவுரை : தப்த - காய்ச்சப்பட்ட, அயப்பிண்டத்தில் - கட்டியான இரும்புக் கட்டியில். பழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு நெருப்பு வடிவமாகவே காண்கிறது. அதனால் இரும்புக் கட்டி நீளமாகவோ வட்டமாகவோ தட்டையாகவோ இருந்தால் நெருப்பும் அந்த உருவமாகவே காண்கிறது. அந்த வடிவ அமைப்பு காய்ச்சிய இரும்பினுடையதே தவிர அதிலுள்ள அக்நியின் உருவம் அன்று. அதுபோல் தேகம் முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தால் அவற்றிலுள்ள குணங்கள் ஆத்மாவினிடத்தில் தோன்றினாலும் அவை ஆத்மாவினுடையவை அல்ல; தேகாதிகளுடையனவே என்பது கருத்து.

பதவுரை : அநுஸ்யுதமாய் - இடைவிடாமல் தொடர்ந்து, ஜநியாது - பிறக்காது, மரியாது - சாகாது. விலக்ஷணமாய் - வேறு பட்டதாய். சத் - கண்ணுக்குப் புலப்படும் மண், நீர், நெருப்புப் போன்றவை. அசத் - கண்ணுக்குத் தெரியாத காற்று, ஆகாயம் போன்றவை. ஜாக்ராதி அவஸ்தை - விழித்த நிலை, சொப்பனநிலை, சுழுப்தி நிலை, அபரோக்ஷமாய் - பிரத்தியக்ஷமாய். ஏகாக்ஷிர சித்தத்தால் - ஒரே முனைப்பாக நினைக்கும் மனத்தால். புத்திப் பிரசாதம் - அறிவிலே தெளிவு. ஜனன மரண... சாகரத்தை - பிறப்பு இறப்பு ஆகிற அலைகளையுடைய கரையற்ற சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்தை, கிருதார்த்தனாய் - செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாய், தரங்கம் - அலை.

பகவான் : அனாத்மாவில் (தான் அல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம். இப் பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனன மரணம் கொடுக்கும் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளைச் சத்தியமாய் எண்ணி இதில் ஆத்ம புத்தி செய்து, கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய் நூலால் தன்னைக் காத்து நசிப்பது போல, சப்தாதி விஷயங்களால் இதனைப் போஷித்து நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப் பட்டவர்களுக்கு எல்லாம் விவேகம் இன்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி போல வஸ்து அல்லாததில் வஸ்து எனும் புதிய தோற்றல் சபாவமாதலால் அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மல ஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவம் உள்ள ஆத்மாவை, சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமயமான இவ் ஆவரண சக்தி மறைக்கவும், புருஷன் தன் சொருப ஞானத்தை மறந்து மோக மா முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அம்

மோகத்தால் தான் அல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக்குரோதாதிகளுடன் கூடி, புத்தி கெட்டு, அப்புத்தியின் அவஸ்தைகள் அனைத்தையும் தன்னதாக அபிமானித்து, அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும், எழுந்தும் ஓர் கதியின்றிப் பிரமிக்கும்படி ரஜோ குண விசேஷப சக்தி மகத்தான துன்பஞ்செய்து வைக்கின்றது.

விளக்கவுரை : சீடன் குருவிடம் ஏழு வினாக்கள் கேட்டான்:

1) பந்தம் என்பது என்ன? 2. அது எப்படி வந்தது? 3. அது எப்படி நிலைக்கிறது? 4. அந்த பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவது எப்படி? 5. 'அனாத்மா' என்பது எது? 6. மேலான ஆத்மா எது? 7. அந்த அனாத்மாவையும் ஆத்மாவையும் எப்படி அறிந்து கொள்வது? இவையே வினாக்கள். (பக் .21) முதல் வினா பந்தம் பற்றியது ஆனாலும் அதனை விளக்கும் முன்னர் 'அனாத்மா' எது? ஆத்மா எது?' என்பதை விளக்கினால் தான் பின்னர் பந்தம் என்பதையும், அது ஆத்மாவை அடைய வொட்டாமல் தடுப்பதும் விளங்கும் என்று குரு கருதி, அனாத்மாவையும் ஆத்மாவையும் இதுவரையும் விளக்கிவிட்டு இப்போது முதல் வினாவான பந்தத்தையும் அதை ஒட்டிய பிற வினாக்களையும் விளக்க முற்படுகிறார்.

அனாத்மா என்று முன்னர் விளக்கப்பட்ட தேகம் முதலியவற்றை ஆத்மா எனக் கருதுவதே பந்தம். இதுவே எல்லாத் தீமைகளுக்கும் காரணமாகும். இதுவே அஞ்ஞானமாம். இந்த அஞ்ஞானமே ஜனன மரணங்களைத் தருகிறது. பட்டுப்பூச்சிப் புழு, தன் வாய் நூலாலே தன்னைக் காத்துக்கொண்டு அது காரணமாகவே அழிந்து போகிறது. இது போல ஜீவர்கள் சரீரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணி, இந்திரிய விஷய ஆசைகளால் அதைப் பாதுகாத்து முடிவில் அழிகின்றனர்; தமோ குணத்தால் வரும் ஆவரணத்தால் விவேகத்தை இழக்கின்றனர்; பாம்பினைக் கயிறு எனக் கருதி எடுத்தவனைப் போல அழிகின்றனர். சூரியனை ராகு மறைப்பது போல ஆத்மாவை அந்த அஞ்ஞானம் மறைத்துவிடுகிறது. அப்படி ஆத்மா மறைக்கப்படவே மனிதன் தன் ஸ்வரூப ஞானத்தை மறக்கிறான்; மோகம் என்ற முதலை வாயில் அகப்பட்டுக் கொள்கிறான்; சரீரத்தையே 'தான்' ஆக எண்ணி ஆசை, கோபம் முதலிய ஆறுவகைத் தீய குணங்களுக்கு ஆளாகிறான், அதனால் புத்திகெட்டு சரீர விஷய சுகங்களுக்கு அடிமையாகி, சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்குவதும் எழுவதுமாய் அவஸ்தைப்படுகிறான். மனத்தைப் பலவித வெளிவிஷயங்களில் ஓர் நிலையின்றி சதா அலைபாய வைக்கும் ரஜோகுணத்தின் விசேஷபசக்தி, அந்த நிலையில் அவனைப் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாக்குகிறது. தமோகுண ஆவரண சக்தி உண்மையை (ஆத்மாவை) மறைக்கவும், ரஜோகுண விசேஷப சக்தி ஜீவரை அனாத்மாவில் உந்தித் தள்ளுகிறது என்பது தாற்பரியம்.

பதவுரை : மோக மா முதலை - மோகம் என்ற பெரிய முதலை.

பகவான் : சூரியனது கிரணத்தால் உண்டான மேக பங்க்திகள் அச்சூரியனை மறைத்துப் படர்ந்து விருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தால் உண்டான அகங்கார பந்தம் அவ்ஆத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தி ஆகின்றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும் குளிக்காற்றும் அதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கம் தருவது போல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும் போது ரஜோகுண விசேஷபசக்தி அவ்அஞ்ஞானியை மோகத்தால் 'தான்' அல்லாத் தேகம் 'தான்' ஆக மயங்கச் செய்து நானா வித துக்கங்களால் மிகவும் துன்புறச்செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும்.

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது. தமோகுணத்தின் ஆவரணசக்தியும், ரஜோகுணத்தின் விசேஷப (விலக்கும்) சக்தியுமே மனிதனுக்கு சரீரமே ஆத்மா என்ற புத்தியைக் கொடுத்துத் துன்பம் மிக்க பந்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பது இப்பகுதியின் கருத்து.

பதவுரை : பங்க்தி - வரிசை. விருத்தியாதல் - வளர்தல்.

பகவான் : இச் சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம்; தேகாத்ம புத்தி அங்குரம்; ராகம் தளிர்; கர்மம் ஜலம்; தேகம் அடிக்கட்டை; உயிர்கள் சாகைகள்; இந்திரியங்கள் அவற்றின் நுனிகள்; விஷயங்கள் புஷ்பங்கள்; நானா கர்மத்தால் உண்டாம் நானாவித துக்கம் பழம்; அம்மரத்திலுள்ள ஜீவன் இதனை பசுடிக்கும் பசுடி.

அஞ்ஞானத்தால் உண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம மரண ஜரா துக்கங்களை மேன்மேல் உண்டாக்கும் இந்த அனாதம் சம்சார பந்தம் உற்பத்தியின்றிய அனாதியே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாணம் என நம்பி, அதனால் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமாய் அனுஷ்டிக்குமதனால் உண்டாகும் அந்தக்கரண சுத்தியொடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யம் இன்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷ ஞானம் என்னும் கூரான வாளினால் சமூலம் நாசமாம், அதன்றி மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களாலும், வாயு அக்கினிகளாலும், கோடி கர்மங்களாலும் அதனைச் சேதிக்க சக்சியமாகாது.

விளக்கவுரை : இந்தப் பகுதியில் சம்சாரத்தை ஒரு மரமாகக் கற்பனை செய்து அதற்கேற்றபடி விளக்குகிறார். பின்னர் அந்த பந்தத்தை நீக்கும் வழியையும் சொல்கிறார்.

இந்த சம்சாரம் என்பது ஒரு மரம் போன்றது. தமோகுணம் தான் இதற்கு விதை. தேகத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுவது தான் இந்த மரத்தின் முளை. விஷய ஆசைகள் தான் தளிர்கள். செய்யும் புண்ணிய பாவ கர்மங்களே அந்த மரம் வளர வார்க்கப்படும் தண்ணீர். இந்த ஸ்தூல தேகம் இதற்கு அடிமரம். பஞ்ச பிராணங்களே இந்த மரத்தின் கிளைகள். அந்தக் கிளைகளின் நுனிகள் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள். அவற்றில் மலரும் பூக்கள், சப்த பரிசம் முதலிய விஷய சுகங்கள். பலவிதக் கர்மங்களின் பயனாக அநுபவிக்கப்படும் சுக துக்கங்களே பழங்கள். இந்த ஸம்ஸார மரத்தில் விளைந்த சுகதுக்கங்களாகிய பழங்களை ஜீவனாகிய பறவை உண்டு அநுபவிக்கிறது.

தேகத்தை ஆத்மாவாக எண்ணும் இந்த பந்தமே விருப்பு வெறுப்புக்களையும், அவற்றின் வழியாகப் புண்ணிய பாவங்களையும், அவற்றின் பயனாகத் தொடர்ந்து தேகத்தையும் அந்தத் தேகத்தின் மீது அபிமானத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது என்பது கருத்து.

இனி இதை வெளிப்படையாகவே விளக்குகிறார்.

அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகி பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு போன்ற சுகதுக்கங்களை மேலும் மேலும் வளர்க்கும் அனாத்ம ஸம்ஸார பந்தம் புதிதாகத் தோன்றியதன்று; அனாதி காலமாக வந்து கொண்டிருப்பது, வேதங்கள் சொன்னபடி தத்தம் தர்மங்களான அனுஷ்டானங்களை எவ்விதப் பிரதி பலனையும் பாராமல் செய்து வருவதும், பரிசுத்தமான உள்ளத்தில் உண்மை முயற்சியோடு இடைவிடாமல் தியானம் செய்வதும் ஆத்ம பிரத்யக்ஷ ஞானமாகிய வானேத் துரிச நீக்கித் தீட்டிக் கூராக்குகின்றன. இப்படித் தீட்டிக் கூராக்கப்பட்ட இந்த ஆத்மஞான வானினுல்தான் சம்சாரமாகிய மரத்தை வேரொடு வெட்டி அழிக்க முடியும். வேறு எந்த ஆயுதங்களாலும், அக்னி போன்ற பஞ்ச பூதங்களினாலும், கோடிக்கணக்கான கர்மங்களாலும் அந்த சம்சார பந்த மரத்தை அழிக்க இயலாது.

பதவுரை : பீஜம்-விதை, அங்குரம்-முளை, தளிர்-இலை, சாகை-கிளை, மாலின்யம் - மாசுபடுதல், ஆத்ம அபரோக்ஷஞானம் - பிரத்யக்ஷஞானம்.

பகவான் : ஆத்மா தன் அஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபி ஜலம் போலச் சுத்தமாய்த் தோற்ற வில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்

போது பரிசுத்தமாய், தாகதாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம
சௌக்கியம் உண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்ம
புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசிய பஞ்சகோசங்களை நேதி
நேதி (இது அல்ல) என்று பிரித்துத் தள்ளும் அபவாதத்தால்
முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத்
தேகாதி திருசிய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்காய்
(ஆந்தரமாய்), பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய்,
அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை அறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித
சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே ஆதல்போல, ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்
திருசியவர்க்கங்களும் ஆத்மாவே எனப் பிரவிலாபித்து,
ஆத்மா மாத்திரமாய் எவன் இருக்கின்றானோ அவனே முக்தன்.
ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்ம
அனாத்ம் விவேசனம் செய்ய வேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த
சொரூபமான தன்னை அறிந்து ஆனந்தமடைகின்றான்.

விளக்கவுரை : விவேகத்தால் ஆத்மா வேறு அனாத்மா வேறு
என்று அறிந்த பின்பு அனாத்மாவை ஆத்மாவில் கரைத்து லயமாகச்
செய்யவேண்டும். பின்னர் ஆத்மா இரண்டு அற்றதாய் சுயம்
பிரகாசமாக விளங்கும். அப்போது தன்னை அறிந்து ஆனந்தம்
அடைவான். அவனே முக்தி பெற்றவனாவான் என்பது இதில் விளக்கப்
படுகிறது.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம்,
ஆனந்தமயம் என்ற பஞ்சகோசங்கள் அஞ்ஞானத்தால் ஆத்மா எனத்
தோற்றமளிக்கின்றன. இந்த ஐந்து கோசங்களால் ஆத்மா மூடி
மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாசி படர்ந்த குளத்து நீரைப் பருகப்
பாசியைக் கைகளால் விலக்கி நல்ல நீரைக் காண்பதுபோல், சூக்ஷ்ம
ரூபமாயுள்ள புத்தியினால் நம் கண்ணிற்படும் ஐந்து கோசங்களையும்
கண்டு 'இது அன்று ஆத்மா' என்று ஒவ்வொன்றாக விலக்க வேண்டும்.
விலக்கினால் முஞ்சம் புல்லின் பலவற்றின் நடுவே மறைந்திருக்கும்
வேறுபட்ட தண்டு ஒன்றைக் காண்பது போல, கண்ணில் படும் பல
அனாத்ம்ப் பொருள்களிலிருந்து வேறுபட்டு, உள்ளடங்கிச் சுயமாகப்
பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை அறியலாம். பின்னர் பாம்பு
என மயக்கிய கயிற்றிலேயே அந்தப் பாம்புப் பிரமையை அழித்து
விடுவது போல் ஆத்மாவிலேயே கண்ணிற்குத் தெரியும் அனாத்மாக்
களை அழித்து ஒரே ஆத்ம மயமாய் ஆதல் வேண்டும். அப்படி
ஆனவனே முக்தியடைந்தவன்; அவனே ஆத்ம அனாத்ம் விசாரம்
செய்து சத் சித்தான தன்னையறிந்து ஆனந்தம் அடைகின்றான்.

பதவுரை: வாபி-குளம். திருசிய-கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற, நேதி = ந இதி இதுவன்று என (சம்ஸ்கிருதச் சொல்). அபவாதத்தால் - விலக்குதலால். ஆந்தரமாய் - உள்ளே நடுவில் அடங்கியதாய். சுயம்-தானாகவே. ரஜ்ஜுவில் - கயிற்றில். முக்தன் - மோகும் பெற்றவன். பிரவிலாபித்து - ஒன்றுகலந்து.

இனி ஐந்து வகையான கோசங்களுள் முதலில் உள்ள அன்னமய கோசம் விளக்கப்படுகிறது.

அன்னமய கோசம்

பகவான் : அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களுள், அன்னத்தால் உண்டாய், அன்னம் உண்பதால் விருத்தியாய், அன்னம் இன்றேல் நாசமுறும் இந்த ஸ்தூல தேகம் அன்னமய கோசம். தோல் ரத்தம் மாம்சம் மேதஸ் அஸ்தி மலம் மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னும் இன்றி மத்தியத்தில் மாத்திரம் தோன்றி, கூணத்துக்கு கூணம் விகாரமுற்று ஓர் நியமமும் இல்லாமல் கடம் போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நானாவாய், நியம்மமாய் (ஏவப்படத் தக்கதாய்) இருக்கும் தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலகூணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ் அச் சத்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுருத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம் ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம் கர்மம் அவஸ்தை இவற்றை சாக்ஷி மாத்திரமாயிருந்து சுயம் அறிந்து கொண்டு நியாமகமாய் (ஏவுகிறதாய்) இருக்கும் ஆத்மா ஆதல் எங்ஙனம்? ஒருபோதும் ஆத்மா ஆகாது.

விளக்கவுரை : இதில் முதலாவதான அன்னமய கோசம் ஆத்மா ஆகாது; ஆத்மா வேறு, அன்னமயகோசமான சரீரம் வேறு என்பதையும் ஏன் அப்படி என்பதையும் விளக்குகிறார்.

இந்த ஸ்தூல - அதாவது கண்ணுக்குத் தெரிகிற தேகம் (உடம்பு) தான் அன்னமய கோசம் என்பது. இந்தத் தேகம் அன்னத்தால் (உணவினால்) உண்டானது; உணவு உண்பதால் வளர்வது, உணவு இல்லையெனில் அழியும். இதனாலேயே அன்னமய கோசம் எனப் படுகிறது. தோல், ரத்தம் முதலியவை கூடி அருவருப்பைத் தருவது; அநாதி அன்று; இடையில் தோன்றியது. நிமிடந்தோறும் மாறுபாடு

அடைவது; இதில் ஒரு நியமம் இல்லாதது; ஒரு உருவமாய் கண்ணுக்குப் புலனாவது; அறிவற்று, கல் போல் ஐடமாய் இருப்பது; பல திறங்களாக (நிறத்தால், உருவத்தால், தோற்றத்தால்) இருப்பது; ஒருவரது (ஆத்மாவின்) ஏவல்படி நடப்பது. ஆத்மாவோ மேலே கூறப்பட்ட இயல்புகளுக்கு மாறுபட்டது; ஒரே மாதிரியாய் ஒன்றாகவே இருப்பது; கை கால் முதலிய உடலுறுப்புக்கள் நாசமடைந்தாலும் உடல் உயிரொடு இருப்பது போல உடம்பே அழிந்தாலும் நாசம் அடையாதது; என்றும் உள்ளது; தூயதாகவும் உள்ளது.

தேகத்திற்கு உள்ள பிறப்பு, குழந்தைப்பருவம், குமார, யௌவன, கிழட்டுப் பருவங்கள், மரணம் என்ற ஆறு தன்மைகள், நிறங்கள், உயரம், குள்ளம், இளைத்தல், பருத்தல் போன்ற இயல்புகள் (தர்மங்கள்), போதல் வருதல் படுத்தல் எழுதல் போன்ற செயல்கள் (கர்மங்கள்), விழிப்பு, சொப்பனம், சுழுப்தி ஆகியவை (அவஸ்தை) இவற்றையெல்லாம் கொள்ளாமல் எல்லாவற்றையும் சாக்ஷியாய் இருந்து பார்த்துக் கொண்டு சுயமாகவே அறிவு சொருபமாய், அதனை ஏவுவதாய் இருப்பது. இவ்வாறு நியாமகமாய் (ஏவுகின்றதாய்) உள்ள ஆத்மா ஏவப்படுவதாய் (தேகமாய்) ஆவது எங்ஙனம்? எனவே ஒரு போதும் தேகம் ஆத்மா ஆகாது.

பகவான் : ஐடனான மூடன், துவக்கு மாம்ச அஸ்தி மல மூத்திர ராசியான தேகம் 'அகம்' என நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம் ஜீவன் இரண்டையும் கூட்டி, 'நான்' என்று எண்ணுவன். விசார சீலனாய்த் திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா, இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்மயமாகவே இருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொருபமாகவே தன்னை எப்போதும் அறிவான்.

தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாத்மி துக்க பீஜம் ஆதலால் உன் சாயாசரீரம், பிரதிபிம்ப தேகம், மனோராஜ்ய உடல், சொப்பன உடம்பு இவைகளில் ஆத்ம புத்தி வைக்காதது போல, தோல் மாமிச எலும்பாதி விகாரமான இத் தூல தேகத் திலும் ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது, பிரயத்தனத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக சச்சிதானந்த கன நிர்விகற்பப் பிரம்ஹத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்து, அதால் மனதை நாசம் செய்து பரமசாந்தி பெறுவாயாக! பின்னை உனக்கு பவமே இல்லை. வேதாந்தார்த்த தங்களை நன்றாய் அறிந்த வித்வான் ஆயினும், பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் 'அகம்' புத்தியை எதுவரை விட மாட்டானோ அது பரியந்தம் அவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையும் கூடி இல்லை.

விளக்கவுரை : மூடன் தேகத்தையே ஆத்மா என்பான்; கர்ம ஞானி தேகத்தையும் உயிரையும் சேர்த்து ஆத்மா என்பான்; எதனையும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்துத் தீர்மானிப்பவன் தன்னிடத்தில் தானே தான் ஆத்மா (பிரம்ஹம்) என்று அறிவான்.

தேகத்தை ஆத்மா என்று எண்ணுவதே பிறப்புக்கும் துக்கத்துக்கும் காரணமாகும். தன் சரீரத்தின் நிழலையோ, கண்ணாடியில் தன் சரீரத்தின் பிரதிபிம்பத்தையோ, மனத்தில் கற்பனையில் தோன்றும் தன் சரீரத்தையோ எவ்வாறு தான் என்று எண்ணுவதில்லையோ அதேபோல் ஸ்தூல சரீரத்திலும் நான் என்ற எண்ணம் வராதபடி காத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிச் சொன்ன குரு பின்னர் சீடனை நோக்கி, “உனக்கு இந்தத் தவருன எண்ணம் ஏற்படாமல் பிரம்ஹத்திலேயே ஆத்ம புத்தியை வை. அதனால் மனத்தை நாசம் செய்து சாந்தி பெறு! பின்பு உனக்குப் பிறப்பே இல்லை, முக்தி தான். அசத்தான தேகம் முதலியவற்றில் ‘அதுதான் ஆத்மா என்ற புத்தியை விடாதவன் வேதாந்த, நீதிசாஸ்திரம் ஆகிய வற்றை எவ்வளவுதான் நன்கு கற்று உணர்ந்த பண்டிதனாலும் மோகும் என்ற சொல்லை உச்சரிக்கக்கூட தகுதியற்றவன் ஆகிறான்.

பதவுரை : திருடமான - உறுதியான, விலகாதுமாய் - வேறு பட்டதாக. துக்கபீஜம் - கஷ்டங்களுக்கு விதையாகும்.

பிராணமய கோசம்

பகவான் : கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமய கோசம். முற்கூறிய அன்னமய கோசம் இப் பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி) தன் கிரியைகளில் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய், அதனைப் போலவே உள்வெளியில் போக்குவரத்து உள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்று ஒன்றும் கிஞ்சித்தும் அறியாது பர தந்திரமாய் இருத்தலின் இப்பிராணமய கோசமும் ஆத்மா ஆகாது.

விளக்கவுரை : இதில், இரண்டாவதான பிராணமய கோசத்தை விளக்குகிறார். கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து; அவை வாக்கு, கை, கால், பாயு, குதம் (மலம் வெளியேற உள்ளது) உபஸ்தம் (ஆண்-பெண்குறி) என்பன. இவை, பஞ்சபூதங்களும் சேர்ந்து அவற்றின் ரஜோ குணத்தால் தோன்றியவை. இவற்றின் வேலைகள்: வாக்கு பேசவும், கை பொருள்களை எடுப்பது கொடுப்பது போன்றவற்றைச் செய்யவும், கால்கள் நடக்கவும், பாயு உடற்கழிவை வெளியேற்றவும், உபஸ்தம் - சிற்றின்பம் பெறவும் உதவுபவை. இவற்றோடு பிராணவாயு சேர்ந்ததே

பிராணமய கோசம். முன்னே சொன்ன அன்னமயகோசம் இந்தப் பிராணமயத்தால் நிரம்பியே தன் காரியங்களில் ஈடுபடுவது; வாயுவின் மாறுபாடாய் வாயுவைப் போலவே உடம்பின் உள்ளும், வெளியும் போக்குவரத்து உள்ளது; விருப்பு, வெறுப்பு, தன்னுடையது, தனது அல்லாதது என்று கொஞ்சம்கூட ஒன்றும் அறியாதது; எப்போதும் அன்னமயமான சரீரத்தைச் செயற்படுத்துவது; ஆகவே பர தந்திரமாய் இருப்பது; அதாவது தன் இச்சையால் செயற்படுவதன்று. எனவே, இது ஐடம் ஆனதால் ஆத்மா ஆகாது. (பிரவிருத்திக்கின்றது - ஈடுபடுகின்றது.)

மனோமயகோசம்

பகவான் : ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்துடன் கூடின மனமே மனோமய கோசம். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நானா விருத்தி பேதத்தோடும் கூடி மகாபலம் உள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தில் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பரவி இருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்கள் என்னும் பஞ்ச ஹோதாக்களால் (ஹோமம் செய்பவர்களால்) சப்தாதி விஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களாலும் வளர்க்கப்பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி, இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் தகிக்கின்றது. (தாபம் உண்டாக்குகின்றது.) மனத்தை அன்றி வேறு அவித்தை இல்லை. அதுவே பவபந்த ஹேதுவான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கில் அனைத்தும் நாசமாம்.

முன் யாதொரு வஸ்துவும் இன்றிய ஸ்வப்னாவஸ்தையில் மனமே தன் சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த் தோற்றப் பட்ட ஸ்வப்ன ஜகம் அனைத்தையும் எங்ஙனம் உண்டாக்குகின்றதோ, அங்ஙனமே இந்த ஜாக்ரத்திலும் மனதால் உண்டாய்க் காணப்பட்ட இவை யாவும் அம்மனோவிலாசமே. சுழப்பதியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றும் தோன்றாதது யாவார்க்கும் அநுபவம் ஆதலால், புருஷனுக்கு இச் சம்சார பந்தம் மனக்கற்பிதம் அன்றி உண்மையில் பவபந்தம் இல்லை.

விளக்கவுரை : இனி மூன்றாவதான மனோமய கோசத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்களின் ஸத்வ குண அம்சங்களிலிருந்து முறையே உண்டான காது, கண், மூக்கு, வாய், தோல் ஆகிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ஐந்து பூதங்கள் எல்லாவற்றின் ஸத்வாம்சங்களும் சேர்ந்து உண்டான மனமும் சேர்ந்து மனோமயகோச

மாகும். இது அஹங்கார மமகாரங்கள் விளைவிக்கும் வஸ்து (ஆத்மா) விகற்பத்தால் வந்தது; பெயராலும், வடிவங்களாலும், தொழில்களாலும் வஸ்துவை வேறுபாடு செய்து காட்டுவது; அன்னமயம் பிராணமய கோசங்களை ஆட்டி வைப்பதால் அவற்றினும் அதிக வலிமை கொண்டது; பிராணமயகோசம் முற்றிலும் பரவியிருப்பதாகும். ஐந்து இந்திரியங்கள் (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) என்ற யாக ஹோமம் செய்யும் வேதியர்கள் ஐம்புலன்கள் (சப்த, பரிசு, ரூப, ரஸ, கந்தங்கள்) என்ற நெய்யை ஒமத் தீயில் ஆஹுதி செய்து, வாசனைகள் என்ற (முற்பிறவிச் செயல்களான புண்ய பாவங்கள் எனத் தொடர்ந்து வருபவை) சமித்துக்களையும் (உலர்ந்த அரசு, புரசு ஆகிய மரக் குச்சிகள்) இட்டு வளர்த்து ஒளிரச் செய்யும் தீப்பிழம்பே மனோமய கோசமாகும். இந்தத் தீப்பிழம்பு போன்ற மனோமயகோசமே இந்த உலகத்து உயிர்களை ஆட்டி வைத்து எரிக்கிறது. அஞ்ஞானம் என்பது இந்த மனமே; இதைத் தவிர வேறு இல்லை. சம்சார பந்தத்துக்கு மூல காரணமாகும் அஞ்ஞானம் இதுதான். ஆகவே இந்த மனம் வளர்ந்தால் எல்லாத் துன்பங்களும் வளர்வதாகும்; இது அழிந்தால் எல்லாக் கஷ்டங்களும் (ஸம்ஸார பந்தங்களும்) அழிந்து விடும்.

ஒப்பு : "அகந்தை உண்டாயின் அனைத்தும் உண்டாகும், அகந்தை இன்றேல் இன்று அனைத்தும்" பகவான் : உள்ளது நாற்பது, 26.

எந்தக் கருவிகளும் இல்லாமல் சொப்பனம் வருகிறதல்லவா! அப்படி வருவது இந்த மனத்தின் சாமர்த்தியத்தால்தான். சொப்பனத்தில் காணப்படும் பார்ப்பவன் - அநுபவிப்பவன், இந்த உலகம், அதில் செயல்கள் எல்லாம் இந்த மனத்தாலேயே படைக்கப்படுபவை. இதுவே போல் தான் விழிப்பு நிலையிலும் நாம் காணும் உலகம், அநுபவிப்பவன், பார்ப்பவன் எல்லாம். இவையனைத்தும் மனம் காட்டும் இந்திரஜாலங்கள்! சுழுப்தியில் (தன்னையே மறந்து பிணம்போல் கிடக்கும் தூக்க நிலையில்) எதுவுமே தோன்றுவது இல்லை அல்லவா! அதற்குக் காரணம் இந்த மனம் முழுவதும் பிரம்மத்தில் லயித்து இருப்பதுதான்; அதாவது அடியோடு அது உதித்த இடத்தில் லயித்து இருப்பது தான். ஆகவே ஸம்ஸார பந்தம் என்னும் கனவு மனம் காட்டும் கற்பனைதான். உண்மையில் அப்படி ஒரு பந்தமே இல்லை.

ஒப்பு : "தன்னை மறந்து தனுவே தானா எண்ணி,
எண்ணில் பிறவி எடுத்து இறுதி - தன்னை,
உணர்ந்து தானாதல் உலக சஞ்சாரக்,
கனவின் விழித்தலே காண்".

ஸ்ரீ பகவான் : ஏகானம் பஞ்சகம் - 1

பதவுரை : தனு - தேகம்.

பகவான்: வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப் பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்றால்

பசுவைக் கட்டிப் பின் அவிழ்த்து விடுதல் போலும், மனம், முக் குணங்களில் ரஜஸ்தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகம் (ஆசை) உண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ் தமஸ் இன்றிய சுத்த ஸத்வத்தை அனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம் போல் அகற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையும் தரும் காரணமாய் இருத்தலால், புத்திமானான முமுகுஷு அவ் விவேக வைராக்கியம் இரண்டையும் முன்னம் திடமாய் அடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாமம் உள்ள மஹா வியாக்ரம் ஒன்று (ஓர்புலி) விஷயமாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களான முமுகுஷுக்கள் அம் மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம்.

விளக்கவுரை : மனம் ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு மட்டும் தான் காரணம் என்று எண்ண வேண்டாம். ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கும் அதுவே தான் காரணம். அது எவ்வாறு என்பது இனி விளக்கப்படுகிறது.

ஆகாயத்தில் எங்கிருந்தோ மேகங்களைத் திரட்டி வந்து சூரிய ஒளியை மறைப்பதும் காற்றுத் தான். அப்படி மறைத்த மேகங்களை விலக்கி மறுபடியும் ஒளிபரவச் செய்வதும் காற்றே தான். ஒரு மனிதன் கயிற்றால் கட்டி ஒரு பசுவை எங்கும் செல்லவிடாமல் தடுக்கவும் செய்வான்; பின்னர் அதனை அவிழ்த்து விட்டு அதன் விரும்பம் போல் போகவும் அனுமதிப்பான். இவை போல மனம், ரஜோகுணம் தமோகுணம் ஆகியவற்றை சேருமானால் வலிமை இழந்து, தேகம் முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் மனிதனுக்கு ஆசைகளைக் காட்டி, ஈடுபடுத்தி சம்சார பந்தத்தை ஏற்படுத்தும். வாயு மேகத்தைப் பரப்பி இருளடையச் செய்வது போன்றது இது.

மனம் ரஜஸ், தமஸ் குணங்களை அறவே விலக்கி, சுத்தமான ஸத்வ குணத்தைக் கொள்ளுமேயானால் விஷய சுகங்களை (புலனின் பங்களை) விஷமாகக் கருதி அகற்றும் வலிமை தரும் வைராக்கியத் தையும், விவேகத்தையும் (பகுத்தறிவையும்) தருவதாகும். அப்படித் தருவதால் நிர்மலமான மோக்ஷத்திலும் அடைவிக்கும்.

ஆகவே மோக்ஷமடைய விரும்பும் மனிதன் விவேகத்தையும், வைராக்கியத்தையும் முதலில் உறுதியாக அடையவேண்டும். மனம் என்னும் கொடிய பெரிய புலி விஷயசுகங்கள் என்ற காட்டிலே. எப்போதும் திரியும் இயல்புடையது. ஆதலின் மோக்ஷஇச்சை உடைய சாதுக்கள் ரஜஸ், தமஸ் குணங்களால் விளையும் விஷயாதி சுகங்களில் மனத்தைச் சிறிதும் செல்லவிடவேண்டாம். அதாவது மனம் இழுத்துச் செல்லும் விஷயசுகங்களில் ஈடுபடவேண்டாம் என்பது கருத்து.

விஷயசுகங்களில் ஈடுபடும் மனத்துக்குக் காட்டில் திரியும் புலியை உவமையாகச் சொன்னார்.

பகவான் : ஜீவனுக்கு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விஷயங்கள் அனைத்தையும், சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங்களையும், குணம் கிரியை ஹேது பலன் இவைகளையும் மனமே எப்போதும் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ் அற்ப மனம், அசங்க சித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து, தேக இந்திரியப் பிராணகுணங்களால் பந்திப்பித்து, தன்னால் செய்யப்பட்ட கர்ம பல போகத்தில் 'நான்' 'எனது' எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக்குப் பொய்யான ஸம்ஸார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ தாமஸ குண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட்கு இதுவே ஜனனமாதி துக்கம் கொடுக்கும் மூலகாரணம்.

வாயுவால் மேகமண்டலம் சுழல்வது போல மனதால் இஜ்ஜகம் அனைத்தும் பிரமை கொண்டு சுற்றுகின்றது அல்லவா! இதனாலேயே தத்துவவித்துகளான பண்டிதர்கள் மனத்தையே 'அவித்தை' என்பர்.

விளக்கவுரை : மனமே பந்தத்திற்குக் காரணம் என்பதும், ஸம்ஸாரம் அந்த மனத்தால் தான் ஏற்படுகிறது என்பதும், இவற்றிற்குக் காரணமான அவித்தை (அஞ்ஞானம்) என்பதும் மனமேதான் என்றும் மேலும் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

மனம் ஜாக்ர அவஸ்தையில் ஸ்தூலரூபமாகவே காணப்படுகிறது; ஸ்வப்நாவஸ்தையில் சூக்ஷ்மமாயிருந்து கொண்டு என்னென்னவோ மனிதனுக்கு மாயாஜாலங்களைக் காட்டுகிறது. மேலும் சாதிபேதங்களையும், பிரம்மசரியம், இல்லறம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாஸம் ஆகிய ஆசிரமங்களையும், பிறவிகளில் மனிதர், மிருகம் போன்ற வேற்றுமைகளையும், சப்தம், பரிசம் முதலிய குண வேறுபாடுகளையும், நடத்தல் ஓடுதல் போன்ற செயல் வேறுபாடுகளையும், தர்மம் அதர்மம் போன்ற செயல் பற்றிய காரணங்களையும், அவற்றின் பயனான சுகதுக்கங்களையும் இந்த மனம் தான் காட்டுகிறது. இவை மட்டுமன்று. அசங்க சித்ரூப வஸ்துவான ஆத்மாவையே மயக்கித் தேகாபிமானம் கொள்ளச் செய்கிறது. தேகத்தாலும் இந்திரியங்களாலும் பிராணன் முதலியவற்றாலும் அதனைச் செயலறச் செய்து, அஹங்கார மமகாரங்களை எழுப்பி, உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தி, இந்தச் செயல்களால் ஏற்படும் சுகங்களையும் துக்கங்களையும் அனுபவிக்கவும் வைக்கிறது.

குறிப்பு : மனம் ஆத்மாவையே மயக்கி ஸம்சாரபந்தத்தில் வீழ்த்தி விடுகிறது என்று ஸ்ரீ சங்கரர் கூறுவது வேதாந்தத்தின் ஆரம்ப

பாடமே. என்றுமே இருப்புணர்வு சுயமாக இல்லாத மனமாகிய அவித்தை எப்போதும் உள்ளதாகிய ஆன்மாவை (ஞானத்தை) பிடிப்பது எங்ஙனம் என்னும் உண்மை வேதாந்த பாடத்தில் மேலும் போகப் போகப் பிடிபடும். சீடனின் தகுதியின்மை கருதியே குரு மனம் ஆத்மாவை மயக்குகிறது என்று முதலில் கூறுகிறார்.

மேலும், மனமே ஆத்மா அல்லாத பொருளில் 'தான்' என்ற எண்ணத்தையும் ஏற்படுத்திப் பொய்யான சம்சாரபந்தத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. ராஜஸ தாமஸ குண தோஷங்களொடு விவேகமும் இல்லாத வருக்கு பிறப்பு முதலிய துக்கங்களைக் கொடுப்பதும் இந்த மனமே.

வாயு, மேகமண்டலத்தைச் சுழல வைப்பது போல மனமே இந்தப் பிரபஞ்ச மக்கள் அனைவரையும் அலைத்து வருத்துகிறது. அதனாலேயே தத்துவஞானிகள் மனத்தையே அஞ்ஞானம் என்கின்றனர்.

அத்தியாச தோஷமாவது ஒன்றன் தன்மையை வேறொன்றுக்கு ஏற்றுவது; அதாவது பாம்பு என்று கயிற்றைக் கருதுவது; சிப்பியை வெள்ளி என்று எண்ணுவது போன்றவை.

பகவான் : ஆகையால் முழுக்ஷு, தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனத்தைச் சோதிக்க வேண்டும். இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்தம் ஆம்போது மோக்ஷம் கரதலக்கனி போலாகும். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷய ஆசையை நிர்மூல மாக்கி, சர்வ கர்மங்களையும் துறந்து, சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டனாயுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன். ஆதியந்தம் உள்ளதாய், பரிணமியாய், துக்காத்மகமாய், திருசியவிஷயமாய் இருத்தலின் இம்மனே மயகோசமும், திரஷ்டாவாய்ப் பரமமாயுள்ள ஆத்மா ஆகாது.

விளக்கவுரை : ஆகையால் முழுக்ஷு (மோட்சம் பெற வேண்டும் என்று விரும்புவன்) முயன்று தனது மனத்தையும், அதன் செயற்பாடுகளையும் சிந்தித்து ஆராய வேண்டும். மேலே விவரித்ததைக் கொண்டு ஆராய்ந்து அதனைத் தூயதாக்க வேண்டும். மனம் தூய்மை பெற்றால் மோக்ஷம் எளிதில் கையகப்படும். அதற்கு, மோக்ஷம் வேண்டும் என்ற ஒரே லட்சியத்தை மேற்கொண்டு செயற்பட வேண்டும். பிற ஐம்புலன்கள் பற்றிய ஆசைகளை அடியோடு அழித்து விடவேண்டும். எல்லாச் செயல்களையும் அறவே விட்டு, இடைவிடாமல் சிரத்தையோடு குருவிடம் கேட்ட உபதேசங்களையே கடைப்பிடித்து, ஒழுக வேண்டும். இந்த நெறியை மேற்கொண்டவனே மனம் தறிகெட்டு அலைவதை விலக்குவான்.

மேலே காட்டிய பல முறைகளால் மனம் ஆதியும் அந்தமும் உடையது, மாறும் இயல்பு கொண்டது, துயரத்தைத் தருவது, அதன்

இருப்பை எளிதில் உணரமுடிவதாயுள்ளது என்று அறியப்படுகிறது. இதற்கு நேர் மாறுபாடு கொண்டதாய், அதாவது ஆதியந்தமற்று, என்றும் மாருததாய், துயரத்தைத் தீர்ப்பதாய், எளிதில் உணர முடியாததாய், எதனாலும் காணமுடியாததாய், அனைத்தையும் அதுவே காண்பதாய் உள்ள பொருளான ஆத்மாவாக அந்த மனம் ஆகாது.

பதவுரை : திரஷ்டா-காண்பவன் நிவிருத்திப்பவன் - விலக்கு பவன்.

விஞ்ஞான மய கோசம்

பகவான் : பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியே விஞ்ஞானமய கோசம். இது புருஷனுக்கு ஸம்ஸார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய், அனாதியாய், சித்பிரதிபிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவமான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்கரியைகள் உள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நான் என்றும், அவற்றின் ஆசிரம தர்ம கர்ம குணங்களை என்னது என்றும், மிகவும் அபிமானித்துப் பூர்வ வாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக் கர்மானுசார மாய் ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களில் போவதும் வருவதுமாய் அலைந்து திரிந்து நானா விசித்ர யோனிகளில் கூடி, ஜாக்ர ஸ்வப்நாதி அவஸ்தைகளுற்று, சுகதுக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல போகங்களை புஜிக்கின்றது.

விளக்கவுரை : இனி மனோமய கோசத்திற்கும் உள்ளே இருப்பதாகிய விஞ்ஞான மய கோசத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

மெய், வாய் முதலிய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களொடு கூடிக்கொண்டு காரியங்களில் ஈடுபடும் புத்தியே விஞ்ஞான மயகோசம் ஆகும். இது ஜீவன் உருவமாக உள்ளது; இது மனிதனுக்கு ஸம்ஸார பந்த காரணமாயும் உள்ளது; பிரகிருதி எனப்படும் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாயும் உள்ளது; தொன்று தொட்டு வருவது; 'சித்' சுவரூபத்தின் பிரதிபிம்பமாய் இருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவம் கொண்டது; எதனையும் விரும்பி அறிந்து செயற்படுத்தும் கர்த்தாவாயும் உள்ளது; தேகம் இந்திரியம் முதலியவற்றில் இடைவிடாமல் எப்போதும் 'நான்' என்றும், பிரம்மசரியம் முதலிய ஆசிரமங்கள், சாதி குல தர்மங்கள், லௌகிக வைதிக காரியங்கள், நல்லவை கெட்டவை என்ற குணங்கள் ஆகியவற்றில் பற்றுக்கொண்டு இவையெல்லாம் தனக்குச் சிறப்பு அளிப்பவை என்று மதித்துப் போற்றுவது; ஜன்மாந்தர பூர்வ வாசனைகளால் புண்ணிய பாவச் செயல்

களைச் செய்வது; பின்னர் அந்தச் செயல்களை அநுசரித்து மேலுலகமும் கீழுலகுமாக ஐனன மரணம் என்ற பெயராலே போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டும் இருப்பது; பலவகைப்பட்ட பிறவிகளில் தோன்றி விழிப்பு சொப்பனம் முதலிய அவஸ்தைகளைப் பெறுவது; சுகம் துக்கம் எனப்படும் கர்மபலன்களையும் அனுபவிப்பது. இப்படிப்பட்டது தான் விஞ்ஞானமய கோசம் ஆகும்.

பதவுரை : விருத்தி - செயற்பாடு. ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களில் - மேலுலகம் (சுவர்க்கம்) கீழுலகம் (பூமி) ஆகிய உலகங்களில். கர்ம பல போகங்களை புஜிக்கின்றது — தன் புண்ணிய பாவ கர்மங்களுக்கு உரிய சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறது. யோனி - பிறவி. புஜிக்கின்றது - அனுபவிக்கிறது.

பகவான் : இவ்விஞ்ஞானமயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருத யத்தில் கூடஸ்தனாய் சுயஞ்ஜோதியாய் ஸ்புரித்துக் கொண்டு (விளங்கிக்கொண்டு) இருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவாய் இருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய - விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியாய் இருக்கும் இவ் விஞ்ஞானமய கோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்க் கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச்சேதம் அடைந்து, 'அக்கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேருகக் குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக்கு அன்யமாகவும், கர்த்தா போக்தா ஆதியாக, அயவிகாரம் உற்ற நிர்விகார அக்கினி போல அவ்உபாதியின் தன்மைகளைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினால் சம்சாரத்தை அடைகின்றது."

விளக்கவுரை : விஞ்ஞான மய கோசம் முதலான அந்த ஐந்து கோசங்களுக்குள் இதயத்தில் - எவ்விதமாறுதலும் ஏற்படாத நிலையில், கொல்லன் உலையிலுள்ள கூடம் போல உறுதியான நிலையில், சுயம் ஜோதியாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது ஆத்மா. இயல்பாகவே ஒன்றாய், என்றும் உள்ளதாய், எல்லா உயிர்களிலும் நிறைந்திருப்பதாய், எவ்வித மாறுபாடும் பெருததாய், மேலானதாய் விளங்குகிறது ஆத்மா. அந்த ஆத்மாவின் எதிரிலும், அருகிலும் இருக்கும் சிறப்பால் மிக்க ஒளி யொடு நெருங்கியிருந்து ஆத்மாவை மறைக்கும் பொருளாய் விளங்குவதே விஞ்ஞானமயகோசம் ஆகிய புத்தி. இது ஆத்மாவொடு பொய்யான கூட்டுறவால் பொய்யான ஆத்மத்தன்மையைக் காட்டித் தானே ஆத்மா என்று நம்மை ஏமாற்றுகிறது; கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் காட்டுகிறது. மண்ணாலான குடம் மண்ணை மறக்கச் செய்வது போன்றது இது. நெருப்புக்குத் தனி உருவமில்லையெனினும் இரும்பு பழுக்கக்

காய்ச்சிக் கம்பியாகும் நிலையில் வளையமாகவோ, நீளமாகவோ தோன்றுவது போன்றது இது. நெருப்புக்கு நீளமான அல்லது உருட்டான அல்லது வட்டமான தோற்றம் இல்லை அல்லவா? அது போன்றது ஆத்மா. விஞ்ஞானமய கோச புத்தி உபாதினால் ஆத்மா சம்சாரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டது போல் காட்டுகின்றது.

பதவுரை : கூடஸ்தன் : கொல்லன் உலைக்களத்தில் காய்ச்சிய இரும்பைச் சம்மட்டியால் ஓங்கி அடிக்க அதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது 'கூடம்' ஆகும். சம்மட்டியால் அடிக்க அடிக்கக் கூடத்தின் மீது வைக்கப்படும் காய்ச்சிய இரும்பு உருவம் மாறுமே தவிர அடிக்க ஆதாரமாகத் தாங்கும் கூடத்திற்கு எந்த மாறுபாடும் ஏற்படாது; அது உறுதியாக அசையாமல் இருக்கும். ஆகவே கூடம் போல் ஆன்மா விளங்குவதால் 'கூடஸ்தன்' எனப்படுகிறது. மித்யா - பொய்யான. பரிச்சேதம் - மறைப்பு. அயவிகாரம் - (காய்ச்சிய) இரும்பின் மாறுபடும் உருவம். தாதாத்மியம் - சேர்க்கை, கூட்டுறவு.

'விஞ்ஞானமயகோச உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது' என்று சொல்வதால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாவுக்கு ஓய்வு கிடையாதே' என்ற ஐயம் எழுகிறது. அது பற்றிச் சீடன் வினவுவதாக மேலே சொல்கிறார்.

பகவான்: என்று உரைத்த குருவை நோக்கி, "குரு மூர்த்தி! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலேனும் அனாதி ஜீவ பாவம் தோன்றிற்று எனின் அவ் அனாதி உபாதிக்கு அந்தமும் இல்லையாமே! இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே! அங்ஙனம் ஆயின் இதன் மோக்ஷமுறல் எங்ஙனம்? இதனை அருள் செய்ய வேண்டும்" எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து,

"வித்வானான சிஷ்யா! நன்றாய்க் கேட்டனை. யான் கூறும் உத்தரத்தைச் சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்திமோகத்தால் கற்பிதமான வஸ்துக்களையெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி அப் பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள் போல பிராந்தி உள்ள வரை தோற்றுமவை அப் பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து ஆகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க நிஷ்கிரிய நிர்க் குண நிர்விகார நிராகார சச்சிதானந்த பிரத்தியக் ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதி போலப் பிரமையால் அன்றி ஒரு வஸ்து சம்பந்தமும் உருத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத் தால் வந்த புத்தியாகிற அனாதி மித்யா உபாதியின் தாதாத்மிய

சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம் போல் கற்பிதமான அஸத்திய ஜீவபாவம் அனாதியே ஆயினும் வஸ்து ஆகாமையின், அழுக்கு ஜலத்தின் அழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம் போல ஆத்ம அநாதம் விவேகத்தால் ஆத்மாவின்னும் அனாதி அவித்தை — அதன் காரிய அஹங்காராதி அசத்து உபாதிகளை நேதி செய்து நீக்கும்போது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மத பிரஹ்மாத்ம ஐக்ய சத்திய ஞானத்தால் அப் பிராந்தி நசிக்கவே அனாதி பிராக் அபாவம் அந்த முறல் போலவும், ஜாக்ரத்தில் ஸ்வப்ந ப்ராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும், சமூலம் (அனாதி அவித்தையாதி உபாதிகளொடு) நாசமடையும். ஆத்ம அநாதம் விவேகத்தால் உண்டான சத்திய ஞானத்தால் அன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவபாவ பந்த மோக்ஷம் உண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி அசத்துக்களை அகற்று. இந்த விஞ்ஞானமயகோசமும் விகாரியாய் ஐடமாய் பரிச்சின்னமாய் திருசியமாய் வியபிசாரியாய் (ஒரு படித்தாய் இராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆத்மா ஆகாது. அநித்யம் நித்யம் ஆகுமா?

விளக்கவுரை : “குருவே! விஞ்ஞானமய கோச உபாதி சம்பந்தத்தால் ஆத்மா பிரமையால் சம்சாரத்தை அடைகின்றது என்றால் அந்த அனாதி உபாதிக்கு அந்தமும் இராது அல்லவா? அப்போது ஆத்மாவுக்கு ஜீவ பாவம் நித்தியமாகிவிடுமே! சம்சார பந்தமும் நீங்காதே! அந்நிலையில் மோக்ஷம் அடைவது எப்படி? இதனை விளக்க வேண்டும்” என்றான் சீடன். அதற்குப் பதிலாக குரு சொல்கிறார்.

“மனப் பிராந்தியால் கற்பிதமான தன்மைகளைப் பின்னர் சிந்தித்து விலக்கிக் கொள்கிறோம். உதாரணமாக, கயிற்றைப் பாம்பு என்று கருதிப் பயந்து, பின்பு அதனைச் சோதித்துக் கயிறு தான்; பாம்பு இல்லை என்று தீர்மானிக்கிறோம் அல்லவா! அது போல ஆகாயத்தில் நீலநிறம் காண்பது பிரமை தானே! இவற்றைப் போலவே எந்த சம்பந்தமும் இல்லாது விளங்கும் ஆத்மாவுக்குப் பிரமையாலேயே கானலில் ஜலம் போல, பொய்யான புத்தி உபாதியால் ஜீவ பாவம் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆத்ம அநாதம் விவேகத்தால் அவித்தையாதி அசத்துக்களை ஆராய்ந்து ‘நேதி’ செய்தால், நிர்மலமாக - சுயமாகப் பிரகாசிக்கும் பிரம்ஹ ஆத்ம ஐக்ய ஞானத்தால் அது நசித்துவிடும். காணும் சுவப்னம் விழிப்பு ஏற்பட்டவுடன், அழிகின்றது அல்லவா! விவேகத்தால் உண்டான சத்திய ஞானத்தால் தான் ஜீவபாவ பந்தத்திலிருந்து மோக்ஷம் உண்டாகும்.

ஆகவே விஞ்ஞானமய கோசம் மாறுபாடு உடையது; ஐடமானது; எல்லையிடப்பட்டது; புலனுக்குத் தெரிவது; மாறுபடும் தன்மையது.

ஆகவே இது, நிர்விகார நிரகுண நிராகார சச்சிதானந்த சுவரூபமான ஆத்மா ஆகாது. அழியும் பொருளொன்று அழியாத பொருளாக முடியுமா? ஒருநாளும் முடியாது.

ஒரே அந்தக்கரணம் ஒருகாரியம் செய்ய, சந்தேக நிலையில் 'மனம்' என்றும், தீர்மானிக்கும் நிலையில் 'புத்தி' என்றும் கூறப்படுகிறது. தீர்மானித்த பின் காரியத்தைச் செய்கிறோம். ஆகவே 'கர்த்தா' ஆகிறது. ஆகவே, மனம் கரணமாகவும், புத்தி கர்த்தாவாகவும் இருப்பதால் மனோமய கோசத்திற்குப் பின் விஞ்ஞான மயகோசம் கூறப்பட்டது; இரண்டும் தனித்தனிக் கோசமாகவும் பேசப்பட்டது. இரண்டிலும் ஞானேந்திரியங்கள் (பரிசம், சுவை முதலிய ஐந்து) உள்ளன. விஞ்ஞானமய கோசத்தில் தான் 'நான்' என்ற எண்ணம் தோன்றி, செய்யும் காரியங்களைத் தான் செய்வதாகப் பாவித்து, அந்தக் காரியங்களின் பலன் ஆக சுகதுக்கங்களை ஜீவன் அனுபவிக்க நேரிடுகின்றது. அதனால் தான் இந்த விஞ்ஞானமய கோசம் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாயிற்று. ஆகவே இது ஆத்மா அன்று.

இனி விஞ்ஞானமய கோசத்திற்கும் உள்ளே இருக்கும் ஆனந்தமய கோசத்தைப் பற்றி கூறுகிறார்.

ஆனந்தமய கோசம்

பகவான் : பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடிய அவித்தியா விருத்தியே ஆனந்தமயகோசம். ஜாக்ர ஸ்வப்னங்களில் இஷ்டம் உண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம் மோதம் பிரமோதம் (விஷயதரிசன லாப அனுபவத்தால் முறையே உண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத்தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமாய் அனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனம் இன்றியே ஆனந்தமயமாய் அனுதினம் சுகிப்பதால் விசேஷமாய் அனுபவிக்கப்படுவதான இவ் ஆனந்தமய கோசத்தின் பூர்ணானுபவமே ஸாதுக்களாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ணிய காரியமாய், விகார சங்காதங்களின் உட்பட்டதாய் இருத்தலின் இவ் ஆனந்த கோசமும் பரமான ஆத்மா ஆகாது.

விளக்கவுரை : ஆத்மாவின் சொரூபமான ஆனந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்துடன் காரணமாயை அல்லது மூலஅவித்தை சேர்ந்தது ஆனந்தமயகோசம். துக்கக் கலப்பின்றியும், எவ்வித முயற்சியுமின்றியும் சுழுப்தியில் ஆனந்தம் சிறப்பாக அனுபவிக்கப்படுவதால் ஆனந்தமய கோசம் சுழுப்தியில் நன்கு புலப்படும். இந்த ஆனந்தம் விழிப்புநிலை

யிலும், கனவிலும் புண்ணிய வசத்தால் சிறிதளவு அனுபவிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறெனில் விழிப்புநிலையிலும் சொப்பன நிலையிலும் புலன் களுக்கு விருப்பமான நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன. அப்போது அவை களைப் பற்றிக் கேட்பதால் (விஷய) பிரியமும், காண்பதால் (தரிசன) ஆனந்தமும் (மோதம்), அவற்றை அடைவதால் (லாபம்) அளவற்ற ஆனந்தமும் எல்லா ஜீவர்களாலும் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் ஞானிகள் எவ்வித மாறுபாடுகளும் இல்லாத பூர்ணானந்தத்தை ஜாக்ர, சுழூப்தி நிலைகளில் எப்போதும் அனுபவிக்கின்றனர்.

ஆனந்தமயகோசம், ஆத்மாவை அடைவிக்காத தடைகள் கொண்டது; மூலஅவித்தையோடு கூடிய காரணத்தால் ஆத்மாவின்னறு வேறுபட்டது; புண்ணிய வினைகள் வசத்ததாய் உள்ளது; பூர்ணானந்தத்தில் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் ஆகிய மாறுபடுகின்ற நிலைகளை உடையது. ஆத்மாவோ தடையற்றது (நிருபாதி); ஞானசொருபமானது; பாவ, புண்ணியங்கள் அற்றது; பூர்ணானந்தத்தில் மாறுபாடுகள் அற்றது. ஆகவே, இந்த ஆனந்தமய கோசம் ஒருபோதும் ஆத்மா ஆகாது.

பதவுரை : ஜாக்ர-விழிப்பு நிலை. மோதம் - சந்தோஷம். பிரமோதம் - அதிக சந்தோஷம். ஸ்வல்பமாய் - கொஞ்சமாய். சர்வதா - எப்போதுமே. ஸோபாதித்யாய் - தடையொடு கூடியதாய். பிரகிருதி - மூலஅவித்தை. சங்காதம் - கூட்டம். பரமான - மேலான.

பகவான்: “இப்பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மா அன்று என நீக்குங்கால் அவ் அபவாதத்தின் முடிவில் இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர்விகார நிரஞ்ஜன நித்ய போதானந்த சொருபமாய், திருசிய கடமும் ஆகாது, அதன் தர்மமும் உருது, அதனை அறிந்து கொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப் போல, திருசிய பஞ்ச கோசங்களும் ஆகாது, அவற்றின் தர்மமும் அடையாது அவற்றை அறிந்து கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ் ஆத்மாவையே ‘அஹம்’ என அறிய வேண்டும்” என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

விளக்கவுரை : பஞ்சகோசங்களை ஆத்மா எனச்சொல்வது தவருளது. இது ஆத்மாவைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் வீண் அபவாதம். இதைத் தள்ளிவிட்டு ஆத்ம சொருபம் விலக்ஷணமாய் என்று தொடங்கும் சொற்றொடர்களால் விளக்கப்படுகிறது. ஆத்மா பஞ்ச கோசங்களையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் அறிந்து கொண்டு, சாக்ஷி மாத்திரமாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு குடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதன் போல அது உள்ளது. குடத்தைப் பற்றிய

செய்திகளை மனிதன் அறிந்தாலும் அவற்றை எண்ணுமல் வெறுமனே பார்ப்பது போல ஆத்மா பஞ்சகோசங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவ்வளவே. அந்த ஆத்மாவையே 'நான்' என்று அறிய வேண்டும்.

பதவுரை : அபவாதம் - உண்மைக்கு மாறான பேச்சு. இவற்றின் - பஞ்ச கோசங்களிலும். விலக்ஷணமாய் - வேறுபட்டதாய். அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியாய் - விழிப்பு நிலை சொப்பனநிலை, சுழப்பிநிலை என்று ஜீவர்களின் மூன்று (திரய) நிலைகளையும் தான் சம்பந்தப்படாமல் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் சாக்ஷியாய். நிர்விகார - எவ்வித மாறுதலும் இல்லாத. நிரஞ்ஜன - எந்தக் குற்றமும் இல்லாத. நித்ய - அழிவில்லாமல் என்றும் இருப்பதாய். போதானந்த சொரூபமாய் - ஞானானந்த வடிவமாய். குடம் (கடம்) செய்யும் குயவன் அதன் தரத்திலும் அதனால் தான் அடையப்போகும் தனத்தைப் பற்றியும் எண்ணியபடி இருப்பான். அதனால் குயவன் என்னுமல் குடத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தமற்ற ஒரு மனிதன் குடத்தை எவ்வாறு பார்ப்பானோ அவ்வாறு ஆத்மா மனம், உடல் என்னும் குடங்களை சாக்ஷி மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார். அவ்வாறு ஒரு உதாரணத்திற்காகக் கூறப்பட்ட மனிதனை பேச்சளவில் தேவதத்தன் என்கிறார் ஸ்ரீ சங்கரர். இவ்வாறு தேவதத்தன் என்ற பெயர் வேதாந்தத்தில் உபயோகிக்கப்படுவதுண்டு.

பகவான்: "குருவே! இப் பஞ்சகோசங்களும் சுத்த மித்தை என யுகத்தால் 'நேதி' செய்து நீக்கிய பின் சுத்த சூன்யம் அன்றி 'நான்' என்று ஒன்றும் கானோமே! ஆதலால் 'அஹம்' என்று அறியத் தக்க ஆத்ம வஸ்து வேறு எது இருக்கின்றது? என்று வினவ,

குரு, "வித்வானான சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தன் ஆதலால் உண்மை சொன்னாய். "எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி; அறியாதது சாக்ஷி அன்று" என்னும் நியாயத்தால் அஸ்திரமாய், நானாருப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தையும் (இருப்பையும்), அவற்றின் அபாவ ரூபமான சூன்யத்தையும், இவற்றின் மேல் ஞான சொரூபமாயிருந்து அறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலே தன்னை அறிதற்கு ஒன்று இன்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தான்தானே அறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியாய் இருந்து, ஜாக்ர ஸ்வப்ந சுழப்பிகளில் ஏகமாய், பிரத்யக் ஆத்மாவாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம் அஹம்' என்று ஸதா தானாகவே ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் நித்திய

ஞானானந்த ஆத்மாவை அதிகுக்ஷம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என்று அறிவாயாக!"

விளக்கவுரை : "நான் நான் என்று நினைக்கப்படும் ஐந்து கோசங்களையும் (அன்ன, பிராண, மனோ, விஞ்ஞான, ஆனந்தமயம்) இவை 'நான்' இல்லை என்று மறுத்துவிட்ட பின் வேறு 'நான்' என்று எதுவுமே இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே" என்று சீடனுக்குச் சந்தேகம் தோன்றி குருவிடம் வினவுகிறான்.

குரு சொல்கிறார்: "நீ ஆராய்ந்து அறிவதில் வல்லவனாய் இருக்கிறாய். சாக்ஷி என்று யாரைச் சொல்கிறேம்? ஒரு பொருளை ஆராய்ந்தோ, நேரிலேயோ யார் பார்க்கிறாரோ அப்படிப் பார்ப்பவர் தான் சாக்ஷி எனப்படுகிறார். அப்படி அறியாதவர் சாக்ஷி எனப்பட மாட்டார். பல மாறுபாடுகளைக் கொண்ட அகங்காரம் முதலிய தன்மைகளையும், அவை இல்லாதபோது அவற்றின் இல்லாமையையும் ஒன்று ஞானசொருபமாயிருந்து பார்க்கிறது. நீ எல்லாவற்றையும் 'நேதி' பண்ணினால் குணியமாயிருக்கிறது என்கிறாயே! அதை அந்த குணியத்தை உனக்கு உணர்த்தியது எது? ஞான சொருபமாய் ஒன்று உள்ளே இருந்து இதனை அறிந்து உணர்த்தும் சாக்ஷியாய் இருப்பது; மேலும் தன் இருப்பிற்கு சாக்ஷி வேண்டாது, தன்னைத் தனது ஒளியாலேயே தானே அறிவதாய் தனக்குத் தானே சாக்ஷியாயுள்ளது; விழிப்பு, கனவு, சுழப்பதி என்ற மூன்று நிலைகளிலும் ஒன்றாய் சுதந்திர ஆத்மாவாய், மேலே விளக்கப்பட்ட கோசங்களுக்கெல்லாம் மாறுபட்டதாய், இதயத்தில் அஹம் அஹம், என்று எப்போதும் தானே ஒளிவீசிக்கொண்டு இருப்பது. அது நித்திய ஞானானந்த ஆத்மா. அதனை உன் குக்ஷம புத்தியால் 'அஹம் (நான்)' என்று அறிந்து கொள்வாயாக!"

பகவான்: மூடன் கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தைச் சூரியன் என்பான். விவேகி, கடம் ஜலம் பிரதிபிம்பம் இவற்றை விட்டு ஆகாசத்தில் ஏகமாய்த் தாக்கற்று இம் மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரியனை உள்ளபடி அறிவான். அது போல அஞ்ஞானகிய மூடன், பிராந்தியால் தேகத்தின்கண் புத்தியுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப ஜீவனை 'அஹம்' என்று எண்ணுவன்; விவேக ஞான வித்வான், தேகம் புத்தி சிதாபாசம் இவற்றை விட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய், இவை யாவும் அறிந்து கொண்டு நித்தியமாய், சர்வத்திலும் நிறைந்து அச்சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து குக்ஷமமாய், வியாபகமாய், ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள்வெளியின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொருபமான தன் நிஜரூப

ஆத்மாவை நன்றும் விசாரித்து அறிந்து அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன மரணதிகள் அற்று, ஒன்றாகும் பயமின்றி, துக்க ரகிதனாய், நிச்சலானந்த கனசொருபமாகின்றான்.

விளக்கவுரை : ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள நீரில் சூரியனின் பிரதிபிம்பம் விழுந்து ஒளிவீசும் போது அதைப் பார்த்து மூடன் அதனைச் சூரியன் என்பான். விவேகியோ, பாத்திரத்தையோ அதிலுள்ள நீரையோ, பிரதிபிம்ப சூரியனையோ, பொருட்படுத்தாமல் வானத்தில் இருந்து கொண்டு அவற்றைச் சுதந்திரமாக எதன் உதவியும் இல்லாமல் ஒளிரச் செய்யும் ஒரே பொருளான சூரியனையே உண்மையென அறிவான். இது போலவே மூடன், புத்தி உபாதியில் காணப்படும் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்ப ஜீவனையே 'அஹம்' என்று எண்ணுவன். விவேகியோ ஹிருதய ஆகாசத்தில் சுயமாகப் பிரகாசிக்கும் ஞானசொருபமான நிஜரூப ஆத்மாவையே போற்றுவான்; அதனால் ஜனன மரணதிகளை நீக்கி, துக்கமே இல்லாதவனாகி ஆனந்த சொரூபம் ஆகின்றான்.

பதவுரை : துக்க ரஹிதன் - துக்கம் இல்லாதவன். தாக்கற்று - சுதந்திரமாய்; தாங்கும் உபாதி இல்லாதபடி என்பது கருத்து. மூடன் காணும் பிரதிபிம்ப சூரியனுக்குப் பாத்திரம், அதில் நீர், பிரதிபிம்பம் வேண்டும். வானத்துச் சூரியன் சுயமாகவே ஒளிர்வனாய் உள்ளான் என்பது பொருள்.

பகவான்: ஸத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த ஏகரஸ நித்திய நிரந்தர ஸ்வதஸித்த சுத்த பிரத்யக் அபின்ன பிரஹ்மத்தை உள்ளவாறு 'அகம்' என அனுபவமாய் அறிந்த ஞானி மீண்டும் இச் சம்சாரம் அடைதல் இன்றி அவ் அத்தை ஆனந்தப் பிரம்ஹமே ஆவதால் பிரம்ஹஅஹம்' என்னும் பிரம்ஹ ஆத்ம ஐக்ய ஞானமே சம்சார பந்தத்தினின்றும் முக்தி பெற முக்கிய காரணம். இந்த பிரம்ஹமாத்ம ஞானத்தை அன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை ஆதலால் நீயும் 'அஹம் பிரம்ஹம், பிரம்ஹமாஹம், பிரஹ்மைவாஹம்' என்று உன்னை அநுபவமாய் எப்போதும் அறி.

விளக்கவுரை: அபின்ன பிரத்யக் (சுதந்திர) பிரம்ஹத்தை 'அஹம்' என்று ஞானி அனுபவத்தால் அறிவான். இப்படி அறிந்த பின்பு அவன் மறுபடியும் சம்சாரத்தை அடைய மாட்டான். ஏனெனில் அவன் ஆனந்த பிரஹ்மமே ஆகிறான். அப்படி ஆவதே பந்தத்தினின்றும் முக்தி பெறக் காரணமாகும். இந்த பிரம்ஹமாத்ம ஞானம் தான் முமுக்ஷுவுக்குப் பவபந்தமோக்ஷம் பெற வழியாகும்; வேறு வழியே இல்லை. ஆதலின் அஹம் பிரம்ஹம், பிரம்ஹம் அஹம், பிரஹ்மைவ அஹம் என்று அநுபவமாய் அறிவாயாக'' என்று சீடனுக்குக் குரு உபதேசம் செய்தார்.

பிரத்யக் - சுதந்திரமான, தனித்து எதன் உதவியு மின்றி இருப்பதாயுள்ள என்று பொருள். அனாதம்ப் பொருள்களிலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்து அறிந்து பிரஹ்மத்தன்மையை அடைய வேண்டும் என்றால் அனாத்மாவானவை பிரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானவை என்பதாகுமே! இதனால் பிரம்ஹத்துக்கு வேறாக இரண்டாவது நிலை இல்லை என்பதும் பிரம்ஹம் ஒன்றே என்பதும் எப்படிப் பொருந்தும்?' என்ற வினா எழுகிறது. அந்த வினாவிற்கு விடையாக அனாத்மாக்களும் பிரம்ஹத்திலிருந்து வேறுபட்டதில்லை என்பதை இனி விளக்க முற்படுகிறார்.

பகவான்: இந்தப் பிரம்ஹம், தன்னில் வேறு வஸ்து இன்மையின் பரம அத்வைதமாம். மிருத் காரிய கும்பத்திற்கு மண் உருவத்தை அன்றி வேறு ரூபம் இன்மையின், மண்ணை யன்றி அன்யமாய் கடத்தைக் காட்ட எவனும் சமர்த்தன் ஆகாமையால், மோஹத்தால் கற்பிதமாய் நாம மாத்திரம் இருக்கும் அசத்திய கும்பம், சத்திய மண் மாத்திரமாய் அதற்கு அற்பமும் பின்னமின்றி இருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாய் அன்யம் போல் தோற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே ஆரோபம் எனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் போல் உண்மையில் இன்றிச் சுத்தப் பொய்யாகத் தோற்றும் அவை, ஆரோப ரஜதம் தன் அதிஷ்டான சுக்திக்கு அன்யம் இன்றி அச்சுத்தியே ஆதல் போல் அவ்அதிஷ்டானத்திற்கு அன்யம் இன்றி அதிஷ்டானமே ஆதல் போலவும்.

பிராந்தான மூடனுக்கு, அஞ்ஞானப் பிரமையால் நானாரூப இச் சர்வ ஜகமாய் எது எது திருச்யமாய் சத்தியம் போல் தோன்றுகின்றதோ, சாதுவே! யதார்த்த ஞான தசையில் பிரஹ்மகாரியமாய் அவ் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில் கற்பித மாய், அன்யமாய், சத்யம் போல் தோற்றும் அச்சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரம்ஹமே ஆரோப ஜகம் எனத் தோற்றலால் நாம மாத்ரமாய் அற்பமும் ஓர் பொருளாய் இராது சுத்த மித்தையாய், அவ் அதிஷ்டானப் பிரம்ஹத்திற்கு அன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச் சச்சிதானந்தப் பிரஹ்ம மாத்ரமாகவே இருக்கின்றது.

விளக்கவுரை : தன்னைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு வஸ்து என்று இல்லாதது பிரஹ்மம். அதாவது அது அத்வைதம் ஆகும். அத்வைதம் - இரண்டற்றது என்ற பொருள் கொண்டது. ஒரு மண்பாளை உருவத்தில் மண்போல் அன்றி வேறுவிதமாக இருந்தாலும் அது மண்ணால் ஆனது

தான்; அதாவது மண்மயம்தான். ஆகவே பாளை மண்ணிலிருந்து வேருள பொருள் இல்லை அல்லவா! பேச்சில்தான் அதை மண்பாளை என்றும், மண் என்றும் வேருகச் சொல்கிறோம். ஆகவே மண்பாளை என்று வேருகச் சொல்லப்பட்டாலும் அது மண்மயம் ஆனது தான். உட்கார்ந்திருக்கும் மனிதனும், அவனே எழுந்து நின்றால் நிற்கும் மனிதனும், தன்னிலையில் வேறுபடுகிறானே தவிர இருநிலையிலும் ஒரே மனிதன் தானே! ஆகவே மண் வேறு மண்பாளை வேறு என்று எவராலும் சாதிக்க முடியாது. ஆகவே பெயரளவில் வேறுபட்ட மண்பாளை (அசத்தியமானது) உண்மையில் (சத்தியமாக) மண்ணே தான். கொஞ்சமும் இரண்டுக்கும் வேறுபாடு கிடையாது.

ஆகவே, அடிப்படையான ஓர் உண்மைப் பொருளில், கற்பனையால் ஒன்றைக் கருதிக்கொண்டு வேருகச் சொல்வது மனமயக்கத்தால் தான். உதாரணமாக கயிற்றை இருட்டில் பார்த்துப் பாம்பு என்று சொல்வது, கிளிஞ்சலை (சிப்பியை) அறிவு மயக்கத்தால் வெள்ளி என்று நினைப்பது. இவை உண்மை அல்ல. கயிறு, கயிறு தான். பாம்பு அன்று; கிளிஞ்சல், கிளிஞ்சல் தான்; வெள்ளியன்று. பாம்பாகவும், வெள்ளியாகவும் என்று அவை காணப்படுவது பொய்யான தோற்றமே அல்லவா!

பதவுரை : மிருத் - மண், சும்பம், கடம் - பாளை, பின்ன மின்றி - வேறுபடாமல். அதிஷ்டானம் - அடிப்படையான பொருள். பிராந்தியால் - மயக்கத்தால். ஆரோப ரஜதம் - பொய்யாகக் கருதப்பட்ட வெள்ளி, சுக்தி - கிளிஞ்சல்.

பலவகையாகக் கண்ணுக்குத் தோன்றும் இந்தப் பிரபஞ்சமும் (உலகமும்) தனிப்பட்டதாகத் தோன்றுவது பிரமையே (அறிவு மயக்கமே). அது அடிப்படையான பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றுவதே. மண்ணில் வேறு பாளை என்றும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி யெனத் தோன்றுவதும் போன்றதே அது. உண்மையில் அடிப்படையான பிரம்மத்தில் கற்பனையால் வந்த பிரமையே அது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி என்ற எண்ணமான பிரமை போன்றதே அது. இந்தப் பிரபஞ்சம் சுத்தப் பொய்யானது; தனிபோல் வெறும் பெயரளவில் உள்ளது; உண்மையில் அதிஷ்டான (அடிப்படையான) பிரம்மத்திற்கு வேறு அன்று; தோற்றமும் அழிவும் இல்லாத அந்த சச்சி தானந்த பிரம்மமாதிரமாகவே ஜகமும் இருக்கிறது.

பிரமையால் அறியாமையில் மூழ்கியவனுக்கு பலவகைப் பட்டதாகத் தோன்றும் உலகில் எவை எவையெல்லாம் மிருந்த சத்தியம் போல் தோன்றுகிறதோ அவை அத்தனையும் மண்ணில் பாளை போலும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி போலும் அடிப்படையான (அதிஷ்டானமான) பிரம்மத்திலிருந்து அஞ்ஞானக் கற்பனையால்

உலகமாகத் தோற்றமளிக்கிறது. உண்மையில் இவ்வுலகம் ஒரு சத்திய வஸ்துவாக ஒருசிறிதும் இல்லாமல் பெயரளவில்தான் உள்ளது. அதிஷ்டானப் பிரம்மத்தினின்று வேறுகாமல், வஸ்து விற்கு அன்னியமின்றி தோற்றமாத்திரம் உள்ளது. மண்ணினி பாளை அமையாதது போலவும், சிப்பியின்றி வெள்ளியின் தோற்றம் உண்டாகாதது போலவும் தோற்றமும் அழிவுமின்றி எப்பொழுதும் சத், சித்து, ஆனந்தமாகத் திகழும் பிரம்மமின்றி ஜகம் இல்லை. ஆகவே பிரம்மத்திற்கு அன்னியமாக ஜகம் ஒருக்காலும் இல்லை.

ஒப்பு: 1. "யதார்த்தமாயுள்ளது ஆத்மசொருபமொன்றே. ஜக, ஜீவ ஈசுவரர்கள் சிப்பியில் வெள்ளிபோல் அதில் கற்பனைகள். 2. கற்பித ஸர்ப்ப (பாம்பு) ஞானம் போனாலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு (கயிறு) ஞானம் உண்டாகாததுபோல, கற்பிதமான ஜகத்திருஷ்டி நீங்கினாலொழிய அதிஷ்டான சொருப தர்சனம் உண்டாகாது." 'நானூர்' அருள்மொழித் தொகுப்பு - ஸ்ரீபகவான்.

பதவுரை : ஆரோப ஜகம் என-பிரபஞ்சமெனப் பெயரேற்றப் பட்டதாக; ஆரோப - ஏற்றுதல்

பகவான் : அன்றியும், பிரஹ்மத்திற்கு அன்யமாய் ஜகம் சத்தியமாய் இருக்கிறது எனின் பிரஹ்மத்தின் பரிபூரணத்வத் திற்கு ஆனியும், 'இப்பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்று உரமாய் அதர்வண சுருதியில் கூறும் வேதத்திற்கு அப்ர மாணத்வ ஸித்தியும், 'சர்வபூதங்களும் என்னில் இல்லை, ஏகனும்யானும் அவற்றில் இல்லை' என்று உரைத்த சர்வஜ் ஞான ஈசு வரனுக்கு அசத்ய வாதித்வமும் வரும். இம்முன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களான மகான்களுக்கு சம்மதமாகாது.

அதுவும் அன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது, முற்கூறியபடி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம் போல வெறும் பொய்யாய்ப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகம் அரு அம் மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல் போல் அசத்தியமாம். அதனால் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய் பிரகாசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய், அருப அக்ரிய அவ்யக்த அவ்வியய அப்ரமேய ஆதிஅந்தரஹித சத்திய சாந்த பரிசுத்த ஆனந்தரஸ சொருபமாய், மாயையால் செய்யப்பட்ட சர்வபேதங்களும் இன்றி, நித்ய நிரந்தர நிஷ்கள நிரஞ்சன நிர்நாம நிர்விகற்ப சுயம் ஜோதியாய், ஞாதிரு ஞான ஞேயம் என்னும் திரிபுடி குன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கும் இந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிகள் அறிகின்றார்கள்.

விளக்கவுரை : முதலாவதாக, பிரம்மத்திற்கு வேறுபட்டே பிரபஞ்சம் உண்மையாகவே உள்ளது என்று சொல்லோமாயின் 'ஸர்வம் பிரம்மமயம்' என்ற அதன் பரிபூரணத் தன்மை கெட்டு விடுகிறது. இரண்டாவதாக அப்படி பிரம்மத்தின் பரிபூரணத் தன்மைக்குக் கேடு ஏற்பட்டால் என்ன தவறு என்று கேட்கலாம். 'இந்தப் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பிரம்மமே' என்று அதர்வணவேதத்தில் உறுதியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'எதற்கும் வேதமே பிரமாணம்' என்ற ஞானிகளின் மொழிக்குப் பொய்மை ஏற்படுகிறது. மூன்றாவதாக பகவத்கீதையில் கிருஷ்ண பரமாத்மா 'சர்வ பூதங்களும் என்னில் இல்லை; ஏகனும் நானும் அவற்றில் இல்லை' (அனைத்தும் பிரம்மத்திலேயே அடக்கம்) என்று சொல்லியிருப்பது (கீதை. அத். 9:4) பொய்யாகிறது. இந்த மூன்று தோஷங்களையும் சாதுக்கள் ஏற்கமாட்டார்கள்.

இவையன்றி (மேலே சொன்னமூன்று தோஷங்களைத் தவிர) மற்றொன்றும் உண்டு. அதாவது சுழுப்தி நிலையில் ஜகமே தோன்றுவதில்லை. சொப்பனத்தில் காணப்படுவது எல்லாம் விழிப்பு நிலையில் பொய்யாகி விடுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தால் பிரபஞ்சம் பொய்யே என்பது விவேகிகளுக்குப் புலனாகும். மூடர் அஞ்ஞானம் நீங்காதவராய் 'பிரம்மத்தினின்று ஜகம் வேறு' அது சத்தியமானது; என்று பேசுவது தூக்கத்தில் பிதற்றுதல் போலவே ஆகும். அதனால் பிரம்மமே எங்கும் ஒன்றாய் ஒளிவீசுகிறது. பிரம்மம், ஒன்றேஒன்றானது; இரண்டாவது என்பதே இல்லாதது; உருவமற்றது; செயலற்றது; தெளிவாகத் தெரியாதது; அழிவற்றது; அளவிட்டுப் பேச முடியாதது; முதலும் முடிவும் இல்லாதது; சத்தியமானது; சாந்தமானது; பரிசுத்தமானது; ஆனந்தரஸ சொரூபமானது; நித்யமானது; எங்கும் வியாபித்திருப்பது; அவயவங்களற்றது; குற்றமற்றது; பெயரற்றது; வேறுபடுதல் இல்லாதது. இத்தகைய பிரம்மம் தானாகவே ஒளிவீசுவதாய் (சுயம்ஜோதியாய்) முப்புடிகளற்ற கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் எப்போதும் பிரகாசிப்பது. இவ்வாறான இதன் தத்துவத்தை ஞானிகள் அறிகின்றார்கள். இவற்றால் பிரம்மத்தின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

பதவுரை: திரிபுடி (முப்புடி) : 1. ஞாதிரு - அறிகிறவன்; 2. ஞானம்-அறிதல்; 3. ஞேயம் - அறியப்படும் பொருள். கேவல அகண்ட சின்மாத்திரம் - எவ்விதக் கலப்பும் இல்லாமல் சுத்தமாய், எவ்விதத்திலும் பிளவுகள் படாமல் பரிபூர்ணமாய், அறிவு வடிவமாத்திரமாய் இருப்பது.

பகவான்: சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவும் கூடாததாய், மன வாக்குகட்கு அகோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்தம் அற்ற அப்பரிபூர்ணப் பிரம்மமே நாமும் நீயும் மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டு; 'தத்' 'துவம்' பதங்களால்

அறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்வமஸி' மஹாவாக்கியமும், இன்னும் அநேக மகாவாக்கியங்களும் முறையே ஈசுவரனது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களும் என்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரணகாரிய உபாதிகளால் சூரியனும் மின் மினியும், ராஜனும் சேவகனும், சமுத்திரமும் கிணறும், மேருவும் அணுவும் போன்று விரோத தர்மங்கள் உற்று, ஏகத்துவம் உருத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியம் கூருமல் லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஐகதி, அஐகதிகளை (விட்டது விடாததுகளை) விட்டு, ஐகதஐகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயம் தேவதத்த:' என்னும் வாக்கானது விரோத தர்மங்களை நீக்கி அவனது ஏகத்வம் அறிவிப்பது போல, பிரம்மத்தில் கற்பித துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுசர்ப்பம் சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த உபாதிகளை இரண்டிடத்தும் 'நேதி, நேதி' என யுக்தி கொண்டு நீக்கவே,

முறையே ராஜ்ய பார கேடயாதி ராஜசேவகரது உபாதிகளை அகற்றும் போது, ராஜ சேவகரின்றி, மனுஷ்யத்வத்தால் ஒன்றுவது போல, ஈசுவர ஜீவரின்றிச் சின்மாத்ரமாய் அகண்ட ஏகரசமாய் விருத்தமின்றிச் சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற மிச்சமான லக்ஷயார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க் கூறுகின்றன. இந்தப் பிரம்ஹஆத்ம ஐக்கிய அகண்ட பாவத்தை மஹத்துக் களான ஞானிகள் பரிசயிப்பதால் நீயும், தேகாதி அசத்துக்களை நான் அன்று என நன்றாய் அபவாதித்து சுத சித்தமாய் ஆகாசம் போல் அதிருக்ஷமமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞானானந்த பரிபூரண பிரஹ்மமே 'நான்' என்று தெளிவான புத்தியால் உன்னை அறி.

விளக்கவுரை : இதுவரை உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்றுதான் என்றும், பிரபஞ்சமும் பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு இல்லை என்றும் சொல்லி, பிரம்மத்தையும் அதன் தன்மைகளையும் விளக்கினார். இனி, இந்தத் தத்துவத்தை உபதேசிக்கின்ற உபநிஷத்துக்களின் கருத்துக்களை விளக்க முற்படுகிறார்.

சிஷ்யனே! பிரம்மம், பற்றிக்கொள்ளவோ விட்டுவிடவோ முடியாதது; மனத்துக்கும் சொற்களுக்கும் எட்டாதது; அறியப்படுகின்ற ஒரு பொருளாகவும் இல்லாதது; ஆதி அந்தம் இல்லாதது; பரிபூர்ணமா

யிருப்பது. அந்தப் பிரம்மமே தான் நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இதைத்தான் தத் துவம் அஸி என்ற வாக்கியம் விளக்குகிறது. தத்-பிரம்மம், துவம் - நீ. அஸி - இருக்கியும், (வடசொல்) மாயை, பஞ்சகோசங்கள் என்ற கற்பிதமான - அசத்தியமான - காரணமான - காரியமான உபாதிகளால் (தடைகளால்) பிரம்மத்துக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வேறுபாடு உண்டு. பிரம்மம் சூரியன் என்றால் ஜீவாத்மா மின்மினிப்பூச்சி. பிரம்மம் ராஜா என்றால் ஜீவாத்மா சேவகன். பிரம்மம் சமுத்திரம் என்றால் ஜீவாத்மா கிணறு. பிரம்மம் மேருமலை என்றால் ஜீவாத்மா ஓர் அணு. இப்படிப் பட்ட மலையளவு வேறுபாடு பிரம்மத்திற்கும் ஜீவாத்மாவிற்கும் உண்டு. ஆகவே அவை ஏகத்வம் அடைய முடியாது என்று தோன்றலாம். இருந்தாலும் பிரம்ம ஆத்ம ஐக்யத்தை (ஏகமாய் இருக்கும் தன்மையை) உணரவேண்டும். பிரம்மத்தில் கற்பனையாகத் தோன்றும் (ஜீவாத்மா வேறு என்ற) துவைதத்தன்மையை மறுத்து சுருதிகள் சொல்கின்றன. அந்த சுருதிப் பிரமாணங்கள், நமது விவேகம் ஞானம் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு, பிரம்மம் ஜீவாத்மா ஆகியவற்றிலுள்ள கற்பிதமான உபாதிகளை 'நேதி' பண்ணி பிரம்மஆத்ம ஐக்யத்தைக் காண வேண்டும். கயிற்றில் பாம்பு பிரமையையும், ஸ்வப்ன பிரமையையும் விலக்கிக் கொள்வது போன்றதே இது.

வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியம் கூருமை என்பதாவது 'சொல்லுக்கு உரிய நேர் உண்மைப் பொருளைக் கொள்ளாமல்' என்று பொருள். பிரம்மத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அளவு கடந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருப்பதால் 'பிரம்மஆத்ம ஐக்யம்' என்று சொல்வது பொருந்தாது என்று தோன்றுகிறது அல்லவா! அதற்காகவே 'வாச்சியார்த்தம் கொள்ளாமல் லக்ஷணையாகக் கொள்ளவேண்டும்' எனப்படுகிறது.

லக்ஷணை மூன்று விதம். ஒன்று ஜகதி (ஜஹல்லக்ஷணம்) மற்றொன்று அஜகதி (அஜஹல்லக்ஷணம்) மூன்றாவது ஜகதஜகதி (ஜஹதஜஹல்லக்ஷணம்). 'ஜகதி (ஜஹல்லக்ஷண; வடமொழி) : திருப்பதி லட்டுப் பிரசாதம் என்றால் திருப்பதிக் கோயில் பிரசாத லட்டு என்று பொருள் கொள்கிறோம். திருப்பதி ஊரிலுள்ள லட்டு என்று பொருள் கொள்வதில்லை. திருப்பதி 'ஊர்' என்ற சொற்பொருள் விடப்படுகிறது. இதுவே விட்ட லக்ஷண (ஜஹல்லக்ஷண).

அஜகதி (அஜஹல்லக்ஷண): விறகுவெட்டி வந்தான் எனின் விறகு வெட்டியான கண்ணன் என்பவன் வந்தான் என்று பொருள் கொள்ளப்படுமாயின் விறகு வெட்டி என்ற சொற்பொருளும் தேவைப் படுகிறது. இல்லையெனின் எந்தக் கண்ணன் வந்தான் என்ற வினா எழும். விறகு வெட்டி என்ற சொல்லின் பொருள் விடப்படாமல் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆகவே விடாத லக்ஷண (அஜஹல் லக்ஷண).

முன்னுதவது விட்டததும் விடாததுமான லக்ஷணை (ஐஹதஐஹதி லக்ஷணை): 'பிரம்ம ஆத்ம ஐக்யம்' என்ற சொல் தொடரின் பொருளை ஐஹதஐஹல் லக்ஷணையாகக் கொள்ள வேண்டும் எனப்படுகிறது. எப்படி எனப் பார்ப்போம்.

உதாரணமாக 'ஸோயம் தேவதத்தன்' என்பது காட்டப்படுகிறது. அந்தத் தேவதத்தன் தான் இவன்' என்பது அதன் பொருள். மயிலையில் நாம் பார்த்த தேவதத்தன்தான் இப்போது தஞ்சையில் இருக்கும் தேவதத்தன் என்று சொல்லும் போது அவன் வசிக்கும் இடத்தைப் பற்றிய வேறுபாடுகளாகிய மயிலையும் தஞ்சையும் விடப்படும், அதே சமயம் விடப்படாமலும் அந்தத் தேவதத்தன் என்ற ஒருவனே அறியப்படுகிறான். இதுவே ஐகதஐகதி லக்ஷணை.

இதைப் போல பிரம்மம் ஜீவன் ஐக்யம் என்ற தொடரின் பொருளைக் கொள்ளவேண்டும். பிரம்மமும் ஜீவனும் என இரண்டையும் சமமாகக் கொண்டு பொருள் கொள்ளாமல் இரண்டுக்கும் மாறுபட்ட தன்மைகளை எல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு, (விட்ட லக்ஷணம்) மாறுபடாத சைதன்னியத் தன்மையை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு (விடாத லக்ஷணம்) பிரம்மஆத்ம ஐக்யத் தன்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்பது கருத்து. இதுவே ஐஹதஐஹதி லக்ஷணை முறையில் பொருள் கொள்வது ஆகும்.

ஒரு மன்னனது ராஜ உடைகளையும், ஒரு சேவகனின் டவாலி முதலிய சேவகனுக்குரிய உடைகளையும் எடுத்துவிட்டுச் சாதாரண உடையில் இருவரும் இருப்பாரேயானால் இருவரும் சாதாரண மனிதராகவே காணப்படுவரல்லவா! இது போலத்தான் பிரம்ம ஜீவாத்ம ஐக்யம். பிரம்மம் அரசனைப் போன்றது. ஜீவாத்மா சேவகனைப் போன்றது. இந்த விதத்தில் பிரம்ம ஆத்ம ஐக்யத்தை மஹான்களான ஞானிகள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சீடனே! நீயும் தேகம் முதலிய அசத்துகளை 'நான்' அன்று என்று ஒதுக்கித் தள்ளி 'சத்திய ஞானனந்த பரிபூர்ண பிரம்மமே நான்' என்று தெளிவான புத்தியினால் உன்னை அறிவாயாக!

பகவான் : மண்ணில் உண்டாய் மண்மயமாகவே இருக்கும் கடாதி சகலமும் மண் மாத்திரமே ஆதல் போல், சத்ருப பிரஹ்மத்தில் உண்டாய் பிரஹ்மமயமாகவே இருக்கும் இவ் உலகனைத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையால் கற்பிக்கப்பட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல் போல் இந்த ஜாக்கிரத்திலும், தன் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்டு அன்யம் போல் தோன்றும் தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தையாயும்

இருத்தலால், தன்னில் அன்னியமாய் எதுவும் இன்றி, சத்தியமாய், ஆத்மாவாயிருக்கும் அதிசாந்த நிர்மல அத்வைதப் பிரஹ்மம் எதுவோ சத்தியமாக 'அது நீ ஆகிருய்' (தத் துவம் அஸி).

விளக்கவுரை : பிரம்மத்துக்கு உபாதியாயிருப்பது மஹத் தத்துவம், அகங்காரம் முதலானவைகளின் காரணமாயிருக்கும் மாயை. ஜீவனுக்கு உபாதியாயிருப்பது மாயையும், பஞ்ச கோசங்களும். இவற்றை விலக்கிவிட்டால் இரண்டுமே ஒன்றாகிவிடும். இவ்வாறு பிரம்ம ஆத்ம ஐக்யத்தைத் தெளிவுபடுத்தி குரு மேலும் அதை உறுதிப்படுத்துகிறார்.

மண்ணும், மண்ணால் செய்யப்படும் குடம் பாளை சட்டி முதலியனவும் எல்லாமே ஒரேவித மண்ணே ஆகும். உருவ மாறுபாட்டால் மண் இல்லை என்று ஆகாது. இதுபோல 'சத்' ஆன பிரம்மத்தில் தோன்றிய இந்த உலகம், அதிலுள்ள உயிர்கள், எல்லாமே பிரம்மம் தான். தூங்கும் போது வரும் சொப்பனத்தில் கற்பனையாகத் தோன்றும் காட்சிகள் எல்லாமே பொய்யாகின்றன அல்லவா! இது போல விழிப்பு நிலையில் அஞ்ஞானத்தால் கற்பனையான தேகம், இந்திரியங்கள், பிராணன் அகங்காராதி மயமான பிரபஞ்சம் ஆகியவை அனைத்தும் பொய்யே ஆகும். இவற்றை எண்ணிப் பார்த்தால் விளங்கும். ஆகவே தன்னைக் காட்டிலும் அன்னியம் என்று ஒன்றும் இல்லை. தானே சத்தியமாய், அதிசாந்தமாய், நிர்மலமாய், இரண்டற்ற ஆத்மாவாய் இருக்கும் பிரம்மம் எதுவோ அதுவே நீ ஆகிருய் (தத்துவம் அஸி).

பகவான் : ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி நீதி குல கோத்திர, நாம ரூப, குறிகுண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி வியாதிகளும், பசி தாக சோக மோக ஜரா மரணம் என்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளும் இன்றி, சகல வாக்குகளாலும் அறியப்படாது ஞானக்கண்ணால் அறியப் படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூல புத்தி அறிதற்கு அரியதாய், பிராந்தி கற்பித மித்யா ஜகத்திற்கும் தனக்கும் தானே ஆசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாச ஹேதுவாய், காரிய நானூரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கும் வேறு காரண மின்றிய பரமகாரணமாயினும் காரண காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத் அஸத் விலக்ஷணமாய், கூடர (மாயாகார்யம்) அகூடர (மாயை) விலக்ஷண பரம அகூடரமாய், பிரமையால் சுவர்ணம் போல் நாம ரூப குண விகார பேதமாய்த் தோற்றினாலும் நிர்நாம நிரூப நிர்க்குண நிர்விகார நிர்ப்பேதமாய், நிஸ்தரங்க

சமுத்திரம் போல் நிச்சலமாய், நித்ய நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிருபம நிர்விகற்ப நித்ய முக்த அவ்யய அனாதி பரிசுத்த பராத்பர பிரத்தியக் அகண்ட பரிபூரண சத்திய ஞான கன அனந்த ஆனந்த ஏகரஸமாயுள்ள பிரம்ஹம் எதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீ ஆகியும் (தத்துவம் அஸி)

விளக்கவுரை : இதுவரை முன்னே விரிவாகச் சொல்லப் பட்டவைகளைக் கொண்டு இந்தப் பகுதியின் பொருளைத் தெளிவாக அறியமுடியும். இதிலும் பிரம்மத்தின் லக்ஷணங்களே கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் 'க்ஷரம்' என்று கண்முன்னே அழியக்கூடிய ஜகத்தும், 'அக்ஷரம்' என்று அதற்குக் (ஜகத்திற்குக்) காரணமாயும், அனாதியாக அழிவற்றதைப் போல் தோன்றுகின்ற மாயையும் (மாயை-காரணம்; 'ஜகம் - மாயாகாரியம்') கூறப்படுகின்றன. ஆத்மாவோ இந்தக் க்ஷர, அக்ஷரங்களுக்கு முரண்பட்டதாய், இவ்விரண்டிற்கும் வேறுபட்டதாய் பரமார்த்திகமாக அழிவற்று விளங்குவதால் ஆத்மா பரம அக்ஷரமாய்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பதவுரை : ஜன்மாதி (பிறப்பு முதலிய) ஷட்பாவ (ஆறுவித) மாறுபாடுகள் : அவையாவன : பிறப்பு, வளர்ச்சி, மாறுதல், குறைவு, வியாதி, அழிவு என்பன. ஷட்ஊர்மிகள் : ஷட் - ஆறு ; அலைகளைப் போல் மாறி மாறி உயிர்களுக்கு வருபவை; ஊர்மி - அலை. பாவிக்கப்பட்டு - தியானிக்கப்பட்டு. மித்யா - பொய்யான. ஆசிரயம் - இருப்பிடம். ஸத்-பிருதிவி, நீர், நெருப்பு, (கண்ணுக்குத் தெரிபவை) அஸத் - காற்று, ஆகாயம் (கண்ணுக்குத் தெரியாதவை). க்ஷரம் - மாயாகாரியமான ஜகத். விலக்ஷணமாய் - வேறாய். அக்ஷரமாய் - அழிவற்றதாய். நிஸ்தரங்க - அலையில்லாத, நிஷ்கள - அவயவங்கள் இல்லாத, நிரஞ்சன - குற்றமில்லாத. நிருபம - நிகரில்லாத. நிர்விகற்ப - வேறுபாடு இல்லாத. அவ்யய - அழிவில்லாத. பிரத்யக் - தனிமையான.

பகவான் : இவ் அர்த்தத்தை யுக்தியோடு குக்ஷம் புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தனை செய்! அதனால் கரதல ஜலம் போல் சம்சயமின்றிய தத்துவ ஞானம் உண்டாகும். சேனாசமுக மத்தியில் அரசனைப் போல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞானமாத்ரமாய் இருக்கும் பிரஹ்மரூப ஆத்மாவை விவேசித்து அறிந்து, அதற்கு அன்யம் போல் தோன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை அவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து, அவ் ஆத்மாவாகவே எப்போதும் இருப்பதால் ஆனந்தமுற்று உபசாந்தன் ஆவாய்.

புத்தியாகின்ற குகையிலே ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்ய ப்ரஹ்ம வஸ்து இருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே எப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்கு, பின்னர் சரீர குகையில் பிரவேசமே இல்லை. (பிறப்பு இல்லை)

விளக்கவுரை : விஷயம் இங்கு விளக்கமாயுள்ளது.

பதவுரை : அர்த்தத்தை - நிதியை, ஞானநிதியை என்பது கருத்து. நிச்சலமாய் - கொஞ்சமும் மனச்சஞ்சலமில்லாமல். கரதல ஜலம் - உள்ளங்கையிலுள்ள நீர், சேனா சமூகம் - படைகளின் கூட்டம். சங்காதங்கள் - கூட்டம். விவேசித்து - ஆராய்ந்து பிரித்து, பிரவிலாபித்து - (ஆத்மாவொடு) கலக்கச் செய்து. ஸத் அஸத்துக்கு - இருப்பவை, இல்லாதவை இவ்வனைத்திற்கும். விலக்ஷணமாக - வேறுக அப்பாற்பட்டு.

ஒப்பு: "தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அளவற்றனவாய் தோன்றினும், அவை யாவும், சொரூபத்தியானம் கிளம்பக் கிளம்ப அழிந்துவிடும். அத்தனை வாசனைகளும் ஒடுங்கி சொரூப மாத்திரமாயிருக்க முடியுமா என்னும் சந்தேக நினைவிற்கு இடம் கொடாமல், சொரூபதியானத்தை விடாப்பிடியாகப் பிடிக்க வேண்டும்." 'நானூர்' அருண்மொழித் தொகுப்பு - ஸ்ரீபகவான்.

புத்தியாகிய குகையில் பிரம்ம வஸ்து இருக்கிறது என்பது பற்றி: ஐந்து கோசங்களுக்கும் குகை என்ற பெயர் உண்டு. ஆயினும் அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம் என்னும் மூன்று குகை களுக்குப் புத்தி மூலமாகவே ஆத்ம சம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. சுழுப்தி யில் புத்தி இல்லாததால் ஆத்ம சொரூபத்தை அறியமுடியாது. ஆகவே தான் விஞ்ஞான மய கோசம் என்ற புத்தியாகிய குகையில் ஆத்ம சொரூபம் இருக்கிறது எனப்பட்டது.

பகவான்: இவ்வாறு வஸ்துவை அறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா போக்தா என மிகவும் கெட்டிப் பட்டு மகாபலமுள்ள அனாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும் திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்னத்தால், வரும் அவ்வாசனைகளை அப் போதே அடக்கி விடு. வாசனாக்கியத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தி என்பர். லோக வாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருகத்தினின்று (சிறைச்சாலையினின்று) மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனத்திரயமும்

'இருப்பு விலங்கு' என்று அறிஞரும் உரைப்பதால், லோகப் பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன் தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்கும் என்னும் திட நிச்சயத்தால், தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகாதேரியவானாய்ச் சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ ரஜோ குணங்களால் தமோகுணமும், மிசிரசத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்துவத்தை அநுசரித்தவனாய்,

விளக்கவுரை : ஆத்ம வஸ்துவை அறிந்து அதில் முழுக விரும்பினாலும் சம்சார காரணமான அனாதி வாஸனைகள் தடுக்கும். அஹங்கார மமகாரங்கள் அனாதி வாஸனையாக உறுதியொடு தோன்றி ஆத்மநிஷ்டையைச் சிதைக்க வரும். அப்போது விடாமல் முயன்று அவற்றை அடக்க வேண்டும். முனிவர்கள் இந்த வாஸனைகளை அழித்தலையே முக்தி என்பர்.

வாசனைகள் மூன்று : அவை லோக வாசனை, தேக வாஸனை, சாஸ்திரவாஸனை என்பவை. உலகம் போற்றச் செயற்பட வேண்டும் என்பது லோக வாசனை. தேகத்தில் 'நான்' என்ற எண்ணம் நிலைத்திருப்பது தேக வாசனை. சாஸ்திரங்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படிப்பதும், அவை போதிக்கும் அனுஷ்டானங்களிலேயே நாட்டமாய் ஈடுபடுவதும் சாஸ்திர வாசனை. இந்த மூன்று வாசனைகளும் ஆத்ம ஞானத்தைக் கெடுக்கும்; ஆத்மாவை உள்ளபடி தோன்றவிடமாட்டா. இவையே சம்சாரச் சிறையில் தள்ளும் வலிமையான இரும்பு விலங்கு. இவற்றை விலக்கி, சோர்வு கொள்ளாமல் சுத்தமான சத்துவகுணத்தைப் பெற வேண்டும்.

பதவுரை : திரயமும்-மூன்றும், இருப்பு விலங்கு - இரும் பாலான விலங்கு.

பகவான் : சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமஸி' முதலிய மகாவாக்கியங்களால் ஜீவ பிரஹ்ம அபேதம் கூறும் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும் 'நான் ஜீவனன்று; புத்திவிருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அநுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான் என்னும் அகண்ட பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம்-புத்தி சேஷம் இல்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம் போல் இஜ்ஜீவ ஐகத்தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிணை எடுத்தல், ஐலமலவிசர்ஜ்ஜனமன்றி தியானிக்கு அற்பமும் வேறு வேலை இன்மையின் எல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை லோகவார்த்தை சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்றால் சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்

தலுக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமல், நிரந்தரமாய், ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும நிஷ்டா பலத்தால் வாஸனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி உண்டாதற்பொருட்டு, அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வோர் காலம் உண்மைபோல் தோன்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான் எனது என்னும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாசம் அனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு.

விளக்கவுரை : பிரம்ம ஆத்ம ஐக்கிய ஞானத்தை அதாவது பிரம்ம நிஷ்டையைப் பெற அத்தியாஸங்கள் நீக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது இங்கு சொல்லப்படுகிறது.

சுத்தமான ஸத்வ குணத்தைப் பெற்ற பிறகு, தத்வமஸி, ஆத்மா ஏவ இதம் ஸர்வம் (எல்லாமே ஆத்மாதான்) என்ற வேதவாக்கியங்களையும், 'ஆத்மா ஒன்றே; பிரபஞ்சமெல்லாம் வேறு அல்ல; ஆத்மாவே அவை' என்று முன் சொன்ன யுக்திகளையும், சொந்த அநுபவங்களையும் கொண்டு 'அஹம் என அநுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ண பிரம்மம்; அந்தப் பிரம்மமே நான்' என்று நிஷ்டை மேற்கொள்ள வேண்டும். தேகத்தில் அஹம் புத்தி ஒழியும் வரை - ஜகஜ்ஜீவத் தோற்றம் சொப்பனம் போல் தோன்றுவது நீங்கும் வரை ஆத்ம சிந்தனையை மறக்கக்கூடாது. சரீரத்தை பிராரப்தமே (ஊழ்வினையே) போஷிக்கு மாதலின், பசி தீர பிசைவு எடுக்கும் நேரம், ஜல மலம் கழித்தல் நேரம் தவிர எஞ்சும் நேரம் முழுவதும் இப்படித் தியானம் செய்வதை மேற்கொள்ள வேண்டும். தியானம் செய்பவனுக்கு மேலே சொன்ன பிசைவு எடுத்தல், மலஜலம் கழித்தல் ஆகிய இரண்டு காரியங்களைத் தவிர வேறு வேலையே கிடையாது.

நித்திரையிலும், லோக வார்த்தைகளிலும், பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களிலும் ஈடுபட்டு ஸ்வாத்ம சிந்தனையை விட்டுவிடக்கூடாது. நிரந்தரமாய் இதயத்தில் தியானிப்பதாலும், ஏகாத்தும நிஷ்டையின் பலத்தாலும் வாஸனைகள் அற்றுப் போகும்; ஆத்மாவில் திடபுத்தியும் உண்டாகும். இடையே சில சமயம் உண்மைபோல் தேகத்திலும், இந்திரியங்கள் முதலியவற்றிலும் 'நான்' என்னும் எண்ணம் அத்தியாசமாகத் தோன்றும். அப்போது எச்சரிக்கையாயிருந்து அந்த அத்தியாசத்தை ஒழித்துவிட வேண்டும். (அத்தியாசம் - தேகாதிகளை ஆத்மாவென எண்ணுதல்).

பகவான்: ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோன்றும் துர்கந்தத்தால் மறைபட்டிருப்பது போன்றிருக்கும் அகிற்கட்டையின் சுபாவ சுகந்தம், அக்கட்டையை, அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல், இந் நிரந்தர ஞானப்பியாசம் என்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கும்

அவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவின் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அனாதம் பாஹ்ய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனா ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதிபந்தம் இன்றி சந்தன கந்தம் போல நிர்மலமாய் சுயமே பிரகாசிக்கும்.

விளக்கவுரை : ஞானத்தைத் தடுக்கும் வாஸனையை விலக்கி ஆத்மானுபூதி எழுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை ஓர் உதாரணம் காட்டி விளக்குகிறார். சந்தனமும், அகில் கட்டையும் நறுமணம் மிக்கவை. ஆனால் அவை துர்நாற்றம் கொண்ட நீரிலோ சேற்றிலோ மண்ணிலோ கிடந்தால் அதன் நறுமணம் அவற்றால் மூடப் பட்டிருக்கும். அவற்றை விலக்க அந்தக் கட்டையை நன்றாகத் தேய்க்கத் தேய்க்க அவற்றின் மணம் தோன்றும். பின்னர் அந்த நறுமணமாகவே எப்போதும் இருக்கும். அது போல மனம், ஸத்ஸங்கம் போன்றவை இல்லாமையால் கெட்டு இருக்கும். அதை ஞான வழியில் சேர்க்க சத்ஸங்கம் முதலியவற்றால் ஞானாப்பியாசத்தில் ஈடுபடுத்தினால் ஆத்மாவில் லயிக்கும். அப்படி லயிக்கத் தொடங்கினால் அனாதம் வெளி வாசனைகள் தாமாகவே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகி முடிவில் முழுவதுமே நீங்கிவிடும். பலவித வாசனைகளாகிய வலையால் மறைக்கப் பட்டிருப்பது போன்ற பரமாத்மாவின் அநுபூதியும் சந்தனத்தின் நறுமணம் போல மாசில்லாமல் தானாகவே பிரகாசிக்கும்.

ஒப்பு: "முத்துக் குளிப்போர் தம் இடையில் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு முழுகிக் கடலடியில் கிடக்கும் முத்தை எப்படி எடுக்கிறார் களோ அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்கியத்துடன் தன்னுள் ஆழ்ந்து முழுகி ஆத்ம முத்தை அடையலாம். ஒருவன் தான் சொருபத் தை (ஆத்மஞானத்தை) அடையும்வரை நிரந்தர சொருபஸ்மரணையை (நிரந்தர ஞானாப்பியாசத்தை) கைப்பற்றுவானாயின் அது ஒன்றே போதும். கோட்டைக்குள் எதிரிகள் உள்ள வரை அதிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருப்பார்கள. வர வர அவர்களுடையல்லாம் வெட்டி கொண்டேயிருந்தால் கோட்டை வசப்படும்." - 'நானூர்' அருண் மொழித் தொகுப்பு - ஸ்ரீபகவான்.

பகவான்: சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும், பொய்யாய் விகாரியாய் கூடினிகமாய்க் காணப்படுவதால், சர்வத்தையும் அறிதல் கூடாது ஜடமாய் இருத்தலால் இவ் அகங்காராதிகளையும், மனோரத சொப்பன சுழுப்திகளில் அடிக்கடி இல்லாததாய்க்

காணப்படும் அவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந்து அறிவதால், சுருதி சொல்லும்படி ஜன்ம நாச மின்றிய நித்தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து அசத்து விலக்ஷணமாயிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்திய காத்மா ஆகா.

விளக்கவுரை : இந்தப் பகுதியில் 'அஹம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை 'தூல சரீரம்', சூக்கும சரீரம் ஆகியவற்றிலிருந்து பிரித்துக் காட்டுகிறார். அது வருமாறு:

தூல சரீரம் 'அஹம்' பதார்த்தமான ஆத்மா ஆகாது என்பது தெளிவான செய்தியாம். 'புர்யட்டகம்' என்று சொல்லப்படுவது சூக்கும தேகம் என்று முன்னமே கூறப்பட்டது (பக்கம் - 34). அந்த சூக்கும தேகத்தைச் சார்ந்த அகங்காரம் முதலிய எல்லாம் நமக்குப் புலப்படுவன வாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவை பொய்யானவை; மாறு பாடு கொண்டவை; கண நேரத்தில் அழிபவை. அவை, எதையும் அறிய இயலாமல் ஜடமாயிருப்பவை. ஆகவே இந்த அகங்காராதிகளைக் கொண்டதான சூக்கும தேகமும் அஹம் பதார்த்த தனிப்பட்ட ஆத்மா ஆகாது. அகங்காராதிகள் மனக்கோட்டை கட்டும் போதும், சொப்பன சுழுப்திகளிலும் அடிக்கடி இல்லாமல் போகின்றன. இப்படி அவை இல்லாமல் போவதையும் அறியும் சாக்ஷியாகும் திறன் கொண்டது ஆத்மா; அவற்றின் மாறுபாடுகளையும் அறியவல்லது ஆத்மா; இந்திரியம் முதலியவற்றுக்கெல்லாம் தன் ஸந்திதி விசேஷத்தாலேயே சக்தியைக் கொடுப்பதாயுள்ளது ஆத்மா; சுருதி சொல்வது போல ஜன்மமும் நாசமும் இல்லாத வஸ்துவாய், அனைத்துச் செயற்பாடு களுக்கும் சாக்ஷியாய், மாறுபாடு என்பதே இல்லாததாய், சத்துக்கும் அசத்துக்கும் வேறாய் இருப்பது ஆத்மாவே. அதுவே தான் அஹம் பதார்த்த பிரத்தியக் (தனித்தன்மை கொண்ட) ஆத்மா.

இங்கே 'அஹம்' புத்தி என்பது 'நான்' என்னும் தன்னுணர்வே. இந்த 'நான்' என்னும் அபிமானத்தைத் தேகத்தினமீதும், அஹங்காராதி கள் மீதும் ஏற்றி ஜீவன் கெடுகிறான். அதனால் 'அஹம்' (நான்) இந்த தூல உடல், சூக்ஷ்ம உடல் என்னும் பிரமைகளை நீக்கி, (இந்த தூல, சூக்ஷ்ம தேகங்கள் நானல்ல என்று விசாரத்தால் தெளிந்து) 'அகம்' புத்தியை ('நான்' என்ற அபிமானத்தை) ஆத்மாவில் வைக்க வேண்டும்.

ஒப்பு: ஸ்ரீ பகவான் : 'நான்' (அஹம்) என்னும் ஓர் விசேஷ ஞானமே விஞ்ஞானம் எனப் படுகிறது. இது ஆன்மாவையேனும், அனான்மாவையேனும் ஆசிரயித்தே விளங்குமல்லாது தனியாகப் பிரகாசிக்காது. இது ஆன்மாவை ஆசிரயிக்கும்போது மெய்ஞ்ஞானம்,

ஆன்மாதார மனோவிருத்தி ஞானம், அகண்டாதார ஞானம் என்றும், அனான்மாவை ஆசிரயிக்கும் போது அஞ்ஞானம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது - விசார சங்கிரஹம்.

பகவான்: ஆதலால், மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மலமாம்ஸமய பிண்டமான இப் பிண தேகத்தைச் சண்டாளன் போல் அதிதூரத்தில் நீக்கி, இத் தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இதன் அபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம ரூப குல கோத்திர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி அதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து, சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் 'அகம்' புத்தி வைத்து, எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதிபிம்பம் போல் இஜ்ஜக மெல்லாம் சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகிறதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம்பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப் போல ஆத்மாவை பிரவிலாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப அக்கிரிய அத்வைத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜரூபத்தை அநுபவமாய் அறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜரூபம் அடைந்து வேஷரூபத்தை நீக்கிவிடுதல் போல் இப் பொய்யுடம்பை விட்டு, இப் பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மலபாண்டம் போல் விசாரித்து அறிவால் அகற்றி, அந் நிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுகரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்ரமாய் சதா காலமும் சும்மா இருந்து கிருத கிருத்தியனாய் பரம சாந்தி அடை!

விளக்கவுரை : மாமிச மயமான தூல சரீரத்தைத் தள்ளிவிட வேண்டும். ஏனெனில் அது பலவிதங்களிலும் இழிந்ததாகும். பின்னர் லிங்க தேகமென்றும் புர்யட்டகம் என்றும் குறிக்கப்படும் குக்கும தேகமே கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் இருப்பதால் அதுதான் 'ஆத்மா' என்று ஏமாறலாகாது. சத்திய ஞான அனந்த ஆத்மாவிலேயே 'அகம்' புத்தி கொள்ள வேண்டும். சுயம்பிரகாசமான கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் ஒரு நகரம் போல (பயாஸ் கோப்) இந்த ஆத்மாவில் பிரதிபலிப்பவையாக இருப்பவை இந்த ஜகத் முதலியன எல்லாம். அதனை உணர்ந்து அந்த ஞானானந்த ஆத்மாவில் பின்னம்போல் தோன்றும் இந்த அகம் ஆகிய ஜீவாத்மாவைக் கரையச் செய்து, அது (பிரம்மம்) 'நான்' என்று அபின்னமாக வேண்டும். அப்படியானால் சச்சிதானந்த ரூபமான நம் நிஜ உருவத்தை அனுபவத்தில் அறிவோம்.

ஒருவன் நாடக நடிகன். அவன் சாதாரண மனிதனாக இருக்கும் போது நாடகத்தில் ஒரு பாத்திரமாக நடிக்கிறான்; அந்த வேடம் புனைகிறான். நாடகம் முடிந்து அந்த வேடம் கலைக்கப்பட்டவுடனே

பழைய மனிதனாகிவிடுகிறான். இதுபோல பிரஹ்மமே 'அஹம்' என்ற வேடம் கொள்கிறது. அந்த வேடத்தை நாம் பழைய மூல சொருபமான பிரஹ்மத்தில் கரையச் செய்து பூரண பிரஹ்மமாக நம்மை நாம் காண வேண்டும் என்பது கருத்து.

சுயம்பிரகாசமான ஆத்மா, நடிக உருவமாகத் தனியெனத் தோன்றிய 'அகம்' என்ற ஆத்மாவைத் தன்னுள் கொண்டு, குடத்திலுள்ள ஆகாசத்தை மஹா ஆகாசம் தனக்குள் சேர்த்துக் கொள்வது போல அகண்ட-அபின்ன-கேவல பிரஹ்ம மாத்திரமாகவே எப்போதும் அமைதியாயிருந்து கிருத கிருத்தியன் ஆவோம், இதனால் பரம சாந்தியும் அடைவோம்.

பகவான்: புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதிபந்தங்கள் அநேகம் இருப்பினும், முதல் விகாரமாக முளைக்கும் அகங்காரமே அவை அனைத்திற்கும் ஆதி காரணம். அனந்த மகிமையுள்ள அகண்ட ஏகரஸ நிர்விகார சத்திய ஞானானந்த மூர்த்தியான உனக்கு இவ் அகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாகச் சிறிதும் இல்லாமையாலும், தேகத்தில் விஷதோஷம் அற்பம் இருக்கினும் ஆரோக்கியம் இல்லாதது போல அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்தம் இருக்கும் வரை யாருக்கும் எவ்வளவும் மோக்ஷமென்னும் பேச்சும் இல்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூடபுத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நானாவிகற்பமும் சேதமின்றி அத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்தமின்றி விளங்கலின், பிரத்தியக் ஆத்ம தத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச பரிபூர்ண சதானந்த ஸ்வரூப தத்துவத்தை அடைந்தது.

ராகு வாயில் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ் அகங்காரமுக்தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹ்ருதயமாகின்ற பூமியில் மகாபல முள்ள அகங்காரம் என்னும் அதி பயங்கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரயமென்னும் சிரத் திரயத்தால் எவரும் அடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணனந்தம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹாநிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சம்மத அநுபவ ஞானம் என்னும் பெரிய வானினால் அதன் கோரமான தலை முன்றையும் வெட்டி, அவ் அகங்கார

முத்தலைப் பாம்பை முற்றும் தொலைத்தவனே அடைந்து அநுபவிக்க சமர்த்தனாதலாலும், நீயும் கர்த்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மம் பிரதிபிம்பமுற்று அதனால் சத்துப் போலத் தோன்றும் அகங் காரத்தில் ஆத்ம புத்தி விட்டு, அவ் அகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை அந்தர்முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையில் அடைத்த முள் போல் உனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞானவாளால் கொன்று உன் பரமார்த்த சொரூபம் அடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய், ஸ்வ ஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை இஷ்டப்படி நன்றாய் அநுபவித்துப் பூர்ணத்மாவாய், அந் நிர்விகற்பப் பிரஹ்மபதத்தில் எப்போதும் தூஷணீம் பாவம் (மௌனம்) உற்று இரு.

விளக்கவுரை : ஒரு மனிதனுக்கு சம்சார பந்தம் ஏற்பட அகங்காரமே முதற் காரணம் என்றும், அதனை எப்படி அழிப்ப தென்றும் இனி சொல்லப்படுகிறது.

ஒரு மனிதன் பூர்ண ஆத்மாவால் பிரஹ்மநிலை அடையப் பெரிய தடையாக இருப்பது சம்சார பந்தமே. இந்தச் சம்சாரபந்தம் ஏற்பட எத்தனையோ காரணங்கள் உள்ளன என்றாலும் அவற்றுள் முதன்மை யான காரணம் அகங்காரமே. இந்த அகங்காரத்தைக் கண்டு பிடித்து அதனை வேரோடு நீக்க வேண்டும். மனிதன் சத்திய ஞானானந்த முர்த்தியாக இருப்பவன். அவன் அதனை மறந்து அகங்காரத்திலேயே ஆத்ம புத்தி கொள்கிறான். அது காரணமாகப் பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, துக்கம் முதலானவற்றிற்கு ஆளாகின்றான். சுபாவத்தில் அவனுக்கு இவையெல்லாம் இல்லை.

உடம்பில் ஒரு துளியளவு விஷம் இருப்பினும் ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்படுவது போல, அஹங்காரம் ஒரு துளியளவு மனிதனிடம் இருந்தாலும் மோகம் என்ற பேச்சுக்குக் கூட இடம் இராது.

அகங்காரம், தமோ குணத்தால் சூழப்பட்ட புத்தியாலேயே வருவது. அப்படி வருகின்ற அகங்காரம் தன்னொடு பல வகையான பிரதிபந்தங்களையும் கொண்டு வரும். ஆகவே அந்த அகங்காரத்தைக் கொஞ்சமும் மீதியில்லாமல் அழிக்க வேண்டும். அப்படி அழித்து விட்டால் ஆத்மா தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்பது (தத்துவம்) விவேகத்தால் உணரப்பட்டு சுயம் பிரகாச பரிபூர்ண சதானந்த சொரூப தத்துவத்தை அடையலாம்.

அஹங்கார உபாதியிலிருந்து விடுபட்டு ஆனந்த சொரூப தத்துவத்தை அடைந்தவன், ராகுவின் வாயிலிருந்து விடுபட்டு

நிர்மலமாய் ஒளிவீசும் பூர்ணசந்திரனைப் போல் பிரம்மமாகவே எப்போதும் பிரகாசிப்பவனாவன்.

மேலும் அகங்காரத்தின் வலிமையையும், அது விளைவிக்கும் தீமையையும் சொல்கிறார்:

ஹிருதயமாகிய இடத்தை அகங்காரமாகிய மூன்று தலைகள் கொண்ட கொடிய பாம்பு சுற்றிவளைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தமஸ், ரஜஸ், சத்வம் என்ற மூன்று குணங்களே அகங்காரப் பாம்பின் மூன்று தலைகள். ஹிருதயஸ்தானத்தில் இருக்கிற பிரம்மானந்தமென்னும் பெரிய நிதியை யாரும் அடைந்து விடாதபடி காக்கின்றது இந்த அகங்காரமாகிய மூன்று தலைப் பாம்பு. மிக்க தைரியத்தோடு மனிதன் அனுபவ ஞானம் என்னும் சிறந்த வாளினால் அந்த முக்குணங்களாகிய அந்தப் பாம்பின் மூன்று தலைகளையும் வெட்டி, அந்த அகங்காரமாகிய பாம்பையும் அடியோடு அழித்து விட வேண்டும்.

இப்படி அந்த அகங்காரப் பாம்பை அழித்தவன் தான் பிரம்மானந்தம் பெற்று அதனை அனுபவிக்க முடியும். ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் பெற்று, அதனால் சத்தான பொருள் தான் தான் என்று ஏமாற்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்தி கொள்வதை நீக்க வேண்டும். அந்த புத்தியை அந்தர்முகமாகத் திருப்ப வேண்டும். உண்பவன் தொண்டையில் அறியாமல் உணவோடு போன ஒரு முள் தங்கித் துன்புறுத்துவது போல் ஆத்மானுபவத்தைப் பெறுபவனுக்குப் பகையாய் இருக்கும் அகங்காரத்தை ஞானத்தால் அழிக்க வேண்டும். அப்படி அழித்துவிட்டால் பரமார்த்த சொரூபத்தை அடையலாம்; அதன் பின் ஆசையை விட்டு ஆத்ம சொரூபமாகிய பேரரசினை அனுபவிக்கலாம்; பூர்ண ஆத்மாவாகி நிர்விகற்ப பிரம்மபதத்தில் எப்போதும் மௌனநிலை கொண்டு சகிக்கலாம்.

பகவான்: இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் கூடின மாத்திரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப்படின் மீண்டும் உயிர்பெற்று, காற்றால் அலையும் காரகால மேகம் போல் அனந்த விசேஷங்கள் செய்யுமாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் 'நான் எனது' முதலிய சிந்தனை உள்ளவனே பாசபத்தனும், அஃது அற்றவன் முக்தனும் ஆகலின், விஷய சிந்தையே பேத பாவத்தால் பவபந்த ஹேது ஆகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ் அகங்காரச் சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமும் இடம் கொடுக்கலாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போல் இச்சிந்தனையே அகங்காரம் உயிர் பெற்றெழும் காரணமாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தி

யாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால் முன்னம் காரியத்தை (சிந்தனத்தை) நீக்கு; காரிய சிந்தனை வளர்ந்தால் காரண அகமாதி வாசனையும், அவ் வாசனா விருத்தியால் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச் சிந்தனையால் பாஹ்யக் கிரியை உண்டாம். இவ் இரண்டாலும் அவ் வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷரனைவர்க்கும் பலவித சம்சார பந்தம் உண்டாக்கும்.

விளக்கவுரை : மேலே சொன்னபடி விவேகத்தால் அகங்காரத்தை அழித்து விட்டாலும், பின்னர், எப்பொழுதும் கொஞ்சமும் மறுபடியும் தலைகாட்ட விடாமல் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும். ஒரு கணநேரம் மனத்தில் அந்தச் சிந்தனை எழுந்துவிட்டால் குவிந்த காங்கால மேகத்தைக் காற்று திடீரெனத் தோன்றிச் சிதறச்செய்து நாற்புறமும் மறையச் செய்வதுபோல மனிதனின் உறுதியான பிரம்ம பாவனையி லிருந்து அவனை விலக்கிச் சிதறச் செய்துவிடும். பின்னர் தேகம் இந்திரியங்கள் முதலிய விஷய சுகங்களில் ஈடுபடச் செய்யும். அதனால் நான், எனது முதலிய சிந்தனைகளை எழுப்பும். இவை பாபத்தில் ஈடுபடுத்துவதொடு சம்சார பந்தத்திலும் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். ஆதலின் அகங்காரமாகிய அந்தப் பகைவனுக்குக் கொஞ்சமும் இடம் கொடுக்கலாகாது. வாடிய எலுமிச்சமரத்திற்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் வார்த்தாலும் உடனே தளிர்ந்து விடும். அதுபோல ஆத்மா அல்லாத பிற சிந்தனை எழ விடுவோமாயின் உடனேயே அகங்காரம் உயிர்பெற்று எழுந்துவிடும். ஆகையால் அகங்காரத்தை எழுப்பும் காரியமான சிந்தனையை நீக்கி விடவேண்டும். நீக்காவிடின் சிந்தனையால் அகங்காரமும், அகங்காரத்தால் மேலும் மேலும் சிந்தனைகளும் வளர்ந்து அவற்றால் இந்திரிய வியாபாரங்களாகிய வெளிக்காரியங்களும் தொடரும். ஆகவே சிந்தனை, அகங்காரம் ஆகிய இரண்டாலும் பழைய வாசனைகளும் வளர்ந்து மனிதரை சம்சார பந்தத்தில் சேர்க்கும்.

ஒப்பு : உண்மை உபவாசம் எது என்று ஒரு அன்பர் வினவியபோது ஸ்ரீபகவான் கூறியது: அகத்தை மனத்திற்கு உணவு எண்ணங்களே. எண்ணங்களை உண்டு மனம் கொழுக்கும். ஆகவே நானார் விசாரத்தால் எண்ணங்களை அவற்றின் உற்பத்திஸ்தானத்தில் அப்போதைக்கப்போதே நசுப்பிக்க வேண்டும். 'நானார்' என்னும் எண்ணம் எல்லா எண்ணங்களையும் மாய்த்து, இறுதியில் பிணம் சுடு தடிபோல் தாலும் மாய்ந்து போகும். அதுவரையில் எண்ணங்களாகிய உணவை மனத்திற்குக் கொடுக்காமல் தீவிர வைராக்யமுடையவனாய் தொடர்வதே உண்மை உபவாசம். இதுவே ஆத்மாவிற்கு அருகில் சாதகரைக் கொண்டு சேர்க்கும். இவ்வாறு ஆத்மாவிற்கு அருகில் வாசம் செய்வதே செய்வதே உபவாசம். அன்றி வயிற்றுக்கு உணவை மறுப்பது உபசாரமாத்திரமே.

இனி, இந்த சம்சார பந்தத்தை ஒழிக்க 'சர்வம் பிரம்மமயம்' என்ற திருஷ்டிதான் நல்ல உபாயமாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது.

பகவான்: இப் பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டுமாதலாலும், அதற்கு சர்வ தேச சர்வகால சர்வாவஸ்தையிலும் 'நானாருபமாய்த் தோன்றும்' இச் சர்வமும் பிரஹ்ம மாத்திரம்' என்ற திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாயமானதாலும், இந்த பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்க, அதனால் சிந்தனை (நினைவு) இறக்க, அதனால் வாசனை க்ஷயமாகும். அவ்வாசனா க்ஷயமே மோக்ஷமாகும்.

இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் ஸத்வாசன முதிர்ச்சியால், அருணப் பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலின வாசனைகள் லயித்து, பின் சூரியனுதிக்கவே இருட்டும், அதன் காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிதுமின்றி நசிப்பது போல, அத்வைதானந்தானுபவம் உதிக்கவே பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க லேசமும் இன்றி முற்றும் நசிப்பதால், நீயும் திருசியமாய்த் தோன்றும் இவைகளைப் பிரஹ்மமாத்ரமாய் பிரவிலாபித்து, 'அவ் ஆனந்த கனப் பிரஹ்ம மாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சல பாவனையால் பாஹ்யத்திலோ, ஆந்திரத்திலோ சர்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய் கர்ம பந்தம் உள்ள வரை காலம் கழித்து வா.

விளக்கவுரை : சம்சார பந்தத்தை அழிக்க முதலில் எண்ணங் களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்; இரண்டாவதாக, எண்ணங்கள் அடங்கினால் அவை வழியாக வருகிற அகங்காரம் முதலிய அனாத் மாக்கள் அழியும்; மூன்றாவதாக, அகங்கார முதலியவை காரணமாக வரும் பொறி புலன்களின் வெளியுலகப் பிரவிருத்திகள் நீங்கும். பின்னர் எங்கும் - எக்காலத்திலும் விழிப்பு, கனவு, சுழுப்தி நிலைகளிலும் 'எல்லாம் பிரம்மமே யன்றி வேறு இல்லை' என்ற பாவனைகள் தோன்றும். இந்தப் பாவனைகளின் பலத்தால் செயல்கள் ஒடுங்கும்; செயல் ஒடுக்கத்தால் சிந்தனையும் ஒடுங்கும்; சிந்தனை ஒடுக்கத்தால் பூர்வ ஜன்ம வாசனைகள் நசிக்கும். பூர்வ (முன்) ஜன்ம வாசனை அழிதலே மோக்ஷம் ஆகும்.

இப்படி 'ஸர்வம் பிரம்மம்' என்ற ஸத்தான வாசனை முதிர முதிர சூரியோதயத்திற்கு முன்பே அருணோதயத்தால் இருள் விலகுவது போல அகங்காரம் முதலியவை நீங்கும். பின்னர் சூரியன் உதித்து மேலே எழ எழ இருளைப் பற்றி வரும் எல்லாத் தீங்குகளும் தீர்வது

போல அத்வைத ஆனந்தானுபவம் முதிர முதிர ஸம்ஸார பந்தங்களும், அவற்றால் விளையும் துயரங்களும் அழிந்து ஒழியும். ஆகவே உலகில் காணப்படும் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் 'பிரம்மம்' எனக் கருதி, அப்பொருள்களைப் பிரம்மத்தில் கரையச் செய்ய வேண்டும். அந்த 'ஆனந்த கனப் பிரம்ம ஹ மாத்திரமே நான்' என்று அசையாத நிஷ்டையிலே வெளியிலும் உள்ளும் எக்காலத்திலும் இருக்க வேண்டும். இந்தக் கர்ம பந்தம் தீர்கின்ற வரை இந்த நிஷ்டையையே மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இனி, மனத்தில் பிரம்மத்தை இருத்தி நிஷ்டை செய்வதில் கொஞ்சமும் தவறக் கூடாது; அந்த நிலையிலிருந்து வழுவுதலும் கூடாது. வழுவினால் ஸம்ஸாரத்தில் விழுவார் என்கிறார்.

பகவான்: இப் பிரம்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விடக் (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண) கூடாது. விடின் அப் பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்த்தலே) மிருத்யுவாகும் என்று பிரம்ம புத்திரரான ஸனத் சுஜாத பகவான் விசேஷித்து உரைத்திருப்பது அன்றி, ஸ்வ ஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம்பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமும் உண்டாவதால் ஞானிக்குப் பிரமாதத்தையன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டும் அதனை மறைத்தல் போல, பஹிர்முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞானியினும் (ஞானியாயினும்) மாயை ஆவரணம் செய்தலால் தன்னை மறந்த மறதி விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லும் அந்த வித் வாான பராமுகனையும், வியபிசாரிஸ்திரீ தன்னிடத்தில் மோக முள்ள ஜாரபுருஷனை அலைப்பது போல புத்தி தோஷங்களால் பலவாறு ஆட்டி வைக்கும். என்னை?

விளக்கவுரை : ஸனத் சுஜாதர் திருதராஷ்டிரனுக்கு உபதேசிக்கும் போது சொன்னது இது. வேசி லோலான ஒருவனை அந்த வேசி பலபடி வேலைவாங்கி அலைப்பது போல நிஷ்டையிலிருந்து பிரமாதம் கொண்டவனை மோகம் முதலியவை துன்புறுத்துவனவாகும். பிற விஷயங்கள் தெளிவாக உள்ளன

பதவுரை: அனர்த்தமில்லை - விபரீத விளைவுகளில்லை. பஹிர்முகப்பட்ட-வெளிவிஷயங்களில் ஈடுபட்ட. ஜார புருஷனை - மனைவியைவிட்டுப் பிற பெண்டிரை விரும்பும் காமுகனை. என்னை - எப்படியென்று பார்ப்போம்: அதனை மேலே காணலாம் என்பது கருத்து.

குறிப்பு: பிஷுசாஸ்திரிகளின் தமிழ்க்கவியில் பிரம்ம புத்திரர் வசிஷ்டர் என்று கூறியிருப்பதாக பகவான் குறித்துள்ளார். மூல நூலில் பிரம்மஸுதர் என்று மாத்திரமே உள்ளது. அவர் ஸனத் ஸுஜாதர் என்று ஸ்ரீ பகவான் கூறியுள்ளார்.

பகவான்: பிரமாதத்தினால் சித்தம் சுவ சுவரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தினின்று அற்பம் நமூவுமாயின், கையினின்று நமூவிப் படிக்கட்டின் மேல் விழுந்த பந்தைப் போல் ஆங்காங்கு பாஹ்ய விஷயங்களில் பாய்ந்து விழும், பின்னர் அவ் விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும் என்னும் காமம் உண்டாம். அக் காமத்தால் புருஷனுக்கு அவ் விஷயானுபவத்திற்கு உள்ள பிரவிருத்தி உண்டாகும். அப் பிரவிருத்தியால், ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியில் ஆழ்ந்து திரும்பி ஏறி சொரூபத்தை அடைதலின்றி நாச முறுவான். ஆதலால் பிரம்ம நிஷ்டையில் செய்யும் பிரமாதத் தையன்றி பிரம்ம நிஷ்ட விவேகிகட்கு வேறு மிருத்தியு இல்லை. அந் நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்தி பெறுவான் ஆதலால், சர்வானர்த்த ஹேதுவான பிரமாதத்தால் உண்டாகும் சங்கற்பத் தைத் தள்ளி, சாவதானமாய் அச் சொரூப நிஷ்டைகைவே இரு.

விளக்கவுரை : பிரம்ம நிஷ்டையிலிருந்து ஒருவன் நமூவுமாயின், படிக்கட்டில் கை நமூவி விழுந்த பந்து போல் ஒவ்வொரு படியாக இறங்கி அடித்தளமான ஸம்ஸாரபந்தத்தில் அவனைக் கொண்டுவிடும், முடிவில் மறுபடியும் ஏற முடியாதபடி நாசமடைவான். ஆதலால் ஆன்ம நிஷ்டையிலிருந்து நமூவுதலாகாது. நமூவாமல் இருப்பவனே சித்தி பெறுவான். ஆதலின் எச்சரிக்கையோடு பிரம்ம நிஷ்டையில் வமூவாமல் இருக்க வேண்டும்.

பதவுரை: பாஹ்ய - வெளியிலுள்ள, காமம் - ஆசை, புருஷன் - மனிதன், பிரவிருத்தி - உடலும், மனமும் ஒரு செயலில் ஈடுபடுதல், மிருத்தியு - யமன்; அழிவைத் தருவது என்னும் கருத்து.

இனி, உண்மையாகவே பிரம்ம நிஷ்டைனவனும், வெளி விஷயங்களை மனத்தில் வேரறுத்தவனும் தான் முமுகுஷு ஆவன் என்கிறார்.

பகவான்: ஜீவித்திருக்கும் இப்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் இருக்கும் முக்தி உற்றவனே (முக்தனே), விதேக ஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேத திருஷ்டி அற்பமேனும் உள்ளவர்க்கு பீதி உண்டாம்' என யஜுர்வேதம் உரைத்தலின்,

பிரமாதத்தால் எப்போதாவது பரிபூர்ண பிரஹ்மத்தில் அனுமாத்ர பேதம் பார்ப்பவன் அப் பின்ன திருஷ்டியால் பயத்தை அடைவதுடன், நானாவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் ஆத்ம புத்தி செய்பவன், நிஷித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப் போல துக்கத்தின் மேல் துக்கத்தையே அடைவன். அன்றி சத்தியானுசந்தான பரன் (மெய்யன்) துக்க விமுக்தனாய் மகத்துவம் அடைவதையும், மித்தியானுசந்தான பரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும் அசோர சோரர்களிடத்தும் பார்த்தலாலும், அசத்தாயுள்ள பாஹ்ய விஷய நிரோதத்தால் மனப் பிரசாதமும் (மனத்தெளிவும்), அதனால் பரமார்த்த தர்சனமும் (ஞானமும்), அதனால் சம்சார பந்த நாசமும் சித்திப்பதால் பாஹ்ய நிரோதமே மோக்ஷ மார்க்கம் ஆதலாலும், சத்திய அசத்திய விவேகியாய் சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணயம் அறிந்த புத்திமானான எந்த முமுகுஷு, அசத்தானது தன் நாச ஹேது என்று அறிந்தும் பாலன் போல் அதனைப் பற்றுவன்? எவனும் பற்றான் ஆதலாலும், மேன்மேலும் தூர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்த ஹேதுவாயுள்ள அசத்திய பாஹியானுசந்தானத்தை விட்டு, விவேகியான யதி 'சத்திய ஞானானந்த பரப் பிரஹ்மைவாஹம்' எனும் அனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தம் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனாய் இருக்க வேண்டும்.

விளக்கவுரை : தேகம் முதலிய உபாதிகளின் சம்பந்தமே இல்லாமல் பிரம்மாகாரமாய் (அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என) எவன் இருக்கிறானோ அவன் உயிருடன் இந்த உலகில் இருக்கும்போதே முக்தி பெற்றவனே; இந்தத் தேகத்தை விட்ட நிலையிலும் அம் முக்தி நிலையில் ஒளிர்வான். பிரம்மம் வேறு, தான் வேறு என்ற வேறுபாடு கருதுபவருக்கு அச்சமே ஏற்படும். இதனை வேதம் சொல்கிறது. இப்படி பிரம்மம் வேறு தான் வேறு என்று பேதம் அனுஅளவு பார்த்தாலும் அவனுக்கு அனாத்மாக்களில் ஆத்மபுத்தி தோன்றும்; அது காரணமாகத் தவருன செயல்களில் ஈடுபட்டுத் துயரத்துக்கு மேல் துயரமே அடைவான். சத்யமான பிரம்மத்தைப் பற்றியவன் துக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவான்; பெருமையும் அடைவான். ஒரு பொருளையும் திருடாமல் இருப்பவன் மன நிம்மதியையும், திருடுபவன் நிம்மதி இழப்பதையும், அகப்பட்டுக் கொண்டால் அல்லற்படுவதையும் காண்கிறோம். ஆகவே அசத்தான விஷயங்களில் செல்லாதபடி மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தினால் மனத்தெளிவு இருக்கும்; அதனால் ஆத்ம ஞானம் பெற்றால் சம்சார

பந்தமும் நீங்கும். இந்த அநுபவ உண்மைகளைக் காண்பவன் 'அசத்' தைப் பற்ற மாட்டான்.

ஆதலின் விவேகியான ஒருவன் அசத்தியமான வெளி விஷயங்களை ஒதுக்கித் தள்ளி 'சத்திய ஞானானந்த பரப்பிரம்மமே நான்' என்னும் அநுபூதி பெற்று, அஞ்ஞானத்தால் விளையும் தீமைகளை யெல்லாம் நீக்கி எப்போதும் பிரம்ம நிஷ்டையிலேயே ஈடுபட வேண்டும்.

பாலன் - இங்கு குழந்தை, சிசு என்னும் பொருள். தவழ்ந்து நடை பழகும் குழந்தைக்கு நெருப்பு சுடுமென்றே, தீங்கு விளைக்கும் உயிர்ப் பிராணியென்று அறியாமல் ஒரு தேளைப் பிடித்தோ வேதனைக்கு (துக்கத்துக்கு) உள்ளாவது போல மோக்ஷநிலை எய்துபவன் துயரம் தரும் அசத்திய சிந்தனைகளுக்கு இடம் கொடுத்து அல்லலுக்கு ஆளாகக் கூடாது என்கிறார்.

'அசோர சோரர் : களவில் சம்சயமுள்ளவன் கைகளில் காய்ந்த இரும்பைக் கொடுக்க, எடுத்தால் தகிக்க, இன்றேல் சுகமுறுகின்றனன் (சாந்தோக்யம்)' இது ஸ்ரீபகவான் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள். அசோரன் - திருடாதவன்; சோரன் - திருடியவன். அதாவது சத்திய யுகத்தில் ஒருவன் திருடினானால் இல்லையா என்பதைச் சோதிக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைக் காட்டி அதனை எடுக்கச் சொல்வர். திருடினவன் எடுக்க மாட்டான். நிரபராதி எடுப்பான். அவன் கையை அது சுடாது. திருடியவனை அது சுட்டுவிடும். இது சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் ஒரு பிரமாணவாக்கியத்தின் தாத்தாரியமாக (கருத்தாக) உள்ளது.

பகவான்: விரோத லக்ஷணமுற்று இருத்தலின் ஜாக்கிர முள்ளவனுக்குச் சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமும் இல்லாதது போல, தேகாதி அபிமானம் உள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களின் உள் வெளியில் தன்னை ஏகமாம் அவைகட்டுச் சாக்ஷியாயும் அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி அகண்ட பரிபூர்ணமாய் இருப்பவனே முக்தன் ஆதலின் அம் முக்தனுக்குத் தேகாதி அபிமானமும் இல்லை. இச் சர்வாத்ம பாவத்தை அன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவ பந்த மோக்ஷத் திற்கு வேறு வழி எதுவும் இன்று. சர்வாத்ம பாவமோ சதாகால மும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றாது அகற்றுவதால் லித்தியாகும்.

விளக்கவுரை : விழிப்பு நிலையில் இருப்பவனுக்கு சுழுப்தி நிலை இராது; சுழுப்தி நிலையில் இருப்பவனுக்கு விழிப்பு நிலை இல்லை.

ஏனெனில் இரண்டும் நேர் மாறானவை. இது போல தேகாதி அபிமானம் கொண்டவனுக்கு முக்தி பெற இயலாது; இம் முக்தி பெற்றவனுக்கு தேகாதி அபிமானம் இல்லை. ஏனெனில் முக்தன் என்பவன் சராசரங் களோடு தன்னை ஏகமாய்க் காண்பவன்; அனைத்துக்கும் தன்னைச் சாஷி யாயும் அதிஷ்டானமாயும் காண்பவன்; குக்ஷிமமான தன் மனத்தால் சர்வாத்ம பாவத்தொடு பார்த்து அகண்ட பரிபூர்ணமாயிருப்பவன். இதனால்தான் முக்தனுக்குத் தேகாதி அபிமானம் இல்லை. மேலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்குச் சர்வாத்ம பாவத்தைத் தவிர வேறு எந்த வழியும் இல்லை. ஆகவே எப்போதும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையுற்று, திருசியங்களைத் தள்ளி, சர்வாத்ம பாவம் பெறலாம்; இதைப் பெறுவதால் முக்தியும் பெறலாம்.

இனி, திருசிய நாசம் செய்ய வழி கூறி, அது பெருவிடின் முக்தி இல்லை எனப்படுகிறது. அதாவது தேகம் முதலிய அஸத்தான பொருள்களில் பற்றுதல் கூடாது என்றும், தன்னைக் காட்டிலும் வேறு பொருளே இல்லை என்றும், எல்லாவற்றையும் தான் என்றே அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படவேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

பகவான்: தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷய அநுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனம் உடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதும் செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திருசியத்தை அகற்றக் கூடும்? கூடாதாகலின் ஸர்வ தர்ம கர்ம விஷயங்களையும் துறந்து, தத்வஜ்ஞனாய், நிரந்தர ஆத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதுடைய வனுக்கே பிரயத்தனத்தால் திருசிய நீக்கம் கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி, சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோ தாந்த:' எனும் சுருதி சாந்தராய யதிகட்கு சிரவணாதி தர்மம் செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந் நிச்சல நிர்விகற்ப சமாதி அடைந்தவனன்றி, அனந்த கோடி ஜன்மாந்தர வாசனை உள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசம் செய்ய ஒரு போதும் சக்கியம் ஆகாது.

விளக்கவுரை : மனத்தில் ஆசையை அடக்காதபடி, தேகாத்ம புத்தியோடு வெளி விஷயங்களில் ஆசை வைத்து, அந்த ஆசையை நிறைவேற்றவே செயல்களில் ஈடுபடுகிறவன் திருசிய விஷயங்களை அகற்ற இயலாது. ஆதலின், எல்லாச் செயற்பாடுகளையும் விட்டு, இடைவிடாமல் ஆத்ம நிஷ்டாபரனாகி, சதானந்தம் பெற, ஆர்வமிக்க மனத்தைக் கொண்டவனாகி முயற்சியும் செய்பவனுக்கே திருசிய நீக்கம் பெற இயலும். இதற்காகவே சுருதி சாந்தனாகவும் தாந்தனாகவும்

ஒருவன் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. (சாந்தன் - மனஅமைதி, பொறுமை கொண்டவன், தாந்தன் - ஐம்பொறி அடக்கம், ஐம்புலனடக்கம் கொண்டவன்) மேலும் அப்படிப்பட்டவனுக்கே எப்போதும் நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கிறது. அந்த நிர்விகற்ப சமாதி நிலையை அடைய வல்லவனே அகங்காராதி திருசிய நாசம் செய்ய இயலும். பலகோடி ஜன்மாந்தர வாசனையுள்ள மற்றைய மனிதர் எவ்வளவு சிறந்த பண்டிதனாயிருந்தாலும் திருசிய நாசம் செய்ய இயலாது. (சக்கியம் ஆகாது - முடியாது; ஸம்ஸ்கிருதச்சொல்).

பகவான்: ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விசேஷபசக்தி அஞ்ஞனம் புருஷனை மோக காரணமாம் இவ் அகங்காரத் தோடு கூட்டிவைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய் பேய் போல் ஆட்டி வைக்கின்றதாலும், இவ் ஆவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும்; விசேஷபமும் இல்லாமல் போம்; இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்றிக் கொண்டிருக்குமாதலாலும், இவ் ஆவரணம் நசியாவிடின் விசேஷபமும் நசியாது ஆதலாலும், கூர ஜல விபாகம் போலத் திருக் திருசிய விபாகத்திலேயே அவ் ஆவரணம் நசிக்குமாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால் பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக்கு (ஆத்மா) திருசியங்களை (அனாதமாக்களை) நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தைக் கெடுக்குமாதலாலும், விவேகியாயுள்ள புருஷன் 'அவித்யையால் உண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந்தம் போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யா தாதாத்மியம் உற்று ஞாதுரு, ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய் விஜிரும்பித்தலின், சித்தப் பிரமண மனோரத சொப்பனம் இவைகளில் போலக் காணப்படுமவை அசத்யமாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ் அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ளவையும், திருசியமான சர்வ விஷயங்களும் கூடினத்தில் நானாவிகாரமுறுவன; சத்ய ஆத்மா ஓர்காலும் விகாரமுறுது.

விளக்கவுரை : தமோ குணத்தின் (ஆவரணசக்தியின்) வலிமையால் ரஜோ குணம் (விசேஷபசக்தி) அஞ்ஞானியான மனிதனை அகங்காரத்தோடு சேர வைக்கிறது. அதோடு மட்டுமல்லாமல் காமக்குரோதம் முதலிய தீய குணங்களைப் பெறச் செய்து வீணே பேய் போல ஆட்டி வைக்கிறது. ஆதலின் தமோ குணம் அழிந்தால்தான் ஆத்மா சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் தடையற்று தானாகவே பிரகாசிக்கும்; ரஜோகுண விசேஷபமும் இல்லாமல் போகும்.

ஆவரணம் அழியும்போது ஆத்மா சந்தேகம், அறியாமை, விபரீதம் முதலிய தடைகள் அற்று தானாகவே பிராகாசிக்கும். அப்போது விஷேபமும் அழிந்து போகும். இந்து நிலையில் ஒருவேளை ஆவரணம் ஒரு சிறிது எஞ்சியிருந்தாலும் ஞானிக்கு அது சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்றம் அளிக்கும். ஆனால் இது பொய்யே. தமோ குண ஆவரணசக்தி முற்றிலும் அழியாவிடின் ரஜோ குணமும் அழியாது. ஆதலின் பாலையும், நீரையும் பிரித்துப் பாலை மட்டும் அருந்தும் அன்னப்பறவை போல மனிதன் திருக்கு என்ற ஆத்மாவையும் (பால்), திருசியம் என்ற பிரபஞ்சத்தையும் (நீர்) பிரித்துக் காண வேண்டும். இப்படிப் பிரித்துப் பார்ப்போமாயின் தமோ குணம் (ஆவரணம்) நசித்துவிடும். நசிக்கவே ஞானமும், ஞானத்தால் விவேகமும் தோன்றும். விவேகம், அஞ்ஞானத்தால் ஏற்படும் பந்தத்தை அழிக்கும். 'சத்' ரூபமான ஆத்மாவோடு பொய்மையாகக் கூடிய புத்தியே பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்து சொப்பனத்தில் காணப் படுபவை போலக் காட்டி ஏமாற்றுகிறது. இவையெல்லாம் ஒரு கணத்தில் மாறுபாடு அடைபவை. இவை சத்தியமில்லை. ஆத்மாதான் சத்தியம். அது ஒரு நாளும் மாறாது. இந்த உண்மைகளை விவேகியான மனிதன் அறிந்து கொள்கிறான்.

பதவுரை: அஞ்ஞானம் - அஞ்ஞானியான, விருதாவாய் - வீணே, சம்சயம் - சந்தேகம், பிரதிபந்த ரகிதமாய் - தடங்கல் இல்லாமல், விசேஷம் - விலக்குதல், தடுமாறுதல், ஆவரணம் - மறைத்தல் (தமோகுணம்) மித்யா - பொய்மை, விஜிரும்பித்தல் - தோன்றுதல்.

அய அக்கினி சம்பந்தம் போல: நெருப்பு சுடுகின்ற தன்மை கொண்டது. இரும்பு சூடு இல்லாத தன்மை கொண்டது. ஆனால் நெருப்பில் இரும்பு இடப்பட்டால் சுடும் தன்மையை அடைந்து விடுகிறது. இயற்கையில் இரும்புக்குச் சுடும் தன்மை இல்லை. இது போல ஆத்மா நெருப்புப் போன்றது. புத்தி இரும்பு போன்றது. ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தால் புத்தி பிரபஞ்சத்தைக் காட்டுகிறது. அதனால் பிரபஞ்சம் ஆத்மாவின் தோற்றம்; புத்தியின் தோற்றமன்று. ஆகவே புத்தி காட்டுதல் என்பது பொய். இது இரும்பு சுடுவதுபோல் ஆகும். இதுவே மித்யா தாதாத்மியம். (ஆன்மாவைப் போலப் பொய்யாகத் தோன்றும்படி செய்வது)

இனி 'நிர்விகற்ப சமாதி'யும், இந்த சமாதியால் உபசாந்தி அடையலாம் என்பதும், முக்தனான அவனுக்குப் பிறவி மரண ரூப சம்சாரமும் இல்லை என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

பகவான்: சத் அசத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய், 'அகம் பத லக்ஷயார்த்தமாய் இருக்கும் இவ் ஏக நித்யாவைத அகண்ட ஞான பிரத்தியக் ஆத்மா, ஸதானந்த கன பரமாத்மாவே' என்று இவ்வாறு விவேகத்தால் சத்திய (ஆத்மா) அசத்தியங்களை (அனாத்மாக்களை) பகுத்து, அதில் சத்திய ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப் பிரஹ்ம சொரூபம்' என்று அனுபவமாய்க் காணும் தன் ஆத்ம தரிசனத்தால் ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விசேஷபத்தால் வந்த துக்கம் அனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிருத்தி ஆவதைப் போல நிவிருத்தி ஆகலின் இவற்றினின்றும் முக்தனாய்த் தானே பரம உபசாந்தி அடைகிறான்.

விளக்கவுரை : ஆத்மா சத் ஆன பொருள்களுக்கும் 'அசத்' ஆன பொருள்களுக்கும் வேறுபட்டது; புத்தி விஞ்ஞான, ஆனந்த மயகோசங்களுக்கு சாக்ஷியாயிருப்பது; 'அகம்' பதப் பொருளாயிருப்பது; ஏகமாய் நித்யமாய் அத்வைதமாய் அகண்டமாய், அறியப்படுகின்ற தனித் தன்மை கொண்டதாய், எப்போதும் ஆனந்த சொரூபமாயிருப்பது. ஆகவே விவேகத்தால் அனாத்மாக்களை விலக்கி, உண்மையான ஆத்மாவைக் கண்டு 'இந்த நானே பரப்பிரம்ம சொரூபம்' என்று தியானம் செய்ய வேண்டும். இந்தவிதத் தியானத்தால் சத்துவ ரஜோ தமோ குணங்களும், பொய்மையான ஞானமும் (அனாத்மஞானம்), ஐயப்பாடுகளும் விலகிவிடும். ஒரு கயிற்றில் தோன்றிய பாம்பு என்ற மயக்கம், கயிறுதான் என்று விவேகத்தால் அறியப்படும் போது பாம்பு என்ற பிரமையும் பயமும் தாமாகவே நீங்குவது போல, ஆத்மா பற்றிய வீணான எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமைதி அடைபவன் ஆவன். இப்படிப்பட்ட நிலையைப் பெறுவதே நிர்விகற்ப சமாதியாம்.

பகவான்: இங்ஙனம் நிர்விகற்ப சமாதியால் அத்வைத ஆத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றோனோ, அப்போது தான் அஞ்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதய கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பர ஜீவ ஐக்ய ஞானஞ்ஞானியால் அவித்யா ரண்யம் சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைத ஆத்மரூபம் அடைந்துள்ள அம் முக்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறு ஏது இருக்கிறது? இன்மையின் புனர்ஜன்ம மரணரூப சம்சாரம் இன்று, ஆதலின் விவேகி சம்சார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை அறிய வேண்டும்.

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை: ஹ்ருதய கிரந்தி - இதய முடிச்சு, நிச்சேஷமாய் - கொஞ்சம் கூட மிஞ்சாமல், அவித்யாரண்யம் - அஞ்ஞானமாகிய காடு. பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்கள் ஒன்றென ஞானமாகிய நெருப்பு அஞ்ஞானமாகிய காட்டினையே அடியோடு அழித்துவிடும். பவ பீஜம் - பிறவிக்கு விதை, இன்று - இல்லை.

இனி, நிர்விகற்ப சமாதி எந்த வழியில் சித்தியாகும் என்பது விளக்கப்படுகிறது.

பகவான்: இந் நிர்விகற்ப பரம அத்வைத ஆத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும் நீ, நான், இது முதலிய கற்பனா விகற்பங்கள் அனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தால் அபாவம் ஆம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்னனாய் காணப்படும் தானே உபாதி அற்றால் ஏகனாய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ் விகற்ப உபாதி லயித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டன் ஆதல் வேண்டும். இவ் ஏக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தில் ஆசக்தி யுள்ள புருஷன், அப் பிரஹ்மத்தை நிச்சலமாய் எப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால், 'புழு சர்வ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியை சதா தியானித்துக் குளவியே ஆவது போல' அப் பரமாத்ம சொரூபமே ஆகின்றான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால், புடம் வைத்தலால், களங்கமற்றுச் சுத்தமான தன் சுபாவ குணம் அடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களாம் மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற்று இவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமாகின்றதோ (அப்பில் உப்பென அம்மயமாய் லயிக்கின்றதோ) அப்போதுதான் அத்வைதானந்த ரஸானுபவத்திற்கு ஏதுவான நிர்விகற்ப சமாதி ஸித்தியாகும்.

விளக்கவுரை : புத்தியின் குற்றத்தாலேயே ஆத்மாவில் நீ நான் இது முதலிய கற்பனையான வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. நிர்விகற்ப அத்வைத ஆத்மாவில் சமாதியால் பிரம்மானுபவம் ஏற்பட்டுவிடும். அப்படி ஏற்படும்போது ஆத்மாவில் புத்தியால் ஏற்பட்ட கற்பனை வேறுபாடுகள் தாமாகவே மறைந்து இல்லாமலே போய்விடும். மேலும் அகம் எனும் ஆத்மாவே உபாதிகள் (இடையூறுகள்) அழிந்தால் 'ஒன்று' எனவே ஒளிவிடும். ஆகவே இந்தப் புத்தியால் ஏற்படும் நான், நீ முதலிய வேறுபாடுகள், இந்திரியங்களால் ஏற்படும் உபாதிகள் ஆத்மாவில் லயிக்கவே எப்போதும் சமாதி நிலையிலேயே இருத்தல் வேண்டும். பிரம்மத்தைக் காண ஈடுபாடு மிக்க மனிதன் இப்படி ஆத்மைக நிஷ்டை

யால் அந்த பிரம்மத்தைச் சஞ்சலமில்லாமல், எப்போதும் தியானிக்கும் வலிமையால் பரமாத்ம சொரூபமே ஆகின்றான். இது எப்படி என்பதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் காட்டப்படுகிறது. இதை 'ப்ரமரகீட நியாயம்' என்பர்.

குளவி என ஒரு வகை வண்டு உண்டு. அது ஒரு சிறிய புழு வைப் பற்றிக் கொண்டு வந்து தன் கூட்டினுள் வைத்து அதனைத் தன் கொடுக்கினால் சில தடவை கொட்டும். பின்னர் பறந்து போய்விடும். கொஞ்ச நேரத்தில் குளவி தன் கூட்டிற்குத் திரும்பி வந்து உள்ளே வைத்திருக்கும் புழுவை மீண்டும் கொட்டும், மறுபடியும் போய்விடும். இப்படிப் பலமுறை குளவி மாறி மாறி வந்து வந்து கொட்டும் போது வேதனை தாளாமல் புழு 'குளவி வருமே, கொட்டுமே' என்று அந்தக் குளவியின் நினைப்பாகவே இருந்து, தன் புழு வடிவம் மறைந்து குளவியாகவே மாறிவிடும். இது போலவே 'பிரம்மத் தியானமாகவே இடையூறின்றி இருப்பதால் பிரம்மமாகவே மாறிவிடலாம்' எனப் படுகிறது. 'ஒரு புழுவே மாறும்போது மனிதன் மாற முடியாதா?' என்பது கருத்து. புடமிடப்பட்ட தங்கம் மாசுகள், சேதாரங்கள் அழிவுற்றுச் சுத்தமான தங்கமாகிறது; தன் இயற்கையான ஒளியைப் பெறுகிறது. அதுபோல ஏகத் தியான சமாதியால் மனம், சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களாகிய மாசுகளிலிருந்து விடுபட்டுப் பக்குவப்படும் போது பிரம்மத்தில், உப்பு தண்ணீரில் இடப்பட்டால் சொரூபம் தெரியாமல் தண்ணீராவே மாறிவிடுவது போல நிர்விகற்ப சமாதி கிட்டிவிடும்; அதனால் அத்வைதானந்த ரஸானுபவம் ஏற்பட்டுவிடும்.

பதவுரை: அப்பில் உப்பென - நீரில் இட்ட உப்புப் போல; அப்பு - நீர் (ஸம்ஸ்கிருதச்சொல்)

இனி, நிர்விகற்ப சமாதியால் விளையும் நன்மைகளை எடுத்துரைக்கிறார்.

பகவான்: அச் சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனாக் கிரந்தியும், ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்தனம் இன்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப் பிரகாசம் சுயமே அனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியால் அதிகுஷ்டமான விருத்தி ஒன்றால் அவ் அதிகுஷ்டம் பிரஹ்மம், அதிகுஷ்டம் புத்திமான்களால் அனுபவமாய் அறியப் படுமே அல்லாமல் ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறிவதற்கு எவராலும் சக்கியம் ஆகாது. அங்ஙனமே சாந்தி தாந்தி உபரதி திதிசுஷயோடும் கூடினயதி, சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்ம பாவம் அடைந்து, அவித்யாந்தகாரத்தால் உண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையும் அகற்றி, நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பனாய் பிரஹ்மா

காரமாகவே எப்போதும் சுகிப்பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாஹ்ய விஷயங்கள், சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள், மனம் இவற்றை 'தான்' ஆகிற ஞானோத்மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதியடைந்தவர் எவரோ அவர்களே சம்சாரபந்தத்தினின்று முக்தராவர் அன்றி பரோக்ஷ ஞானம் பேசும் ஏனையோர் ஒரு போதும் முக்தர் ஆகார்.

விளக்கவுரை : அந்த நிர்விகற்ப சமாதியால் எல்லாவித உலக-தேக-சாஸ்திர வாசனைகளும், ஜன்மாந்தர புண்ணிய பாவங்களும் அழிந்துவிடும்; மேலும் ஒருவித முயற்சியும் இல்லாமல் உள்ளத்திலும் வெளியிலும் எங்கும் எக்காலத்திலும் சொருப ஒளி (ஆத்மாவின் ஒளி) தானாகவே அனுபவிக்கப்படும் சமாதியால் குக்ஷமமாக ஒரு செயல் நடக்கிறது. அதனால் அதிசூக்ஷ்மமான பிரம்மம் அறியப்படும். இங்ஙனம் அறிவது குக்ஷம் புத்தி கொண்டவருக்கே அநுபவமாகும். ஸ்தூல திருஷ்டியால் இது காண இயலாது. சாந்தம், புலனடக்கம், வைராக்கியம், எந்தவிதத் துன்பங்களையும் தாங்கும் இயல்பான திதிசைக்ஷ ஆகியவை கொண்ட துறவியாயிருப்பவன் இடைவிடாத சமாதி நிலையை மேற்கொள்வதால் அனைத்தும் பிரம்மமயம் என்ற தன்மையை அடைவான்; அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டுள்ள எல்லா வேறுபாடுகளையும் நீக்குவான்; ஆகவே செயலற்ற-வேறுபாடற்ற பிரம்மமாகவே மாறி சுகமாயிருப்பான். இவ்வாறு நிர்விகற்ப சமாதியடைந்தவர் அதாவது சப்தம் முதலிய வெளியுணர்வுகளையும், செவி முதலிய உள்ளுணர்வுகளையும், மனத்தையும் தான் என்ற ஞானமய ஆத்மாவில் கரைத்துச் சமாதியுற்றவர் சம்சார பாச பந்தங்களிலிருந்து விடுபடுவர்; இங்ஙனம் இராதவர் சம்சார பந்தங்களிலிருந்து விடுபட மாட்டார்.

பதவுரை: அவித்யாந்தகாரம் - அவித்யா அந்தகாரம் - அஞ்ஞானமாகிய இருள்.

பகவான்: இந் நிர்விகற்ப சமாதி ஒன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொருபத்தைப் பிரதிபந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமாய் அறியலாம். அஃது இன்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய மனங்களை அடக்கி, சந்ததமும் நின் ஆத்மாவில் நிஷ்டை உடையவனாய், அவ் ஏகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்யாந்தகாரத்தை அசேடம் நாசம் செய்து அவ் ஆத்மாவாகவே எப்போதும் இரு. சிரவணத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்யாசனம் லக்ஷம் பங்கும், பலாதிக்கம் உள்ளது. நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற்கு ஓர் அளவே இன்று.

பதவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது. அசேட - மீதியில்லாதபடி, சிரவணம் - வேதாந்த விஷயங்களைக் கேட்டல், மனனம் - கேட்டவற்றை மனத்திலேயே திரும்பத் திரும்பச் சிந்தித்தல். நிதித்யாசனம் - இடையீடில்லாமல் பிரம்மத்தியானம் செய்தல், பல ஆதிக்யம் - பயனளிப்பதில் அதிகமான தன்மை, பலத்திற்கு - பயனுக்கு; ஸம்ஸ்கிருதச் சொல்.

இனி, இந்த நிர்விகற்ப சமாதி பெறுவதற்கும், மேற்கொள்வதற்கும் வழி சொல்லப் படுகிறது.

பகவான்: இச் சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக்கிரகம் (ஏதும் பிறரிடமிருந்து வாங்காமை), நிராசை, கிரியையின்மை, எப்போதும் ஏகாந்தவாசம் என்னும் இவை எல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரியம் அடங்க, அதனால் மனம் அடங்க, அம் மன நிரோதத்தால் அஹ மாதி வாசனையற்று சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரஸானுபவம் உறுவதால் யோகி எப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதம் செய்ய வேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப் புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி, அச்சாக்ஷியைப் பரிபூர்ண நிர்விகற்ப பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரமசாந்தி அடை. தேக இந்திரிய பிராண மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ் உபாதியுடன் சேருமோ, தியானியும் அம்மயமே ஆய் சுகமுருன். ஆதலால் அச் சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை அனைத்தையும் அகற்றி பிரஹ்மத்தில் சாந்தி உறுவதே சதானந்தம்.

விளக்கவுரை : தெளிவாகவே உள்ளது.

பதவுரை : ஏகாந்த வாசம் - தனிமையான வாழ்க்கை, சித்த நிரோதம் - மனத்தை அலைய விடாமல் அடக்குதல், சாக்ஷி - ஆத்மா.

இனி, துறவு மனப்பான்மை நிலைக்க வைராக்கியம் (உலகப் பொருள்களில் பற்றற்ற தன்மை) அதாவது விரக்தி மிகவும் அவசியம் வேண்டப்படுகிறது. இதுவே சுகத்தைப் பெறச் செய்யும் எனப்படுகிறது.

பகவான்: விரக்தியுற்றவனே மோக்ஷ இச்சையால் பிரஹ்மநிஷ்டையை அடைந்து, அகங்காராதிகளோடு உள்ள அகப்பற்றையும், பாஹ்ய விஷயங்களோடு உள்ள புறப் பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்தனாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்

துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி, அத்தியந்த வைராக்ய முற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதி உற்றவன் திடஞானத் தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியா னந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகாந்தையைக் கூடி சுகம் அனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனை அன்றி சுகம் அடைவிக்கும் காரணம் எங்கும் காணோம்.

விளக்கவுரை : தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை : பாஹ்ய - வெளிப்புறத்து, சமர்த்தன் - திறன் கொண்ட வன்; அன்றி - அதனொடு கூட. அத்யந்த - மிகமிக, மோக்ஷகாந்தை - மோக்ஷமாகிய பத்தினியை. இதனை அன்றி - இதைத் தவிர.

இனி வைராக்கியத்தொடு ஞானமும் இருந்தால்தான் மோக்ஷம் பெறலாம் எனப்படுகிறது.

பகவான்: இவ் வைராக்கியம் அதிசுத்த ஆத்ம ஞானத் தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுகம் அளிக்கும். பக்ஷிக்கு உள்ள பக்ஷத் துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகையில் (மாடியில்) ஏறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராக்கி யம் ஞானம் என்னும் இரண்டில் ஒன்று இன்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாசஹேதுவான விஷ சம விஷயத்தில் உள்ள ஆசையை அறுத்து, ஜாதி, குல ஆசிரமத்தில் அபி மானத்தையும், சர்வ கர்மங்களையும் தூரத் தள்ளி, இவ் அசத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தி விட்டு, வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மல அத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய் ஆதலால் உன் ஆத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

விளக்கவுரை : தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை: பக்ஷத் துவயம் - சிறகுகள் இரண்டு, சித்தியாது - பெற முடியாது, விஷ சம - விஷத்துக்குச் சமமான, அஸத்திய - பொய்யான, அகம் புத்தி - நான் என்னும் எண்ணத்தை, நீ சாக்ஷி யாய் - நீயே ஆத்மாவாகி, சதா நாட்டம் வைத்திரு - எப்போதும் கருத்தினை வைத்திருப்பாயாக.

இனி, மனத்தை அசையவிடாதபடி நிறுத்தி ஆத்ம சிந்தனையே எப்போதும் செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் செய்வதற் குரிய வழிகள் எவை என்றும் கூறப்படுகின்றன.

பகவான்: சர்வசாக்ஷியாய், சுயம்சோதியாயுள்ள இந்த பிரஹ்மரூப ஆத்மா, விஞ்ஞான மய கோசத்தில் 'அஹம் அஹம்' எனவே அனவரதம் பிரகாசித்தும், பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், 'அகம்' அநுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்ய அபரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் இருதயத்தை ஸ்திரமாய் இருத்தி, பாஹ்யேந்திரியங்களை அதனதன் கோளகத்திலேயே (ஸ்தானத்திலேயே) அமர்த்தி, சரீரத்தை அசையாமல் அதில் உதாசீன புத்தியோடு 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய) விருத்தி இன்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மய அவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலம் ஆக்கி, ஆத்ம பர ஐக்கிய பூர்ணனுபவத்தை நன்றாய் அறிந்தவனாய், அப் பிரஹ்மானந்த ரஸத்தை சதா சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு.

துச்சமான மற்ற தேகாதி அனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால் ஸர்வ துக்க காரணமாய், ஹீனமான இவ் அனாத்ம சிந்தனை விட்டு, தான் ஆம் ஆனந்த ஆத்மாவை 'நான்' எனத் திடமாய் அறிந்து, அஹங்காராதிகளில் அஹம் புத்தி அகற்றி, கட படாதிகளில் போல் அவற்றில் உதாசீனனாய், மோக்ஷஹேதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்!

விளக்கவுரை : இந்த பிரம்மரூபமாய் இருக்கிற ஆத்மா உலக நடப்புக்களையும், நம் சரீர நடப்புகளையும் கண்காணித்துக் கொண்டு (சாக்ஷியாய்) இருக்கிறது; அது சுயம் ஜோதியாகவும் உள்ளது; விஞ்ஞானமய கோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' என இடைவிடாமல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. என்றாலும், அந்த பிரம்மரூபமான ஆத்மா பஞ்ச கோசங்களுக்கும் வேறுபட்டு, குக்ஷமமாய் சொரூப மாத்திரமாகவே விளங்குகிறது. ஆகவே பிரம்மமாகிய லக்ஷியத்திலேயே இதயத்தை நிலையாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும்; ஐம்பொறிகளும் புலன்களுமான மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகியவற்றை அவ்வவற்றின் இடங்களிலே அசையாதபடி நிலைநிறுத்த வேண்டும்; உடம்பை அசையாமல் செய்து உடம்பு பற்றிய சிந்தனை ஏற்படாமல் அலட்சியம் செய்து, ஏற்கனவே 'அஹம் பிரம்மாஸ்மி பிரம்மைவாஹம்' என்ற தன்மையோடு முன்பு பழக்கப்பட்ட பிரம்ம ஆத்ம ஐக்ய சமாதியாலே மனத்தைச் சஞ்சலமில்லாமல் கட்டுப்படுத்தி அந்த பிரம்மானந்த

மாகிய ரஸத்தைப் பருகி அனுபவிக்க வேண்டும். இப்படி எப்போதுமே செய்து மகிழ வேண்டும்.

அற்பமாய் மதிக்கத்தக்க தேகம் முதலிய அனாத்மா பற்றிய சிந்தனைகளால் எந்தப் பயனும் விளையாது; அந்தச் சிந்தனை வீணே. அனாத்ம சிந்தனை இழிவானது; எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் காரணமாய் இருப்பது. ஆகவே, அகங்காரம் முதலியவற்றில் செல்லும் 'அஹம்' புத்தியை விலக்கி, உலகத்திலும் அதிலுள்ள பொருள்களிலும் புத்தியைச் செலுத்தாமல் அவற்றை அலக்ஷ்யம் பண்ணி ஆத்ம சிந்தனையே செய்ய வேண்டும். இந்தச் சிந்தனையே மோக்ஷமடையக் காரணமாகும்.

பதவுரை: துச்சமான - அற்பமெனத் தள்ளத்தக்க, ஹீனமான - மிகவும் இழிந்த, கடபடாதி - உலக விஷயங்களைக் குறித்து வேதாந்தத்தில் உபயோகப்படுத்தும் சொல் தொடர் இது. கடம் - பாலை; படம் - ஆடை. தமிழில் 'பெட்டி சட்டிகள்' 'தட்டு முட்டுச் சாமான்' என்பது போன்றது.

இனி, உலகமும், உலகத்துப் பொருள்களான சர அசரங்கள் (அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள்) எல்லாமே பிரம்ம சொரூபமே என்று சொல்லப்படுகிறது.

பகவான்: கடம், குகூலம் (குதிர்) ஊசி முதலான பின்ன உபாதி அறின் ஆகாசம் ஒன்றுயிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால், கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தால் ரஜ்ஜு சர்ப்பம் போல் அதில் வேறு ஆகாது அவ் வஸ்துவே ஆதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த் தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி, சுழி முதலியன விசாரிக்கில் ஒரே ஜலமாய் இருத்தல் போலும், கட கலச கும்பாதிகள் மண்ணிலும் பின்னமாகாது அம் மண்ணே ஆதல் போலும், தன் அஞ்ஞான கற்பித தேக இந்திரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்ன உபாதிகள் அற்று மஹாகாசம் போல் ஏகபூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பிரம்மரூப ஆத்மாவில் மாயா மத்யத்தைப் பானம் பண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள், நான் நீ அது எனப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும், மற்றும் மனோ வாக்கால் அறியப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகம் அனைத்தும் அவ் ஆத்மாவினும் பின்னம் ஆகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அச் சத் ரூப ஆத்மாவே.

விளக்கவுரை : பாணை, குதிர், ஊசி முதலியவற்றை வேறு படுத்துபவை அவற்றின் உருவ அமைப்பே. பாணை, குதிர் உடைந்தாலும், ஊசியின் காது அறுந்தாலும் அவற்றினுள்ளே இருந்த ஆகாசம் வெளி ஆகாசத்தில் கலந்து ஒன்றாகி விடுகிறது. ஒரு கயிற்றினைப் பார்த்து மயக்கத்தில் பாம்பு என்று கருதிப் பின் கவனித்து 'இது பாம்பு இல்லை, கயிறுதான்' என்னும்போது பாம்பின் தன்மை அந்தக் கயிற்றிலேயே மறைந்து விடுகிறது; கயிறு ஒன்று தான் உள்ளது. குளத்தில் அலை, நுரை, மொக்குள் (குமிழி) சுழி முதலியவை வேறு வேறுகத் தோன்றினாலும் முடிவில் அது குளத்து நீர் என்று ஒரே பொருளாகிறது. பாணை, கலசம் (சிறுபாணை) குடம் முதலியவை மண்ணின் வேறு வேறு வடிவங்களே அன்றி அவையெல்லாம் ஒரே மண்தான்.

இவற்றைப் போலவே பிரம்ம ரூப ஆத்மாவே தேகம், இந்திரியங்கள், பிராணன்கள், மனம், அகங்காரம் முதலியவாக, அஞ்ஞானமாகிய உபாதியால் வேறு வேறுகத் தோன்றுகின்றன. இந்த மாயையை உணராமல் மூடர்கள் கள்ளைக் குடித்தவர் மயங்குவது போல மயங்குகிறார்கள். ஆதலின் ஆராய்ந்து கவனித்தால் நான் நீ அது என்ற வேறுபாடுகளும், தேகம் முதலியனவும், உலகத்தில் மனத்தாலும், சொற்களாலும் அறியப்படுகின்ற பிரமதேவன் முதல் ஒரு சிறு கிருமிவரை யாவும் சத்தப் பொய்யே. அவையெல்லாம் பிரகிருதிக்கு வேறுபட்டு இருக்கும் சத்தான பின்னமாகாத ஆத்ம சொரூபமே.

பெரியதானாலும் சிறியதானாலும் அவற்றிலுள்ள ஆகாசம் பெரிய ஆகாசத்தொடு ஒன்றுவது போல, உலகப் பொருள்களெல்லாம் சத்ரூப ஆத்மாவில் ஐக்கியமாகின்ற பொருள்களே தான்; ஆத்மாவிலிருந்து பின்னமானவை அல்ல.

பதவுரை: பிரம்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய் - பிரம்ம தேவன் முதல் சிறிய கிருமி முடிய; ஸ்தம்பம் - சிறு கிருமி, பெரிய பொருளுக்குக் கடமும் குகூலமும், சிறிய பொருளுக்கு ஊசியும் உவமைகள்,

இனி, 'தானும் கூட அத்வைதப் பிரம்மமே' என்று எடுத்துக் காட்டுக்களால் விளக்கப்படுகிறது

பகவான்: ஆதலால் அகண்ட ஏகரஸ சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள் வெளி, மேல் கீழ், எங்குமாய் இருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர் முதல் மற்றெல்லாம். மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யா அத்யாசத்தை நீக்க 'துவை தமே இல்லை' என்றும், 'ஏகமேவ அத்விதீயம் பிரஹ்ம' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும் ஜீவர்களும் பரமானு பரியந்த ஐகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரம். ஆகாசம் போல நிர்மலமாய், பாஹ்

யாந்தரம் இன்றி நிர்விகற்ப நிர்விகார நிச்சல நிரவதி (எல்லே யற்ற) நிரப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானும். இனி அறிய வேண்டுவது என்ன இருக்கிறது?

விளக்கவுரை : பரமாத்மாவாயிருக்கும் தானே (ஆத்மாவே) எல்லாத் திசைகளும், திசைகளிலுள்ள சராசரங்களும், எல்லாத் தெய்வங்களும் ஆகும். இடமெங்கும் வியாபித்திருப்பதும் அதுவே. பிரம்மம் நிர்மலமானது; உள்வெளியில்லாதது; வேறுபாடு இல்லாதது; மாறுபாடு இல்லாதது; அசைவு இல்லாதது; எல்லே இல்லாதது; பின்னமே இல்லாப் பூரணமானது. வேதமும், துவைதமே இல்லே என்றும்; ஏகமேவ அத்விதீயம் பிரஹ்ம என்றும் சொல்கிறது (பிரம்மம் இரண்டு இல்லே என்றும், இரண்டு அற்ற ஒன்றாகவே உள்ளது பிரம்மம் என்றும் வேதம் சொல்கிறது.)

பகவான்: "புருஷன் சவமயமான தேகத்தை நான் என்று அறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன மரண வியாதி முதலிய நானா வித துக்கங்கட்கே இடமாவன்" என்றும், "தன்னில் பிராந்தி யால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை அதிகத்த அசல சிவமயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணத்வைத பரப்ரஹ்மமாய் விழுக்கனாவன்" என்றும் சுருதி உரைப்பதன்றி, இந்த 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மஹாஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாஹ்யமுற்றும் விட்ட சச்சிதானந்த ஏகரஸப் பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்பது உண்மை யாதலால் நீயும் மலமய ஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப் போல் சலிக்கும் லிங்க தேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப் பிரஹ்மாகார மாகவே எப்போதும் இரு.

விளக்கவுரை : ஒருவன் ஸ்தூல தேகமான இந்த உடம்பைத் தன் சொரூபமாக எண்ணுவானாயின் அவன் கடைத்தேற மாட்டான்; பலவகைத் துயரங்களுக்கே ஆளாவான் என்றும், தன்னைப் பற்றிய கற்பனைகள் யாவற்றையும் அகற்றி - அதாவது ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண தேகங்களே நான் என்ற மயக்கத்தை விட்டு, தன்னை ஆனந்த சொரூப மாய் அறியும்போது பரப் பிரம்மமாகி முக்தி பெறுவான் என்றும் வேதம் சொல்கிறது. மேலும் 'பிரம்மைவாஹம்' என்னும் மகாஞானம் பெற்றவர்களை ஞானிகளாய் ஒளிக்கின்றனர். ஆதலின், 'வேதங்கள் போற்றும் நித்யானந்த சொரூபமான பிரம்மமாகவே நான் இருக்கின்றேன்' என்று சோர்வடையாமல் தியானித்து பிரம்ம வடிவம் ஆக வேண்டும்.

இனி, அத்வைதமான பிரம்மத்தில் பேதமே கிடையாது, ஒன்றே தான் எனப்படுகிறது.

பகவான்: 'துவைதம் மாயாமாத்ரம்; அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேராய் உரைப்பதாலும், சித்தத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட பேதங்கள் (விகற்பங்கள்) சித்தம் லயித்து சுகமயமாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே இல்லாமை அநுபவம் ஆதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத்திரயத்திலும் வேறு இன்றி அதிஷ்டான ரஜ்ஜு மருபுமி முதலானவை இருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனே விருத்தி ஆத்மாகாரமாய் நிர்விகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி உற்றக்கால் விகற்பமொன்றுமே காணமையாலும், மனே பிராந்தியால் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ் விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை உணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரம்ம மாத்ரமே இருப்பதால் ஞாதிரு ஞான ஞேய சூன்யமாய், தேஜசில் இருட்டுப் போல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூலமான (காரணமான) அஞ்ஞான அந்தகாரம் லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம் போல் ஏக பரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிர்விசேஷ நிர்விகார நிராகார அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில் பேதம் என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லாதபோது பேதம் எங்கிருக்கும்?

விளக்கவுரை : பிரம்மம் வேறு பிரபஞ்சம் வேறு என்று இரண்டுபடப் பேசுவது துவைதம். இது மாயையால் கற்பிதத் தோற்றம். அத்வைதமே பரமார்த்தம்; உண்மையானது; (இரண்டற்ற முழுமையான ஒரேபொருள் என்பது) மேலான தத்துவமாம். இங்ஙனம் வேதம் சொல்கிறது. ஆகவே துவைதமெனப் பேதம் கற்பனை சித்தத்தின் வேலை. இந்தச் சித்தமே சுழுப்தி நிலையில் இல்லாமல் மறைந்து செயலற்றுப் போகிறது. இது எல்லோருக்கும் அநுபவ ஸித்தம், பாம்பு எனக் கயிற்றிலும், நீர்நிலை எனக் கானலிலும் மயங்குவதற்கு அதிஷ்டான மாகக் கயிறு உள்ளது; கானலும் உள்ளது. இதுவே மெய்; பாம்பு என்றும் நீர்நிலை என்றும் நினைப்பது பொய்யாகிறது. பிரம்மத்தில் பிரபஞ்சத்தைக் காண் பதும் இதுபோல் தான். மேலும் நிர்விகல்ப சமாதியில் பிரம்மத்தைத் தவிர எதுவுமே இல்லை. இங்ஙனமே மனமயக்கத்தாலேயே பிரபஞ்ச ரூபமாக எல்லாம் விகற்பமாக (வேருக) காணப்படுகின்றன. இவை யெல்லாம் பொய்த் தோற்றங்களே. பிரம்மம் ஒன்றே சத்தியமானது; முப்புடி சூனியமானது. இந்த விகல்பமான எண்ணங்கள் அஞ்ஞானத்தால் எழுபவை. ஒளிமுன்னே இருள்

நசிப்பது போல இந்த அஞ்ஞானத்தையும் தன்னுள் லயிக்கச் செய்வது அத்வைதப் பிரம்மம். பிரளய காலத்தில் எங்கும் ஜலமயமாய்க் காண்பது போல ஏக பிரம்மம் பரிபூரணமாயிருப்பது. எங்குமிருப்பது, விகாரமற்று இருப்பது. பிரம்மம் ஒன்றே ஒன்றுதான்; வேறு பேச்சே வேண்டாம்.

மேலும், ஆத்மாவின் இயல்பு சொருபம் முதலியன இதன் பின் விளக்கப்படுகின்றன.

பகவான்: அன்றி, நித்திய ஞானானந்த நிருபம நிச்சங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்ப நிர்க்குண நிர்விகார நிருப நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிரகிருதி (காரணம்) விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனாதீதமாய், வேதாந்தப் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தில் ஆவிர்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னும் அநுபவ சொருபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாக்ஷதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏக பரிபூரணப் பிரஹ்மத்தை, ஞானியும் சமாதியின்கண் ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே அபரோக்ஷமாய் அநுபவிப்பதால் மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்தில் செல்லாதிருத்தற் பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளும் அற்ற சச்சி தானந்த அத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று, பிராந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்பதமான (இருப்பிடமான) ஹிருதய பந்தத்தைப் பேதித்து (பிளந்து), அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவம் உற்றவ னாய், அதி துர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை ஸபலம் ஆக்கு!

விளக்கவுரை : அன்றி என்ற சொல் முன்னே சொன்ன பிரம்மத் தைப் பற்றிய செய்திகளோடு மேலும் பல சொல்லப்பட உள்ளன என்பதைக் குறிக்கிறது. அவை மேலே சொல்லப்படுகின்றன, 'நித்திய ஞானானந்த என்ற சொல் தொடர்களால். விஷயம் தெளிவாக உள்ளது.

பதவுரை: நித்திய - அழிவற்ற. ஞானானந்த - ஞான ஆனந்த சொருபமாய். நிருபம - உவமையில்லாத. நிச்சங்க - எதனோடும் சேராத, நிஷ்கள - அவயவமற்ற, நிஷ்கிரிய - எவ்விதச் செயலும் இல்லாத, நிர்விகற்ப - வேறுபாடு இல்லாத, நிர்விகார - மாறுபாடு இல்லாத, நிருப - உருவமில்லாத, நிர்நாமமாய் - எந்தக் குறிப்

பிட்ட பெயரும் இல்லாததாய், பந்தமில் நித்யமுத்தமாய் - பந்தத்திலிருந்து எப்போதுமே விடுபட்டதாய், ஆகாச சமானமாய் - ஆகாசத்தைப் போல் எங்கும் நிறைந்ததாய், சமான ரஹிதமாய் - நிகராக எதுவும் இல்லாததாய்; ரஹிதம் - இல்லாதது, பாவனா அதிதமாய் - நமது எண்ணத்தில் அடங்காமல் அதைக் கடந்து நிற்பதாய், ஆலிர்பவிப்பதாய் - திடரெனத் தோன்றுவதாய், சதா - எப்போதும், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய் - பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பு இல்லாததாய், சாக்ஸதமாய் - என்றும் உள்ளதாய், சமரஸமாய் - எவ்வுயிர்களிடத்தும் அன்பு கொண்டதாய், எல்லையற்ற அபாரமாய்: பாரம் - கரை; அபாரம் - கரையற்றதாய், நிஸ்தரங்க - அலையில்லாத, அபரோக்ஷமாய் - பிரத்யக்ஷமாய், பரோக்ஷம் - நேரில் (கண்ணால்) காணமுடியாதது, சர்வ உபாதிகளும் அற்ற - காரண, சூக்ஷ்ம, ஸ்தூல சரீரங்கள், அவற்றின் வாஸனைகள் ஆகிய எல்லாத் தடைகளும் நீங்கிய, புருஷ ஜன்மத்தை - ஆனாகப் பிறந்ததை, மனிதருள் ஆனாகப் பிறப்பதும் ஒரு பாக்கியம் என்று ஆரம்பத்தில் (பக். 10) சொல்லப்பட்டது. ஸபலம் - பயனுள்ளதாக.

பகவான்: பிராரப்த பலத்தால் புருஷனது சாயையைப் போலத் தோற்றல் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம் போல் அதி தூரத்தில் அறிவால் அகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக அறிந்து, அந்த சத்ருப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ் ஆனந்தப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனாய், நித்ய ஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமாய் இருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனாயுள்ள யோகி அகமும் புறமும் அவ் அகண்டானந்த ரஸத்தை அனுபவிப்பதன்றி இத் தேகத்தைப் பின்னும் எதனை அபேக்ஷித்து, எதன் பொருட்டு அபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகின்றான்? பிராரப்த பாசத்தால் கட்டப்பட்ட இஃது, இருந்தாலும் போனாலும் பசுவினது கழுத்திலுள்ள மாலையைப் போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்த சுத்த ஞானானந்த ஆத்மாவை அடைந்து இஜ் ஜடமலோபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு! திரும்பி நினையாதே! வாந்தி செய்த வஸ்துவை அபேக்ஷிப்பது அஸங்கியம் அல்லவா!

விளக்கவுரை : மனிதனது நிழல்போல பிராரப்தத்தின் நிழலாக இந்தச் சரீரம் தோன்றியுள்ளது. இதைப் பொருட்படுத்தி அதில் ஆத்ம ஞானம் கொள்ளல் ஆகாது. சரீரத்தைப் பிணமாகக் கருதி ஒதுக்கிவிட்டு, தன்னையே ஆத்மாவாக அறிய வேண்டும். நிர்விகற்ப சமாதியால் அறியப்படும் பிரம்மத்தில் குப்பைகளை நெருப்பில் பொசுக்குவது போல

தேகம் முதலிய பலவகைப்பட்ட உபாதிகளை வேரொடு அழிக்க வேண்டும். அப்படி அழித்துவிட்டால் ஆனந்த மயமான பிரம்மத்தில் சித்தத்தை லயிக்கச் செய்து பிரம்ம மாத்திரமாய் இருக்கும் மகாத்மாவாய், ஜீவன் முக்தனாய் விளங்கலாம். இந்நிலை பெற்றுவிட்டால் பின்னர் தேகத்தைப் போஷிக்கும் புத்தியோ வேறு விருப்பங்களோ தோன்ற. பிராரப்தத்தால் வந்துள்ள இந்த சரீரம் இருந்தாலென்ன, போனாலென்ன?

பதவுரை: சாயை - நிழல்; பிரம்மமாகிய நெருப்பில் உபாதி களை வேரொடு எரித்துவிடு. ஸமூலம் - வேரொடு, தகித்து - எரித்து, ஜட மல உபாதி என்று தேகத்தைச் சொல்கிறார்.

பகவான்: கானல் ஜலம் முதலியவற்றில் நிவிருத்தி - பிரவிருத்தியே ஞான அஞ்ஞானங்கட்குப் பலன் ஆதல் போல ஆத்ம ஞானத்திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானாகவே தோன்றும் சமான ரகித ஆனந்தம் இவை பிரயோஜனமாயும், அசத்ய துக்கரூப விஷயப் பிரவிருத்தி அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இருத்தலால் ஞான அஸியால் அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூலம் அறுத்தெறிந்த விஷய இச்சை இன்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்தில் செய்து வந்த நானாவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான்? பிரவிருத்திக்குக் காரணமான விஷயம் யாது இருக்கிறது?

விளக்கவுரை : கானலைக் கண்டு தண்ணீர் எனக் கருதிப் போய்ப் பார்ப்பது அஞ்ஞானம். தண்ணீர் இல்லை; பொய்த் தோற்றம் அது என்று அறிவது ஞானம். அஞ்ஞானத்தினால் போய்ப் பார்ப்பதும், ஞானத்தால் அறிந்து விலகுவதும் தான் பிரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் ஆகும். இது போல ஆத்ம ஞானத்தால் துக்கம் விலகுதல், எப்போதும் மகிழ்வாயிருத்தல், எப்போதும் பிரம்மமாகத் தன்னை அறியும் நிகரில்லாத ஆனந்தம் ஆகியவை பெறப்படும் பயன்கள். அஞ்ஞானத்தினால் பொய் யான துக்கங்கள், அவற்றைத் தரும் விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் முதலியன பயன்களாகும். ஆகவே ஒருவன் ஆத்ம ஞானம் என்ற வாளினால் அஞ்ஞான மயமான இதய முடிச்சினை வெட்டி எறிந்து, விஷயங்களில் ஈடுபடும் விருப்பங்களை நீக்கி ஒழித்தால், ஆத்ம ஞானம் பெறுவதற்கு முன் ஈடுபட்ட அற்ப விஷயங்களில் அறிவைச் செலுத்த மாட்டான்.

பதவுரை: ஞான அஸி - ஞான மாகிய வாள்.

இனி, வைராக்கியம் ஞானம் உபரதி பற்றியும், அவை எப்படி மறையும் என்பதும் கூறப்படுகிறது.

பகவான்: வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதியும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தால் உண்டாகும் உப

சாந்தியும் பலனாய் இருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேல் உள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வ பூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பலம். போக்ய விஷய வாசனை பின் உண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம்பாவம் என்றும் எழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தர அப்பியாசத்தால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனோ விருத்தி அற்பமும் வெளிப்படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதியாகும்.

விளக்கவுரை : சுகம் அநுபவிக்கக் கூடிய விஷயங்களில் வாசனை இல்லாமையே வைராக்கியம். தேகம் முதலியவற்றில் அகம்பாவம் எக்காலத்திலும் எழாமல் இருத்தலே ஞானம். வைராக்கியம் ஏற்பட ஞானம் வேண்டும். ஞானம் ஏற்பட உபரதி எனப்படும் சுக போகத்தியாகம் வேண்டும். உபரதி ஏற்படத் தன் ஆத்மானந்த அநுபவ காரியமான உபசாந்தியும் பெறவேண்டும். ஆகவே ஞானத்தால் வைராக்கியமும், உபரதியால் ஞானமும், உபசாந்தியால் உபரதியும் பெறப்படுவன ஆகும். இவையெல்லாம் (வைராக்கியம் ஞானம் உபரதி) நிர்விகற்ப சமாதியில் இடைவிடாமல் பயிற்சி மேற்கொண்டால் பிரம்மத்தில் மனோவிருத்தி கரைந்து கொஞ்சமும் வெளிப்படாமல் அடியோடு மறைந்து போய்விடும்.

பதவுரை: பரமாவதி ஆகும் - பரம அவதி ஆகும்; அடியோடு முடிவு அடையும்; அவதி - முடிவு.

இனி, ஸ்திதப் பிரஜ்ஞன் என்ற ஜீவன்முக்தன் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.

பகவான்: ஆத்மப் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்ச பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேத புத்தி என்றும் இன்றி, சுருதி பலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்று அறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஏகபாவமுற்று, நிர்விகற்ப சின் மாத்திர விருத்தி ஆகிய பிரக்ஞையை (சோரநாயகி ஜாரபுருஷனிடத்தில் போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து அதிலேயே லீனசித்தனாய் எப்போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே இருக்குமதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுஷுப்த பாலர்களைப் போலப் போக போக்கியங்கள் அன்னியரால் அறிபவனாய், நிஷ்கிரிய நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானுபோகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன் போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகருகனும் (விழிப்புள்ளவனும்) ஜாக்கிரத் தர்மம் இல்லாதவனுமாய், சாயை போல் தொடரும் தேகத்திலும் இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அகம் மம பாவம் இல்லாது உதாசீனனாய்,

சம்சார தோஷமும் விஷய வாசனையும் அற்ற விவேகியாய், சித்தம் இருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாய் நிஷ்களனாய், சென்ற வரும் கால வஸ்து சிந்தனமின்றித் தற்காலம் அடைந்த வற்றில் பிரிய அப்பிரியம் இல்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ரசானு பவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாஹ்யாந்தர விஷய ஞானம் இல்லாதவனாய், ஞான பலத்தால் அன்யோன்ய விலக்ஷணமான குணதோஷங்கள், இஷ்டஅநிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துஷ்டர் களால் செய்யப்படும் பூஜாஅவமானங்கள் முதலிய துவந்துவங் களில் ஒரு விகாரமும் இன்றி சமபாவனாய், நதிப் பிரவாகம் சமுத்திரத்தில் போலத் தன்னை அடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காது தன்மயமாகவே லயிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதியே பவபந்தமற்ற ஸ்திதப் பிரஜ்ஞன் ஆகிய ஜீவன்முக்தன். அவனே அபார புண்யத்தின் பலனை அனுபவிப் போனும், பூஜ்யனும் ஆவான். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே ஸர்வ வாசனைகளும் நாசமடைந்த தால் பூர்வ வாசனா வேகத்தால் பின்னும் சம்சாரம் உண்டு என்று உரைக்கக்கூடாது. அதி காமுகனது மனதும் மாதாவிடத்தில் போவதில்லை. அது போல் பூர்ண ப்ரஹ்மானந்தானுபவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வம் போலத் திருசிய சம்சாரம் இல்லவேயில்லை. இருந்தால், பிரஹ்மத்தை அறிந்த ஞானி அல்ல; பகிர்முகனே.

விளக்கவுரை : ஸ்தித ப்ரக்ஞன், 'ஆத்மா பிரபஞ்சம் எல்லாமே ஒரே பிரம்மம் தான்; இவற்றுள் பேதமில்லை' என்று தெளிவாக அறிந்து, பிரம்ம ஆத்ம ஐக்ய பாவத்தொடு 'அஹம் பிரம்மாஸ்மி, பிரம்மைவ அஹம்' என்ற திட சித்தம் கொண்டவன்; பிரம்மத்திலேயே சித்தத்தை ஈடுபடுத்துபவன்; வெளிவிஷயங்களை விட்டு நீங்கியவன்; செயலற்று, எந்த வேறுபாடுமில்லாமல் இடைவிடாமல் பிரம்மானந்த அநுபவம் கொண்டவன்; மனத்தை பிரம்மத்தில் லயிக்க வைத்தாலும் எப்போதும் விழிப்புடையவனாகவே இருப்பவன்; ஆனால் விழிப்பு நிலைக்குரிய இயல்பு இல்லாதவன்; நிழலைப்போல் தேகத்திலும் இந்திரியங்களிலும், பிற பொருள் களிலும் 'அகம்' பாவமோ 'மம்' பாவமோ இல்லாதவன்; அவற்றில் உதாசீனமாயிருப்பவன்; சம்சார - விஷய வாசனைகள் அற்ற விவேகி; சிந்தனை இருந்தும் மனமற்றவனாய், உருவமுற்றும் அவய மற்றவனாய் இருப்பவன்; சென்ற காலம், வரும் காலம் பற்றி எண்ணாமல், துவந்துவங் களால் பாதிப்புகளற்றவனாய் சமபாவனை யொடு இருப்பவன்; ஆற்று வெள்ளத்தை ஏற்று அடக்கிக் கொள்ளும் சமுத்திரம் போல் தன்னையடையும் எல்லா விஷயங்களையும் தன்னில் லயிக்கும்படி செய்பவன். இவனே ஞானி, யதி, ஜீவன்முக்தன் எனப்

படுபவன். இவனுக்கு சம்சாரம் பின்னும் உண்டாகும் என்பது இல்லை. பிரம்மானந்த அநுபவமுள்ள இவன் பந்தம் நீங்கிய ஜீவன்முக்தன். சுஷுப்தியிலுள்ள குழந்தை போன்றவன்; கழுத்தில் போடப்பட்ட மாலையை லக்ஷியம் பண்ணாத பசுவைப் போன்றவன்; அதாவது மாலையிட்டிருப்பதுபற்றிப் பசு மகிழ்ச்சி கொள்வதில்லை; மாலை போடவில்லையே என்று அது வருந்துவதில்லை; போட்ட மாலையை எடுத்துவிட்டாலும் அது லக்ஷியம் பண்ணுவதில்லை.

சுழுப்த பாலர்கள் போக போக்யங்களை அன்னியரால் அறிவதுபோல: தூங்குகின்ற குழந்தை தூக்கத்தில் உணவைத் தாய் அளிக்கும் போது அதனை உண்டு பின்னர் தான் உண்டதைத் தாய் சொல்லி அறிவது போல.

துவந்துவங்கள் : இன்பம் துன்பம், திடம் சோர்வு, செல்வன் வறிஞன், இனிப்பு கசப்பு, போன்று ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிர்நிலைப் பட்டவைகளே துவந்துவங்கள் எனப்படும்.

இனி, பிரம்மஞானிக்கு சஞ்சித கர்மங்களும், ஆகாமிய கர்மங்களும் இல்லை என்பது கூறப்படுகிறது.

பகவான்: 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானாக்னியால், ஸ்வப்னத்தில் செய்த புண்ணிய பாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக்கு ஏதுவாகாது நசிப்பதுபோல், அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜஜிக்கப்பட்ட சஞ்சித கர்மங்களும், ஆகாசம் போல் அசங்க உதாஸீனப் பிரம்ஹமமாகத் தன்னை அறிந்ததால், கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாசமாய்விடும்.

விளக்கவுரை : சொப்பனத்தில் புண்ணியச் செயல் செய்தால் விழிப்பில் அதற்குப் பயனாகச் சொர்க்கம் கிடைக்குமா? சொப்பனத்தில் பாவச் செயல் புரிந்தால் அதன் பயனாக விழிப்பு நிலையில் நரகம் கிட்டுமா? அச்செயல்கள் சொப்பனம் முடிந்ததொடு தீர்ந்து அழிந்து விடுகின்றன. கள் வைக்கப்பட்ட பாணையிலுள்ள ஆகாசம் பாணை உடைந்து பிரபஞ்ச ஆகாசத்தொடு கலந்துவிடும்போது பாணையிலிருந்த கள்ளின் வாசனையும் ஆகாசத்தில் கலக்குமா? கலக்காது. இது போலவே பலகோடி பூர்வ ஜன்மாக்களில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் (இவையே ஆர்ஜித கர்மங்கள் அல்லது சஞ்சித கர்மங்கள் எனப்படுகின்றன). பிரம்ம ஞானியைத் தீண்ட மாட்டா. பிரம்ம ஞானமாகிய நெருப்பு முற் பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட சஞ்சித கர்ம பலன்களை எரித்து விடும்; அதனால் அந்தக் கர்மங்களும் நாசமாய்விடும். இவ்வாறு, இனிமேல் வரும் கர்மங்களும் அழியும்.

அதாவது அஞ்ஞானமாகிய தூக்கத்தில் செய்யப்பட்ட புண்ய பாவங்கள், ஆத்மஞானம் என்ற விழிப்பு நிலையில் அஞ்ஞானத் தூக்கம் நீங்கிவிட்ட நிலையில் சுக துக்காநுபவம் ஏற்படுவதில்லை என்பது கருத்து.

பதவுரை: பிராப்தி - அடைதல், ஆர்ஜ்ஜிக்கப்பட்ட - சம்பாதிக்கப்பட்ட, கடாதிகளின் - பாளை முதலியவற்றின், சங்கம் - சேர்க்கை, மத்யாதி - மத்ய ஆதி = மத்யம் - கள், ஆதி - முதலிய, ஆகாமிய - இனிமேல் வரப்போகிற.

இனி, பிரம்மஞானியாய் இருந்தாலும் முற்பிறப்பில் செய்த கர்மங்களை (பிராரப்தம்) அநுபவித்தே ஆக வேண்டுமெனச் சொல்லப்படுகிறது.

பகவான்: "கர்மம் உண்டேல் பலனும் உண்டு; இன்றேல் இல்லை" எனும் நியாயத்தால் கர்ம ஜன்ம சுகாதி பலானுபவம் உள்ள வரை கர்மம் விடாததால் சதா சமாதி நிஷ்டனான ஞானிக்குச் சில சமயம் பாஹ்யப் பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப்படலால் வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாண்ம் பசு என்று அறியினும் நிலலாது லக்ஷயத்தைச் சேதித்து விடுவது போல, ஞானத்திற்குப் பூர்வமே ஆரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால், 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ரம் உண்டு. அது அநுபவத்தாலே யே நாசமாம்' என்று மித்யா பிராரப்தத்தை கருதி சொல்கிறது.

விளக்கவுரை : பூர்வ கர்மம் இருந்தால் அதை அநுபவிக்க வேண்டும். இது தான் உலக நியாயம். இதன்படி சமாதி நிஷ்டனான ஞானி சில சமயம் சுகதுக்கானுபவம் பூர்வ கர்மப் பலனாகப் பெறுகிறான். வெளியுலகச் செயற்பாடுகளும் அவனுக்கு ஏற்படுகின்றன. இதற்கு ஓர் உவமானம் சொல்கிறார். ஒருவன் இருட்டில் ஒரு மிருகத்தைப் பார்த்துப் புலி என்று கருதி அம்பைச் செலுத்துகிறான். ஆனால் அது புலி அன்று; ஒரு பசுவாக இருக்கிறது என்றால் விடப்பட்ட அம்பு அதன் மீது தைக்காமல் இருக்குமா? அதுபோல 'கர்மபலனை அநுபவிக்கத்தான் வேண்டும்' என்ற விதிப்படி வினைகள் செய்து மனிதன் அநுபவிக்கும் விதிப்பலன் 'ஞானி ஆயிற்றே இவன்' என்று கருதி ஞானியை விட்டு விடாது. ஏனெனில் ஞானியானது இடைக்காலத்தில் தான். ஞானி ஆவதற்கு முன் அவன் செய்த பாப புண்ணியங்களை அநுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும். இவ்வாறு வேதம் சொல்லி இந்த பிராரப்தத்தை 'மித்யா (பொய்) பிராரப்தம்' என்றும் அது சொல்கிறது.

பதவுரை: இன்றேல் இல்லை - (கர்மம்) இல்லையெனில் அதை அநுபவித்தலும் இல்லையாம்.

எப்போதும் சமாதியிலேயே இருக்கும் மிகமிகச் சிறந்த பிரம்ம ஞானியை மேலே சொன்ன பிராரப்த விளையும் அடையாது என்பதையும், அதற்குக் காரணங்களையும் இனி, மேலே விளக்கப் புகுகிறார்.

பகவான்: சொப்பனம் கண்டு விழித்தவன், அச் சொப்பன ஜகம் அடைதலும், அதிலுள்ள மித்யா விஷய அநுபவத்தில் ஆசையும், அதில் கண்ட தேகத்தையும், அதற்கு உபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தின்கண் நான் எனது, இது என அறிதலும் இன்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமா யிருப்பன்; சொப்பனப் பற்று இருக்கின் நித்திரை விட்டவன் அன்று. அது போலப் பிரஹ்மாத்மைக்கியம் அடைந்து, இதரத் தைப் பாராது, சொப்பனஸ்மரணம் போல போஜன விசர்ஜ் ஜனாதி செய்தும், உபாதி சங்க விஹீன கேவலப் பிரஹ்மாகார மாகவே என்றும் இருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே ஆவதால் அவருக்குத் திரிவிதமாம் கர்மம் அற்பமும் இல்லை என்றால் பிராரப்தம் மாத்திரம் உண்டு என்பது எப்படி? நனவு உற்றவர்க்குக் கனவு உண்டா? கர்ம நிர்மிதமான தேகத்தை அநுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்தம் உண்டு என்னில் தேகாத்ம புத்தி இருக்கும் வரை சித்தியாம் அது, அப் புத்தியை அடியோடு விட்டு, 'அஜன் நித்யன் சாச்வதன்' என சுருதி கூறும் கர்ம ஜன்யம் இன்றி அனாதி நிர்மல ஆத்மாகாரமாய் இருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கற்பனை எங்ஙனம் இருக்கும்? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்து, இருந்து, இறக்கும்? இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்தம் இன்று எனின் சுருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்குத் தேகாதி எங்ஙனம் இருக்கும்? என்று இவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தி அரு மூடர்க்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத்தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏக தேசம் சொன்னதே அன்றி, ஞானிக்குத் தேகாதிகள் சத்தியமாய் உள்ளது என்று அங்கீகரிக்கச் சொல்லவில்லை.

விளக்கவுரை : சொப்பனம் காண்பவன் அதில் எத்தனையோ விஷயங்களைக் காண்கிறான்; விஷய அனுபவ ஆசைகளெல்லாம் காண்கிறான்; அனுபவிக்கிறான். ஆனால் விழித்து எழுந்த பின் அனைத்தையும் மறந்து கவலையற்றே இருக்கிறான். அந்த சொப்பன நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிக் கூட பார்ப்பதில்லை. இது போலவே தான் பிரம்மஞானி நான், எனது, இது என்று அறியாதவனாகிப் பிரபஞ்சத்தை மறந்து சுகமாகவே

இருப்பன். உண்ணுதல் போன்ற செயல்களைத் தூல சரீரத்தின் செயல்களாகவே கருதுவனேயன்றி ஆத்ம சொரூபியான தன் செயல்களாக எண்ணுவதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிர்குணப் பிரம்ம சொரூபியான ஞானிக்கு சஞ்சித ஆகாமியான கர்மங்கள் இல்லை என்றால் பிராரப்த கர்மம் மட்டும் எப்படி இருப்பதாகும்? தேகாத்ம புத்தி இருப்பவருக்கே அந்தப் பிராரப்தம் முதலியன உண்டு. தேகாத்ம புத்தியை விட்ட பிரம்ம ஞானிக்கு - அஜன், நித்யன், சாச்வதன் என்று சுருதி போற்றும் நிர்மல ஆத்ம சொரூபமாயிருப்பவனுக்குப் பிராரப்தம் உண்டு என்பது பொருந்தாது. அப்படி என்றால் எதற்காக சுருதி மித்யா பிராரப்தம் பற்றி ஞானிக்குச் சொல்லிற்று என்றால் அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்கு தேகாதி அனாத்மாக்கள் எவ்வாறு இருக்கும் என்று கேட்கும் பூரணமான பிரம்ம ஞானம் பெருதவர்களுக்கு அது சொல்லப்பட்டது. ஆத்ம ஞான பரமானந்தத்திலேயே எப்போதும் மூழ்கி சமாதியுற்ற ஞானிக்கு அது வெறும் கற்பனையே, உண்மையன்று என்பது கருத்து.

பதவுரை: அஜன் - தோற்றமில்லாதவன், நித்யன் - அழிவில்லாதவன், சாச்வதன் - என்றும் இருப்பவன்.

பகவான்: அவனது திருஷ்டியில் ஆதி அந்த ரகித பரிபூர்ண நித்ய சத்ய ஞான ஆனந்த கன அக்கிரிய அவிகார அப்பிரமேய அனந்தப் பிரத்தியக் ஏகரசமாய், தள்ளவும் கொள்ளவும் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், அகம் புறம் எங்கும் நிறைந்து நிராதார நிர்க்குண நிரஞ்சன நிஷ்கள நிர்விகற்ப சத்தாம் மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்டதென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக்கால் சொல்லவும் கூடாத (வாங்மன அகோசரமாயுள்ள) ஸ்வதஸ் ஸித்த சுத்த அத்விதீயப் பிரஹ்மம் ஒன்றே பிரகாசிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம் போலும் இல்லவே இல்லை. இவ் ஏக சொரூபத்தை போகத்தையும், போக இச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி தாந்திக லோடும் கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்தில் அறிந்து பரமானந்த முக்தி பெற்றனர்.

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது. அவனது திருஷ்டியில்: அவனது என்பது பூரண பிரம்ம ஞான சமாதி அடைந்தவனது என்னும் பொருளைத் தருகிறது. சாந்தி-சாந்தகுணம் கொண்டவன். தாந்தி - ஐம்பொறிகள், புலன்கள் அடங்கியவன்.

சஞ்சிதம் முதலான மூன்று கர்மங்கள் ஞானிகளைப் பாதிப்பது பற்றி சிருங்கேரி பீட ஸ்ரீ ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதி தீர்த்த சுவாமிகள் விவேக குடாமணிக்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியுள்ள வியாக்கியானத்தில் விவரித்துள்ளார். அது வருமாறு:

“ஆத்ம ஞானம் என்பது ஒரே விதமானது என்றாலும் அநுபவத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருப்பது பற்றி அந்த ஞானிகளை நான்கு வகையாகப் பிரிப்பர். அவர்கள் பிரம்மவித், பிரம்மவித்வரர், பிரம்மவித் வரீயான், பிரம்மவித் வரிஷ்டர் என நான்கு வகையினராவர். (பிரம்மவித் - பிரம்மத்தை அறிந்தவர்).”

1. “பிரம்மவித்: தான் பிரம்ம ஞானம் பெற்றவனாயிருப்பதொடு பிறருக்கும் உபதேசம் செய்து அவர்களையும் ‘பிரம்மவித்’ ஆக்குபவர். யாக்குவல்கியர் போன்ற ஆசாரியத் தானத்தில் இருப்பவர் இவர்.
2. “பிரம்மவித்வரர்: பிரம்மாநுபவம் உறுதிப்பட்டு சமாதி நிலை பெற்றும், சில சமயம் வெளிப்பார்வை கொண்டு பொய்யான பிரபஞ்சத்தைக் காண்பவர். கீதை சொல்லும் ஸ்தித ப்ரக்ஞர் இவரே. (பிரம்மவித்வரர் - பிரம்மஞானியில் சிறந்தவர்)”.
3. “பிரம்மவித் வரீயான்: பிரம்மானுபவம் உறுதிப்பட்டுத் தானாகச் சமாதி கலைதலின்றிப் பிறரால் கலைக்கப்பட்டின் வெளிப்பிரபஞ்சத்தைப் பார்ப்பவராயிருப்பவர். விஷ்ணுவின் பாஞ்சசனியத்தின் முழக்கம் கேட்டு ஸமாதி கலைத் தெழுந்த பிரஹ்மலாதர் போன்றவர். (பிரம்மவித் வரீயான் - பிரம்ம ஞானியில் மிகச் சிறந்தவர்)”.
4. “பிரம்மவித் வரிஷ்டர்: பிரஹ்மலாதரின் சமாதி நிலைக்கும் மேலாக, எந்தவிதத்தில் இடஞ்சல் ஏற்பட்டாலும் உணராமல் பிரம்மத்திலேயே ஒரேயடியாக லயித்திருப்பவர். (வரிஷ்டர் - மிகமிகச் சிறந்தவர்).”

“இந்த நாலாவது வகையைச் சார்ந்த பிரம்மஞானிக்குத்தான் பிராரப்தானுபவம் கொஞ்சமும் கிடையாதென்றும், மற்ற மூன்று வித ஞானிகளுக்குத்தான் பிராரப்தானுபவம் உண்டு என்றும் நாம் உணர வேண்டும். ஆகவே பிராரப்தம் பற்றி வேதம் சொல்வதில் முரண்பாடு எதுவும் இல்லை. ஸ்ரீ சங்கரர் சொல்வது சரியே.”

இது ஸ்ரீ ஸ்ரீ சுவாமிகள் அளிக்கும் விளக்கம்.

கீடனுக்குக் குரு மேலே கூறியவாறெல்லாம் ஆத்ம ஞானம் கற்பித்த பின், இனி எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதையும் போதிப்பது இனி சொல்லப்படுகிறது.

பகவான்: ஆதலால் புத்திரா! நீயும் தன்மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை நிச்சல சமாதியால் உண்டாம் ஞான திருஷ்டியால் சம்சயம் இன்றிக் கண்டறியின் பின் சிரவணர்த் தத்தில் விகற்பமே உண்டாகாது. அதனால் மனோகற்பித பேத

மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக் கடவாய்! சுருதிகளைப் போலவே ஆசாரியரும் சாதாரண மாய்ப் போதிப்பார். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கியமிவற்றைத் தாங்களே அறிவர்; மற்றோர் அநுமானிப்பார். அது போல பரமேசுவரானுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன் அனுபவத்தாலேயே விவேகி பவ சாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் அஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷம் உற்று, சச்சிதானந்த ஆத்மாகாரம் ஆதலில் சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன் அனுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

விளக்கவுரை : பொருள் தெளிவாக உள்ளது. மோக்ஷம் பெற்று ஆத்மாகாரம் கொள்வதில் சுருதி, யுக்தி, குரு சொன்னவை, தன் அனுபவம் ஆகியவையே நல்ல வழி காட்டும் என்பது கருத்து.

பதவுரை: நிச்சல - சஞ்சலமில்லாத, சம்சயமின்றி - சந்தேக மில்லாமல், சிரவணர்த்தத்தில் - குருவிடம் கேட்ட விஷயங்களில், விகற்பம் - வேறுபாடு, பேதமோஹத்தை - பிரம்மம் வேறு ஆத்மா வேறு என்ற மயக்கத்தை, பவ சாகரத்தை - சம்சாரக் கடலினை. ஆத்மாகாரம் ஆதலில் - ஆத்மசொருபமாக ஆகின்ற விஷயத்தில்.

இனி, முக்தனாவதற்கு உரிய மூன்று சாதனங்களைக் கூறி ஆசாரியன் உபதேசங்களைத் தலைக் கட்டி முடிக்கிறார்,

பகவான்: வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி ஸ்தானு போல் உள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில், அன்னியம் போலக் காணப்படும் அனைத்தும் அணுவும் இல்லை; இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் வாத திருஷ்டி 1;

சொப்பனம், இந்திர ஜாலம் போல் என்னில் அன்னியமாய்த் தோற்றும் அனைத்தும் மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி 2;

சமுத்திரத்தில் பின்னம் போல் தோற்றும் பேன, புத்த, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை,) அனைத்தும் சமுத்திரமே ஆதல் போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படும் அனைத்தும் அதனைக் காணும் புருஷனே ஆதல் போலும் ஸமுத்திரம் புருஷன் போன்ற ஏக சிதாகாசமான என்னில் அன்னியம் போல் காணப்படும் அனைத்தும் நானே எனத் தன்மமாய்ப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3;

என்னும் இம் மூன்றில் மனிதிற்கு இசைந்த எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்கு உருவமான அகண்ட நிர்மல அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைத் தானாக அறிந்தவனே முக்தன்.

இம் மூன்றும் ஞான சாதனமே ஆயினும், தன்மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே ஞானத்தில் சர்வோத்தம ஹேது. அதனால் அகண்ட ஆத்மாவாகிய தன்னைத் தன் அனுபவத்தால் அறிந்து, தன்மயமாய், எப்போதும் நிர்விகற்பனய் இருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே. அகண்ட அத்வைத அப் பிரஹ்மமாயிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்யம் இதுவே. அச் சுருதிகளே இதில் பிரமாணம்.

இங்கே பகவான் எழுதியுள்ள குறிப்பு: "மேலே சொன்ன திருஷ்டித்திரயம் என்ற மூன்று திருஷ்டிகள் (வாத திருஷ்டி, மித்யா திருஷ்டி, பிரவிலாப திருஷ்டி) ஆதிசங்கரரின் மூல கிரந்தத்தில் இல்லை. ஸ்ரீ பிஷுசாஸ்திரிகளின் தமிழ்நூலில் இருக்கின்றன".

விளக்கவுரை : வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய் மூன்று திருஷ்டிகள் (பார்வைகள்) கூறப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவது வாத திருஷ்டி; சுழுப்தியிலும் கூட, பிரம்மமாகிய ஆத்மாவின் அந்நியமாகக் காணப்படும் பொருள்கள் எதுவுமே கிடையாது. எல்லாமே ஆத்ம சொரூபமே என்று உறுதியாய்க் காணுதல். வாதி: வாதம் செய்து வற்புறுத்தி உறுதியாகக் காணும் திருஷ்டி கொண்டவன்.

இரண்டாவது மித்யா திருஷ்டி: சொப்பனத்திலும் சரி, ஆத்மாவாகிய என்னிலிருந்து வேருகத் தோன்றும் பிற எல்லாப் பொருள்களும் மித்தையே (பொய்யே); நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி (மித்யா திருஷ்டி - என்னைத் தவிர அன்னியப் பொருளெல்லாம் மித்தையே என்று காணுதல்).

மூன்றாவது பிரவிலாப திருஷ்டி: சமுத்திரத்தில் தோன்றும் அதன் நுரை, குமிழி, அலை எல்லாம் சமுத்திரமேயன்றி வேறல்ல; இங்ஙனமே சொப்பனத்தில் வருபவையெல்லாமும் அதாவது மனிதர் பொருள்கள் எல்லாமும் சொப்பனம் காணும் மனிதனே தவிர வேறல்ல. இவை போல சிதாசாமான ஆத்மாவில் வேருகத் தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாம் ஆத்மாவாகிய தானே என்று அவற்றைத் தன்மயமாகவே காணும் பிரவிலாப திருஷ்டி. (பிரவிலாப திருஷ்டி - நீரில் இட்ட உப்புப் போல, பாலில் சேர்த்த நீர் போல ஆத்மாவாகிய தன்னில்

அன்னியமெனத் தோன்றுபவற்றையெல்லாம் தன்னுள்ளே கரைத்து வேறுபாடு தெரியாமல் காணும் திருஷ்டி).

மேலே சொன்ன மூன்று திருஷ்டிகளிலே ஏதேனும் ஒன்றால் பிரபஞ்சத்தை ஒதுக்கி, அனைத்தையும் காணும் ஆத்மாவாகத் தன்னை அறிபவனே முக்தி பெற்றவன். இம் மூன்று திருஷ்டியிலும் பிரவிலாப திருஷ்டியே மற்றைய இரண்டிலும் உத்தமமானது. ஸ்ரீபகவான் உள்ளது நாற்பது. பாடல் 8-ல் உபதேசித்துள்ளபடி ஆத்மாவாகிய அம்மெய்ப் பொருளின் உண்மையினில் தன் உண்மையினை ஓர்ந்து ஒடுங்கி ஒன்றுதலே அனைத்தையும் ஆத்மாவாக பிரவிலாபிக்கும் ஒன்று கலத்தல். இப்பிரவிலாபித்தலினால் அகண்டாத்மாவான தன்னைத் தன் அநுபவத்தாலேயே அறிய வேண்டும்; அறிந்து எப்போதும் நிர்விகற்ப சமாதியனாகவே இருக்க வேண்டும். அதிகம் சொல்ல வேண்டாம். எல்லாம் பிரம்ம மயமே; பிரம்மமாயிருத்தலே மோகனம். எல்லா வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்யம் இதுவே. வேதங்களே பிரமாணம்.

இனி, குருவின் உபதேசங்களைப் பெற்ற சிஷ்யன் அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து நன்றி சொல்கிறான்; கொஞ்ச நாட்கள் குரு காட்டிய வழியில் சமாதியில் இருந்து பின்பு தான் அநுபவித்த தன்மைகளையும் சொல்கிறான்.

பகவான்: என்றுரைத்த குரு வசனத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவம் அறிந்து, இந்திரியங்களை அடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனாய், அப் பரமாத்மாவின் கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்ச காலம் இருந்து, பின் எழுந்து, குருவைப் பார்த்து, "குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்த மூர்த்தி! அசங்க நித்ய அத்வைத ஆனந்தரஸப் பிரஹ்ம சொரூபா! அபார கிருபாசாகரா! நமஸ்காரம் (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் அனுபவம் கூறுகிறான்). "தங்கள் கடாசுமாகிர சந்திரிகையால் பவதாபத்தால் உண்டான சிரமம் தீர்ந்து கூணத்தில் அத்வைத ஆனந்த ஆத்மபதம் அடைந்தேன். பிரஹ்ம ஆத்ம ஐக்யம் அறிந்ததால் பேத புத்தி கெட்டது; பிரவிருத்தி யாவும் விட்டது. இது என்றும், இது அல்ல என்றும், ஒன்றும் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப் போல பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தின் அம்சாம்ச லேசலேசத்தில் கலந்து என் புத்தி இன்னது என்றும், இவ் அளவு என்றும் அறிதற்கு அசாத்தியமான அப் பிரஹ்மானந்த சாகரமே ஆகிவிட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப் பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்பது எப்படி? இப்போது பார்த்த ஐகமனைத்தும் காணவே

காணோமே! எங்கே போயிற்றோ! யாரால் நீங்கிற்றோ! எவ் விடத்தில் லயித்ததோ! இதென்ன அதிசயம்! இவ் அகண்ட ஆனந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்தம் ஏதிருக்கின்றது? விலக்ஷண ஆனந்த ஆத்மாவான நானே இருக்கிறேன்.

“நான் அசங்கன்; ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகம் இல்லாதவன்; நாச ரஹிதன்; பரமசாந்தன்; அகர்த்தா; அபோக்தா; அவிகாரன்; அக்கிரியன்; திரஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, போக்தா அல்லாதவன்; இது (அறிபடு பொருள்) அது(அறிபடாப் பொருள்) என்னும் பதார்த்தங்கள் ஆகாது அவ் இரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன்; பாஹ்யாந்தர சூன்யன்; சமான ரஹிதன்; புராண புருஷன்; அனாதி; நான், நீ, இது, அது என்னும் கற்பனை அற்றவன்.

“ஸர்வ பூதங்களிலும் இருப்பவனும், அவற்றின் உட்புறமும் ஞானகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற்கு அதிஷ்டான பூதனாய் இருக்கின்றவனும் நானே, பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிர்சுவரனாய், நிர்மல நிரகங்கார சர்வ சாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய நித்ய புத்த முத்த பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன். முன் வேறாய், ‘இது’ என்று போக்திரு போக போக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட அனைத்தும் இப்போது நானே ஆனேன்.

அகண்ட ஆனந்த சாகரான என்னில் மாயையாம் வாயுவேகத்தால் நானாவித பிரபஞ்ச அலைகள் உதித்து ஒடுங்கினாலும் எனக்கு என்ன? அநேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர், தம் பிராந்தியால் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேதமற்ற காலத்தில் கலப் வருஷ அயன ருது, ஆதிகளைக் கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிர்விகற்பனை என்னிடத்தில் கற்பிக்கின்றனர். அதனால் கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால் மரு பூமி ஈரமாகாதது போல அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம் போல் எவற்றினும் பற்றாது, ஆதித்தன் போல் பிரகாசிக்கப் பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணமும், பர்வதம் போல் நிச்சலனும், சமுத்திரம் போல் அபாரனும் ஆன எனக்கு ஒரு ஹானியும் இல்லை.

“மேக சம்பந்தம் உரு ஆகாசத்தைப் போல், எனக்கு தேக சம்பந்தமே இல்லை எனில் ஜாக்ர சொப்பன சுழுப்திகளான அதன் தர்மம் எப்படி இருக்கும்? தேகாதி உபாதிகளே வரும்; போகும்; கர்மம் செய்யும், அவற்றின் பலனை அநுபவிக்கும்; பிறந்து இறந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும். குல பர்வதம் போல் எப்போதும் நிச்சலனாய், நிர்ப்பின்னனாய், இந்திரியம் சித்தம் ரூபம் விகாரமின்றி ஆகாசம் போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மம் செய்வது எப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி ஏது? நிவிருத்தி ஏது? அக் கர்மபலனான புண்ணிய பாவம் ஏது? நிழலைப் பற்றிய சீதம் உஷ்ணம், நன்மை தீமை இவை அதற்கு அன்யமான புருஷனைச் சிறிதும் சேராதது போல எனக்குப் புண்ணிய பாபம் இல்லை. சுருதியும் இங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிருகதர்மம் அங்குள்ள தீபத்தை அடையாதது போல திருசிய தர்மங்கள் ஒன்றும், அத் திருசிய விலக்ஷண மாய் நிர்விகார உதாசீன சாக்ஷியான என்னை அடையாது.

விளக்கவுரை : அனைத்தும் தெளிவாகவே உள்ளது.

பதவுரை: ஏகாந்த சித்தனாய் - ஒன்றேயான பிரம்மத்தில் கூர்ந்து ஈடுபட்ட மனம் கொண்டவனாய். நிச்சல - சஞ்சலமில்லாத. பவதாபத்தால் - சம்சார (தீயின்) வெப்பத்தால், பிரவிருத்தி - ஒரு செயலில் ஈடுபாடு. சமுத்திரத்தில் விழுந்த ஆலங்கட்டி தானாகவே கரைந்து சமுத்திர ஜலமாக மாறுவது போல, பதார்த்தம் - விஷயம், ஆத்ம தத்துவம்.

அஸங்கன் - சரீராதிகளில் கலவாதவன்; அதாவது நான், எனது என்று எண்ணாதவன். அக்கிரியன் - செயலற்றவன், திரஷ்டா - பார்ப்பவன், சுரோதா - கேட்பவன், வக்தா - சொல்பவன், போக்தா - சுகம் துக்கம் அநுபவிப்பவன். பாஹ்யாந்தர சூன்யன் - வெளியிலும் உள்ளிலும் சூன்யமாயிருப்பவன். புத்த - எல்லாம் அறிந்த, முக்த - மோகும் பெற்ற.

எல்லையே இல்லாத காலத்திற்கு வருஷம் அயனம், ரிது, மாதம், நாள், மணி என எல்லை வகுப்பது போல. அதிஷ்டானமாய் - இருக்கும் இடமாய். அபாரன் - எல்லை (கரை)யில்லாதவன், பாரம் - கரை. உரு - அடையாத, குலபர்வதம் - சிறந்த மலை, பிரவிருத்தி - ஒரு செயலில் ஈடுபாடு. நிவிருத்தி - ஈடுபாட்டிலிருந்து விலகுதல், நீரில் விழுந்த நிழலின் குளிர்ச்சி நிழலுக்குக் காரணமான மனிதனை அடையாதது போல. அதற்கு - அந்த நிழலுக்கு. தீபத்தின் ஒளி வீட்டில் பரவுமே தவிர வீட்டில் அமைகின்ற காரியங்கள் தீபத்தை அடையமாட்டா. திருசிய தர்மங்கள் - காண்கின்ற செயல்கள்.

பகவான்: நான், சூரியன் கர்ம சாக்ஷியாய் இருப்பது போலத் திருசியப் பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தில் அனுஸ்பூதனாய் அதனை விளக்குபவனும், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற்கு அதிஷ்டானனும் ஆகிறேன். சுயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவன் அன்று. மூடர், உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும் சித் பிரதிபிம்ப சலனத்தைச் சித்ரூப ஆத்மாவில் ஏற்றி, நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்பபூத ஆத்மாவாம் எனக்கு அச் சிதாபாஸ தர்மங்கள் ஒன்றும் இல்லை. இத் தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கடதர்மங்கள் ஆகாசத்தைப் போலே அதன் தர்மங்கள் என்னைப் பற்றா. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, ஜலத்வ, ஜடத்வ, மத்தத்வ, பத்தத்வ முக்தத்வாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவல அத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கு இல்லை. மேக ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காதது போலப் பத்து நூறுயிரங்களாய் உண்டாகும் பிரகிருதி தர்மங்களும் ஏக சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா.

விளக்கவுரை : காய்ச்சப்பட்ட இரும்பின் சூட்டுக்கு அக்கினி அதிஷ்டானமாகிறது. ஐயப்படும் பாம்புக்கு கயிறு அதிஷ்டானமாகிறது. அதுபோல தொடர்ந்து பிரபஞ்சத்தை விளங்கச் செய்வதற்கு ஆத்மா அதிஷ்டான மாகிறது. சுயம் பிரகாசமான ஆத்மாவே அனைத்துயிர் களையும் எல்லாச் செயல்களிலும் ஈடுபடுத்துகிறது ஜீவனாகிய பிரதி பிம்பம் நான் இல்லை; தேகம், இந்திரியங்கள், புத்தி முதலிய உபாதிக ளால் அலைகின்றது. இதனை ஆத்மாவில் ஏற்றிச் சொல்வர் மூடர். ஜலத்தின் அசைவினால் சூரியனின் பிரதிபிம்பம் அசைவதில்லையா? வானத்தில் சூரியனா அசைகிறான்? இல்லை. இது போலவே ஜீவனாகிய (ஆத்மாவின்) பிரதிபிம்பத்தின் சுகதுக்கங்கள் ஆத்மாவின் சுகதுக் கங்கள் என்கின்றனர் மூடர்கள். ஆத்மாவான எனக்குச் சலனமே இல்லை. எதையும் செய்தல், செய்வித்தல் போன்ற கர்மாக்களும் இல்லை. எல்லாம் நானல்லாத தூல சரீரத்தினுடைய சேஷ்டைகள். இவை ஆத்மாவில் ஒட்டமாட்டா. இவ்விதமே சூக்கும சரீரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களும் ஆத்மாவில் ஒட்ட மாட்டா. புத்தி காரியமான கர்மாக்களும் ஆத்மாவைச் சாரமாட்டா. இவ்விதமே பிரகிருதி தர்மங்கள் எவையும் ஆகாயத்தில் ஒட்டாத மேகக் கூட்டங்கள் போலவே, தனியாகவே இருக்கும்; ஆத்மாவில் அவை ஒட்டமாட்டா.

பதவுரை: கட தர்மங்கள் - பாணையின் இயல்புகள், கலத்வ - துஷ்டனாயிருப்பது, மத்தத்வ - திமிர்பிடித்திருப்பது. மேக ஜாலங்கள் - மேகக் கூட்டங்கள். அதன் தர்மங்கள் - தேகத்தின் இயல்புகள்.

இனி, பிரம்மத்தின் தன்மை தொகுத்துச் சொல்லப்படுகிறது.

பகவான்: பிரகிருதி முதல் ஸ்தூல பரியந்த இப்பிரபஞ்சம் சாயை போலத் தோற்ற மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வத்தையும் பிரகாசிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், ஸர்வ சூனியமாய், மாயா விசேஷங்கள் ஒன்றும் இன்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூல புத்தி விருத்தியால் அறிதற்கு அரியதாய், ஆகாச துல்யமாய், ஆதி அந்த ரஹிதமாய், அதிசூக்ஷ்மமாய், நிச்சல நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பமாய் உள்ளது எதுவோ அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்ய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானாய் இருக்கிறேன்.

விளக்கவுரை : இதில் சீடன் தான் சமாதியில் கண்டு அநுபவித்த பிரம்மத்தின் இயல்களைத் தொகுத்துக் குருவிடம் தெரிவிக்கிறான். பிரகிருதி முதல் தூலப் பொருள்கள் முடிய உள்ள இப்பிரபஞ்சம் ஒரு நிழல் போலத் தோன்றுவதாய் பிரம்மத்தில் காண்கிறது. அந்தப் பிரம்மமே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமானது; அனைத்தையும் பிரபஞ்சத் துக்குப் பிரகாசமாகக் காட்டுவது; அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பது; அனைத்தின் வடிவமாகவும் இருப்பது; அனைத்திலும் நிர்மபியிருப்பது; ஆனால் அனைத்திலும் வேறுபட்டிருப்பது; வெறும் சூனியமாயும், அதிசூக்ஷ்மமாயும் இருப்பது; தூலமான புத்திக்கு எட்டாதது; ஆகாயம் போன்றது; ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் தனித்தன்மையோடு விளங்குவது; இரண்டு அற்ற ஒன்றையாயிருப்பது. அதுவே பிரம்மம். அந்தப் பிரம்மமாகவே நான் இருக்கிறேன்.

இனி, சீடன் குருவிடம் ஆத்ம ஞானம் பெறத் தனக்கு உதவியருளியமைக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பணிவது கூறப்படுகிறது.

பகவான்: “ஸ்வாமி! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜன்ம ஐரா மரண சம்சார வன - ஸ்வப்னத்தில் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களால் கிலேசமுற்று, அகங்காரப் புலியால் மிகவும் துன்பம் அடைந்த என்னைக் கிருபையால் எழுப்பிப் பரமானந்தம் தந்து ரக்ஷித்தீர் அல்லவா! மகாநுபாவா!! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வ ஸ்வரூப ஸாம்ராஜ்ய பாக்கியம் என்னாலும் அடையப்பட்டதே! நானே தன்யன், கிருத

கிருத்தியன், பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனாய், பரிபூர்ண நித்யானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்சம் எல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக சத்திய போதானந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதார விந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்; பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம்; எப்போதும் நமஸ்காரம்.

விளக்கவுரை : தூக்கத்தில் மாயா காரியமான சம்சாரமாகிய வனத்தில், அகங்காரமாகிய புலியாலும் வேறுபல தாபங்களாலும் அவதிப்படுவதாகச் சொப்பனம் கண்டுகொண்டு பயந்து, நடுங்கிக் கொண்டிருந்த என்னைத் தட்டி எழுப்பி, சொப்பனத்தை விலக்கி ஸ்வரூப ஞானம் பெறக் கருணை பாலித்தீர்களே! நன்றி, நன்றி, நன்றி. நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

பதவுரை : தாப ஜாலங்கள் - வேதனைக் கூட்டம், பவ பந்தம் - சம்சாரமாகிய தளை (விலங்கு). கிருத கிருத்தியன் - (மனிதப் பிறவியில்) செய்யப்பட வேண்டியவற்றைச் செய்து முடித்து மகிழ்வவன்.

இனி, சீடனுக்கு குரு மேலும் பிரம்மஞானி பிரபஞ்ச வாழ்வில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதைப் போதிக்கிறார் என்பது கூறப்படுகிறது.

பகவான்: ஏகாத்ம தத்துவத்தை அறிந்து, ஆத்மானந்தம் உற்று இவ்வாறு தம்மை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ் வசனம் கூறுவாராயினர்:-

“நேத்திரமுள்ளவனுக்கு ரூபமின்றிப் பார்க்க வேறு இல்லாதது போல, பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தை அன்றி புத்திக்கு விநோதம் வேறு இல்லாததாலும், ஸந்தோஷம் தரத் தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனை விட்டுச் சித்திர சந்திரனை எவனும் இச்சியாதது போல, இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தை விட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியானாதலாலும், இவ் அசத்திய பதார்த்த அநுபவத்தால் திருப்தி அற்பமும் இன்று, துக்கமும் போகாததாலும், சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னில் தோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானேயாய் எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்திய அத்வைத பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞான திருஷ்டியால் அதி சாந்த மனத்தோடு சதா பார்த்து, எப்போதும் அகத்தில் சிந்தித்து, சந்ததம் ஆத்ம நிஷ்டனாய், தன் அகண்டானந்த ரஸானுபவத்திலேயே

ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகற்ப அகண்ட ஞானாத்மாவில் ஆகாசப் பட்டணம் போலத் தோன்றும் விகற்ப ஹேதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மாகாரமாய்ச் சும்மா இருக்கும் நிரந்தரானந்த ஹேதுவாம் பரம சாந்தி அடைந்து, எப்போதும் மெளனமுற்றவனாய், சுகமாய்க் காலம் தள்ள வேண்டும். வாசனாரகித இவ் உத்தம மெளனத்தை அன்றி, ஆத்மாவை அறிந்து அகண்ட ஆனந்தம் அநுபவிக்கும் பிரஹ்ம வித்துக் களான மகான்களுக்குச் சதானந்த அனுபவ ஹேது வேறு இல்லை.

விளக்கவுரை : சீடனைப் பார்த்து குரு மேலும் சொல்வார்:-

உருவங்களைக் காண்பதன்றிக் கண்ணுக்கு வேறு வேலை இல்லை. இது போல் பிரம்ம ஞானியின் புத்திக்குப் பிரம்மானுபவம் பெறுவதைத் தவிர வேறு வேலை கிடையாது. வானத்துச் சந்திரனைக் கண்டு மகிழ்ந்தவன் சித்திரத்தில் வரைந்த சந்திரனைக் காண மாட்டான். அசத்தான பொருட்களைப் பார்ப்பதில் எவ்வித சுகமும் இல்லை என்பதோடு துக்கங்களும் விலகமாட்டா. ஆதலின் சத்தான அத்தைவத பிரம்மத் திலேயே ஞான திருஷ்டியை சாந்த மனத்தோடு செலுத்தி ஆத்ம நிஷ்டனாகவே இருக்க வேண்டும்; அதனால் விளையும் ரஸானுபவத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ வேண்டும்; அப்போது புத்தியைப் பரம சாந்தி யடைவித்து, எப்போதும் மெளனமாயிருக்க வேண்டும். பிரம்ம வித்துக் களான மஹான்கள் இந்த மெளனத்தையே கடைப்பிடித்து சதா ஆனந்தம் அடைவர்.

பதவுரை: திருப்தி அற்பமும் இன்று - மனநிறைவு கொஞ்சம் கூட இல்லாமல்.

இனி, ஜீவன்முக்தர் தோற்றமும், செயலும், இயல்புகளும் தொகுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன.

பகவான்: அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடு கூடி இவ்வாறு பிரஹ்மத்தை அறிந்த முனி, ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருப்பன்; படுப்பன்; இன்னும் எத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்குத் தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றும் தேவை இல்லை. தன்னை அறிவதற்கு நியமங்கள் எதற்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என்று அறிவதற்கு இதராபேகை இல்லாதது போல 'பிரஹ்மே நான்' என்று அறிவதற்கு ஒரு அபேகையும் இல்லை. 'இது கடம்' என்று அறிவதற்குச் சுத்தமான நேத்திரத்தை அன்றி வேறு நியமம் வேண்டாததைப் போல, நித்ய ஸித்தமான இவ் ஆத்மா

மனோவிருத்தி சுத்தமாயிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச கால சுத்தியாதி அபேகை இல்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஐகத்துப் போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஐகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத சாஸ்திர புராண விவித பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்துகொண்டிருக்கும் அந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸ்த்ய அனாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும்? இந்தப் பரமாத்மா சுயம் பிரகாசமாய், அனந்த சக்திகளோடும் கூடி எவராலும் அறியப்படாது, அனைவரது 'அகம்' என்னும் அநுபவ சொருபமாய் இருக்கும்.

விளக்கவுரை : எவ்விதத் தடையும் இல்லாமல் தனக்கு உரிய செயற்பாடுகளோடு பிரம்மத்தை அறிந்த முனியாகிய ஜீவன்முத்தன் தன் விருப்பம் போல் நடப்பவன், இருப்பவன், செயல் புரிபவன். நித்திய ஸித்தமான ஆத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமாயிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கும்; பிறவற்றையும் பிரகாசப்படுத்தும். ஆத்மாவைப் பிரகாசப்படுத்த எதனாலும் இயலாது. எதுவும் தேவையும் இல்லை. அது அனைவரது 'அஹம்' (நான்) என்னும் அநுபவ சொருபமாய் இருக்கும்.

பதவுரை: அப்பிரதிபந்தம் - தடையற்ற, யமாதி - யமம் நியமம் முதலிய யோகங்கள். நேத்திரம் - கண், விவித பூதங்கள் - பல பூதங்கள் (மண் நீர் முதலியன).

ஒப்பு : ஸ்ரீ பகவான் : மனம் என்பது உண்மையில் ஆத்ம சொருபமே; நிர்மலமாயிருப்பதால் அப்போது அதற்கு மனமெனும் நாமமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக அறியும் விபரீத ஞானமே மனமாகும் - விசாரசங்கிரஹம்

மேலும் 'ஜீவன் முத்தன்' நிலையே பேசப்படுகிறது.

பகவான்: இவ் ஆத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரம்மவித் உணர்ந்து, பந்தத்தினின்றும் விடுத்தனாய், நிரந்தரானந்த ரசானுபவ திருப்தனாய், அறியக் கூடாத லக்ஷணம் உள்ளவனாய், அனுசூலப் பிரதிகூல பாஹ்ய விஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை எதுவும் இன்றிப் பரேச்சையால் பொருந்தும் விஷயங்களையெல்லாம் பாலர் போல் அனுபவித்து, பசி தாகம் தேகபீடை இவற்றை விட்டுப் பாலன் கிரீடாதற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல நிர்மம் நிரகங்காரனாய், சதா தன்னிலேயே க்ரீடித்துக் கொண்டும் தன்னிலேயே சுகித்துக் கொண்டும் இருப்பன். சரீர விமான ஆருடனாய், அகண்ட சிதம்பரத்தில் இருக்கும் அவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீன பாவமும் இன்றி பிணை எடுத்து உண்டு, நதியாதி

ஐலத்தைப் பானம் பண்ணி, தோய்த்து உலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய் ஒரு நியமமும் இன்றிச் சுதந்திரனாய் பாலர், பித்தர், பேயர் போலப் பூமியில் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையில் படுத்து நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதல் எங்காவது நித்திரை செய்தும், சதா பிரம்மத்திலேயே கிரீடை உள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாய் உள்ள தான் இஷ்டப் பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபம் தரித்து, எத்தனையோ அநுபவித்து, ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன் என்ன, ஒருவனே எங்கும் எவராலும் அறியப் படாதவனாய் சஞ்சரிப்பன்.

விளக்கவுரை : தெளிவாய் உள்ளது.

பதவுரை: பிரம்மவித் - பிரம்மத்தை அறிந்தவன். பாஹ்ய - வெளி. பரேச்சையால் (பர இச்சையால்) பிறர் விருப்பத்தினால். பாலர் - குழந்தைகள். கிரீடாதற்பரனாய் - விளையாட்டிலேயே ஈடு பட்டவனாய். நிர்மம் நிரகங்காரனாய் - மமகாரம் அகங்காரம் இல்லாதவனாய். சரீர விமான ஆருடனாய் - உடம்பாகிய விமானத்தில் ஏறியவனாய். சிதம்பரத்தில் - சிதாகாசத்தில். திகம்பரனாய் - திசையே ஆடையாய்; ஆடை எதுவும் இல்லாதவனாய் என்பது கருத்து. சரிக்கினும் - நடந்து சஞ்சரித்தாலும். வேதாந்த வீதியில் - வேதாந்தப் பொருளான பிரம்மத்தின் சிந்தனையில். வெற்றுப் பூமியாகிய மெத்தையில்: தரையில் என்பது கருத்து. எத்தனையோ ரூபம் தரித்து என்பது மூடன் வித்வான் என்றெல்லாம் பின்னர் விளக்கப்படுவது காண்க, அஜகர ஆசாரன் : மலைப்பாம்பு உணவைத் தேடி அலையாமல் தானாகவே தன் அருகில் வந்த உணவை உண்ணும் இயல்புடையது. அதுபோன்ற இயல்பு கொண்டவர். (ஆசாரன் - நடந்து கொள்பவன்). பூஜ்யன் - பூசித்துப் போற்றத் தக்கவன். நிந்தியன் - நிந்திக்கத் தக்கவன்.

மேலும் ஜீவன் முக்தன் பற்றியே கூறப்படுகிறது.

பகவான்: அவன் நிர்த்தனனாயினும் சதானந்தி; அசகாயன் ஆயினும் அதிபலவான்; புசியாவிடினும் நித்ய திருப்தன்; விஷயங்களில் சம திருஷ்டி உள்ளவன்; ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன்; புஜித்தும் புஜியாதவன்; சரீரியேனும் அசரீரி; பரிச்சின்னன் ஆயினும் பரிபூர்ணன். இந்தச் சரீர பந்த விமுக்தப் பிரம்மஹித்தினைத் தேகாபிமானிகட்கு உள்ள பிரிய அப்ரிய, சுகதுக்க, சுப அசுபங்கள் ஒன்றும் ஸ்பரிசிக்காது.

விளக்கவுரை : தெளிவாயுள்ளது.

பதவுரை: நிர்த்தனன் - பணமில்லாத ஏழை. சதானந்தி = சதா ஆனந்தி - எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பவன். அசகாயன் - உதவிக்கு எவரும் இல்லாதவன். நித்யதிருப்தன் - என்றுமே திருப்தியோடு இருப்பவன் (உண்ணாமலிருக்கிறோமே என்று வருந்துபவன் இல்லை என்பது கருத்து). - விஷயங்களில் - மாறுபட்டதாக உலகுக்குக் காணும் விஷயங்களில், சரீரியேனும் அசரீரி - உடம் பொடு காணப் படினும் உடம்பு நினைவே இல்லாதவன்; ஆத்மா உணர்வே கொண்டவன் என்பது கருத்து. பரிச்சின்னன் - அளவிடப்பட்டவன். பரிபூர்ணன் - அளவிட இயலாத பூர்ண வஸ்துவான ஆத்ம சொரூபம்.

மேலும் பிரம்மஞானியான ஜீவன் முக்தன் பற்றியே கூறப்படுகிறது.

பகவான்: சூரியன் ராகுவால் பிடிபடாதிருக்கினும் பிடிபட்டது போலத் தோற்றலால் உண்மை அறியா மூடர், தம் பிராந்தியால் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பது போல, தேகாதி பந்தம் அற்ற பிரம்மவித்தும் தேகி போல் தோற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவார். அதனால் உண்மையாய் இவனுக்கு ஒன்றும் இல்லை. இத் தேக பந்தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம், பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராணவாயுவால் அங்கும் இங்கும் சரிக்கும். நதிப்பிரவாகத்தால் மேடு பள்ளத்தை அடையும் தாருவைப் போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் சாக்ஷி போலவும், சக்கர மூலத்தைப் போலவும், சங்கற்ப விகற்ப சூன்யனாய், உதாசீனனாய் மௌனமாகவே இருப்பன்; இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான்; அதினின்றும் பிரிக்கான்; அக் கர்மபலனையும் அகண்டானந்த ரஸ பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிதும் அடையமாட்டான். லக்ஷ்ய அலக்ஷ்யங்களை விட்டுக் கேவல ஆத்மாவாய் இருக்கும் அந்தப் பிரஹ்மவித் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே; சம்சயம் இல்லை.

விளக்கவுரை : தெளிவாகவே உள்ளது.

பதவுரை: பிராந்தியால் - அறிவு மயக்கத்தால். தேகி - தேகம் கொண்ட மனிதன். சரிக்கும் - போய் வந்து கொண்டிருக்கும். தாருவைப் போல் - மரக்கட்டையைப் போல். போகத்தில் - இன்ப

துன்பங்களில். சக்கரமூலம் - அச்சு (சக்கரம் சுழல ஆதாரமாயிருப்பது). சக்கரத்தின் இயக்கம் எதுவும் அச்சுக்கு இல்லை.

உவமைகள்: பாம்பின் சட்டையைப் போல; பாம்பிலிருந்து கழன்ற சட்டை மரக்கிளைகளில் காற்றினால் அங்கும் இங்கும் அலைவது போல பிரம்மவித் அலைகிறது. அவன் தேகம் ஆத்மாவின் சட்டையே.

பிரவாகத்தில் மேடு பள்ளம் சேரும் தாருவைப் போல; வெள்ள நீரில் மிதந்து போகும் மரக்கட்டை மேட்டு நிலத்தில் வெள்ளம் போகும் போது சுகமாக அமைதியொடு மிதந்து செல்லும்; வெள்ளம் பள்ளத்தில் பாயும்போது தாருவும் கீழே வீழ்ந்து புரண்டு மிதக்கும். இதுபோல சுகமும் துக்கமும் பிரம்மவித் அனுபவிக்கிறது.

சக்கர மூலம் போல: சக்கரம், தன்னில் பொருந்திச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்போது அச்சு அசையாமல் சக்கரசு சுழற்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது போல் பிரம்மவித் தேகத்தில் போகத்தைக் கண்டுகொண்டே விஷய சுகங்களில் இந்திரியங்களை இணைக்காமல் அச்சுப் போல் நிலைத்து நிற்கிறது.

இனி விதேகமுத்தன் பற்றிப் பேசப்படுகிறது.

பகவான்: ஒரு நடன் வேஷம் கொண்ட போதும், விட்ட போதும் புருஷனே ஆவது போல, கிருத கிருத்தியனாய் தேகாதி உபாதிகளோடும் கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்ம காரமாய் சதா முக்தனான அந்தப் பிரஹ்ம ஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே அடை கிறான். மரத்தின் பழுத்த இலை நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசபம் மரத்திற்கு இன்மை போல ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ் விடத்தில் விழுந்தாலும் அவனுக்கு ஆனி இல்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள் போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தி யாதி உபாதி கள் நசிக்குமே அன்றி, மரம் போல் இருக்கும் சச்சிதானந்த ஆத்மா ஒருபோதும் நாசமுருது. சுருதியும் 'உபாதி விகாரம் உள்ளதற்கே நாசம்' என்றும், 'பிரஞ்ஞான கன ஆத்மா ஸத்யன், நாச ரஹிதன்' என்றும் கூறியிருக்கிறது. பூர்ண அத்தைத ஆனந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ருபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனான முனிக்கு, தோல் மாம்ச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத் தேச காலாதி அபேகை இல்லை. என்னை? தேகத்தின்

மோகஷமும் (நீக்கமும்), தண்ட கமண்டலங்களின் மோகஷமும் மோகஷமன்று; அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியின் மோகஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோகஷம்.

விளக்கவுரை : ஒரு மனிதன் நாடகத்தில் ஒரு பெண்ணாகவோ அரசனாகவோ வேடம் பூண்டாலும், வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டாலும் அதே மனிதனாகவே தான் இருப்பான்; அவன் மாறிவிடுவதில்லை. இது போல ஒரு பிரம்மஞானி தேக இந்திரியாதி உபாதிகளோடு உயிரோடு வாழும்போதும் பிரம்மகாரமே; தேக இந்திரியாதி உபாதிகள் நாச முற்றாலும் (விதேஹன் ஆனாலும்) பிரம்மகாரமாகவே பிரம்மத்தையே அடைகிறான். அவனுக்குத் தேக இந்திரியாதி உபாதிகள் நாசம் அடைய (தேகத்தை விட்டு நீங்க) இடம், காலம் முதலியன பற்றிக் கவனிக்க வேண்டியதில்லை. எந்த இடத்திலும் நாசமடையலாம். ஒரு மரத்தின் பழுத்த இலை நதி, வாய்க்கால், வீதியில் விழுந்தாலும், சிவாலயத்தில் விழுந்தாலும் மரத்திற்கு அசுபமோ சுபமோ இல்லை. எங்கு விழுந்தாலும் ஞானியின் உடலுக்குத் தீங்கோ குறைபாடோ கிடையாது. ஏனெனில் ஞானி உடல் ஞானாக்கினியால் ஏற்கனவே எரிக்கப்பட்டதாகிறது. மரத்திலுள்ள இலை, பூ, பழம் முதலியன விழுந்து போனாலும், மரம் நாசம் அடையாது, இதுபோல ஞானியின் தேக இந்திரிய பிராண புத்தி முதலிய உபாதிகள் அழிகின்றனவே அன்றி ஞானியாம் சச்சிதானந்த ஆத்மா ஒரு போதும் அழியாது. சுருதியும் இதைத் தான் சொல்கிறது, 'உபாதிகளுக்கே நாசம், ஆத்மா சத்யம்' என்று, மோகஷம் என்பது தேகத்தையோ, தண்டு கமண்டலங்களையோ விட்டுவிடுவதன்று, அஞ்ஞான ஹிருதயக்கிரந்தியை விடுவிப்பதே உண்மையான மோகஷம்.

பதவுரை: ஆனி - (ஹானி) அழிவு. மோகஷம் - விட்டு விடுவது.

ஒப்பு : ஸ்ரீபகவான் இது காரணம் பற்றியே தன் உடலை 'இப்படி இன்னவிதத்தில், இன்ன இடத்தில் ஸமாதி வைக்கவேண்டும் என்று ஒன்றும் கூருத்து இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மேலும் விதேகமுத்தனின் நிலை பற்றியே பேசப்படுகிறது.

பகவான்: கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே ஆதல் போல, தேகாதி திருசியோபாதிகள் அனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தவிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடும். கடம் உடைந்தால் கடாகாசம் மஹாகாசம் ஆவது போல, உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும், ஜலத்தில் ஜலமும், தைலத்தில்

தைலமும் போல, பிரஹ்மத்தின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முத்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப்போதும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிப்பன்.

விளக்கவுரை : தீயில் எரிக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் எரிந்து சாம்பலாகிப் பின் கடைசியில் மண்ணாகவே ஆகின்றன. சூரியன் உதித்து விட்டால் இருளானதும் அவனிடத்திலேயே ஒடுங்கிப் போகின்றன. இவை போல ஞானாக்கினியால் எரிக்கப்பட்ட தேகாதி திருசிய உபாதிகள் பிரம்மத்தில் லயமாகிவிடும், பாலில் பாலும், நீரில் நீரும், எண்ணெயில் எண்ணெயும் கலந்தால் அவை வேறுபட்டுத் தெரியாமல் போவது போல, இங்ஙனம் பிரம்மத்தில் பிரம்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முத்தனாகிய ஞானியும் பிரம்மத்தில் கலந்து எப்போதும் ஏகப் பிரம்மமாகவே ஒளிவீசுவான்.

பதவுரை: திருணம் = த்ருணம் - புல். படம் - ஆடை. திருசியோபாதிகள் - புலப்படுகின்ற தேகம், இந்திரியம், பிராணன் மனம் முதலியன. அந்தகாரம் - இருள். தைலம் - எண்ணெய்.

இனி, விதேக முக்தனுக்கு மீண்டும் ஜனனம் இல்லை என்பதும், ஆத்மாவுக்கு பந்தம் மோக்ஷம் என்பது கற்பனையே அன்றி உண்மையில் இல்லை என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

பகவான்: இங்ஙனம் சன்மாத்திர அகண்ட பிரஹ்மபாவம் உற்று இருக்கும் விதேக கைவல்யம் அடைந்த யதி மீண்டும் ஐனிப்பதே இல்லை. ஆத்ம பர ஐக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தை யாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டு பிரஹ்மாகாரமாகவே இருக்கும் யதிக்குப் புனர்ஜன்மம் எங்ஙனம் உண்டாம்? மித்யா ஸர்ப்பத்தின் தோற்றமும், நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாதது போல, நாசரஹித நித்திய அசங்க அத்வைத கேவல ஞானாத்ம வஸ்துவில் உண்டு இல்லை எனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்கள் அன்றி உண்மையில் இன்மையின் அப் புத்தி கற்பிதமாய், மேகத்தால் வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை அறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பது போல், மூடர்களால் விருதாவாய் ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்த மோக்ஷங் களும் இல்லவே இல்லை. பிரஹ்மத்தில் அன்யமாய் எதுவும் இன்மையின், ஆவரணத்தால் பந்தம் என்றும், ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷம் என்றும் சொல்லக் கூடாது. சொல்லின் அத்வைத ஹானியும், துவைதப் பிரதீதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்குச் சம்மதமாகாது.

விளக்கவுரை : பிரம்மமாயிருக்கும் யதி மறுபடியும் பிறவி பெற மாட்டான். அவன் தான் பிரம்மாகாரமாகவே இருப்பவனாயிற்றே! கயிற்றைக் கண்டு பாம்பு என்றும், பின்பு இல்லை என்றும் எண்ணத்தை எழுப்பிப் பின்பு அழிப்பது புத்தியின் கற்பனை. உண்மையில் கயிற்றில் எதுவுமே இல்லை. இது போல ஞானாத்மவஸ்துவில் பிறப்பு உண்டு, இல்லை என்பதெல்லாம் புத்தியின் கற்பனையே. உண்மையில் அது இல்லை. அது நித்யமான ஒரு பொருள்.

மேகம் வந்து சூரியனை நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைக்கும் போது சூரியன் மறைந்து விட்டான் என்கிறோம். நம் கண்ணின் பார்வையை மேகம் மறைத்ததை அறியவில்லை. உண்மையில் மறைதலும் தெரிவதும் சூரியன் செயலன்று. இது போலவே மூடர்கள் ஆத்மாவில் பந்த மோக்ஷங்களை ஏற்றிச் சொல்வர். இது தவறு. பிரம்மத்தின் அன்னியமாக வேறு ஒன்றுமே இல்லை. மேகம் மறைப்பதால் சூரியன் மறைந்தான் என்றும், மேகம் விலகுவதால் சூரியன் தெரிகிறான் என்றும் சொல்வது தவறு. சூரியனை மறைக்க மேகம் வருவது போல, பிரம்மத் துக்கு வேருக எதுவுமே இல்லாமையால் எப்படி அது மறைக்கப்படும்? சூரியன் எப்போதும் ஒரே தன்மையாகவே இருக்கிறான். பிரம்மமும் அப்படியே. இதற்கு வேறு விதமாகச் சொன்னால் பிரம்மம் அத்வைதம் என்பது தவறாகிவிடும்; துவைதமானது என்ற பாவனையும் ஏற்பட்டுவிடும். இந்தக் கருத்து வேதங்களின் கருத்துக்கு மாறுபடுவதாகும்.

குறிப்பு : "அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடு கூடி" என்று ஆரம்பித்து "இது வேதங்களுக்குச் சம்மதம் ஆகாது" என்றவரை ஸ்ரீசங்கரரால் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஜீவன்முக்த விதேக முக்த இலக்ஷணங்கள் அப்படியே நூற்றுக்கு நூறு ஸ்ரீபகவானுக்குப் பொருந்துவது உற்று நோக்கி மகிழ்த்தக்கது.

பதவுரை: சன்(சத்)மாத்திர - என்றும் இருப்பதான. அவித்தை - அஞ்ஞானம். நேத்திர ஆவரணம் - கண்ணை மறைத்தல். ஆரோபிப்பது - ஏற்றுவது, விருதாவாய் - வீணாய். ஆவரணம் - மறைத்தல். பிரதீதியும் சித்தியாகும் - தோற்றமும் ஏற்படும்.

இனி, இறுதியில் குரு சீடனுக்கு முடிவுரை சொல்கிறார்.

பகவான்: நிஷ்கள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம் போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ் அதிசாந்த அத்விதீய பிரம்மத்தில் கற்பனை எங்கிருக்கும்? 'உற்பத்தி இல்லை; நாசம் இல்லை; பத்தன் இல்லை; சாதகன் இல்லை; முமுக்ஷு இல்லை; முக்தனும் இல்லை; இதுவே பரமார்த்தம்.' என சுருதியும் கோஷிக்கிறது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய் ரகசியங்களில் அதி ரகசியமான இது, சிஷ்யனே! என்னால் உனக்குத்

தெரிவிக்கப்பட்டது. கலிதோஷம் அற்று விரக்தனான முமுகுஷுவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயும் இதனை உபதேசிப்பாயாக!

விளக்கவுரை : தெளிவாக உள்ளது. தூய்தினும் தூய இவ்வரிய உபதேசம் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போல் வீணாதலைத் தவிர்க்கும் பொருட்டே தருந்த உத்தம அதிகாரிக்கு மட்டுமே ஆத்மஞானம் அடையும் மார்கத்தை உபதேசிக்க வேண்டும் என்று குரு சீடனிடம் வலியுறுத்துகிறார்.

பதவுரை: பரமார்த்தம் - உண்மையானது. கலிதோஷம் அற்று - பாவங்களால் விளையும் குற்றங்கள் இல்லாதபடி. விரக்தனான - வைராக்கியம் கொண்ட.

ஓப்பு : "உற்பத்தி இல்லை.....பரமார்த்தம்" என்னும் இப்பாடல் 574வது பாடலாக இவ்விவேக சூடாமணியில் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் அமிர்தபிந்து உபநிடதத்தில் 10-வது பாடலாகவும் ஆத்மோபநிடதத்தில் 30-வது பாடலாகவும் அவதூதோபநிடதத்தில் 8-வது பாடலாகவும் கௌடபாதகாரிகையில் 2-வது அத்தியாயத்தில் 32-வது பாடலாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீபகவான் இப்பாடலை குருவாசகக் கோவையில் தம்முடைய 28-வது பாடலாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அப்பாடல் :

ஆதலழி வார்ப்பவிழ வாசை முயல் வாராரந்தாரில்
ஈதுபர மார்த்தமென் றெண்.

பதச்சேதம் :

ஆதல் அழிதல் ஆர்ப்பு (பந்தம்) அவிழ ஆசை
முயல்வார் ஆர்ந்தார் இல்
ஈது பரமார்த்தம் என்று எண்.

பகவான்: என்று இவ்வாறு உரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அநேக நமஸ்காரங்கள் செய்து, குருவின் உத்தரவு பெற்று ஆனந்தமாய் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் முழுகினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திர மாக்கும் பொருட்டு எங்கும் சுஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுகுஷுக்களுக்குச் சுலபமாய்ப் போதமாம் வண்ணம், குரு சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்ம லக்ஷணம் அறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹித கர்மத்தால் சமஸ்த சித்ததோஷங்களும் அற்று, சம்சார சுக விரக்தராய், சாந்த சித்தராய், சுருதியை நம்பின முமுகுஷுக்களாய் உள்ள உத்தம யதிகள் ஹிதமான இவ் உபதேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக!

பதவுரை: போதம் ஆம் வண்ணம் - அறியும் பொருட்டு. சித்த தோஷங்களும் - மனத்தில் ஏற்படும் குற்றங்களும். அற்று - நீங்கி. நிஷ்காம விஹித கர்ம - பலனை எதிர்பாராமல் வேதம் விதித்த நித்யம் செய்யப்பட வேண்டிய செயல்கள். சித்தராய் - மனங் கொண்டவராய். ஹிதமான - நன்மை தருகிற.

பகவான்: ஸம்ஸார கோர வனத்தில் தாபத் திரயமாகும் கடோர வெயிலால் உண்டான தாக துக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்ற, ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து, அலைந்து, கஷ்டப்படும் ஜீவர்கள் சுகம் அடையும் பொருட்டு, அதி சமீபத்திலுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாசாரியாள் அனுக்கிரகித்த சுக கரமான இந்த விவேக சூடாமணிக் கிரந்தம் அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சம்சயமே இல்லை. சுபம்

விளக்கவுரை : பயங்கரக் காட்டில் கொடிய வெயிலில் அலைச்சலால் உண்டான தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ள, கானலில் நீரைத் தேடி அலைபவர் போல் உலகத்து மனிதர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் மூன்று விதத் துன்பங்களுக்கு ஆளாகித் தவித்து, துயரம் தீர வழியைத் தேடி அலைகின்ற போது, அவர் சுகம் அடைய அருகில் இருக்கும் பிரம்மானந்தத்தின் கடல் போன்ற அமுதத்தைத் தெரிவிக்கும் நூலாக விவேக சூடாமணியை இயற்றிக் கொடுத்துள்ளார்கள் ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாசாரியாள். இந்த நூல், நிச்சயம் பயின்பவருக்கு மோக்ஷமாகிய ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமே இல்லை.

பதவுரை: தாபத்திரயம் - மக்களுக்கு ஏற்படும் மூன்று விதத் துயர்கள். அவையாவன: ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதி தைவிகம் என்பன. தம் செயல்களாலேயே விளைவித்துக் கொள்ளும் தீமைகள் ஆத்யாத்மிகம்; பிற மனிதர், விலங்குகள், பூச்சிகள் போன்ற உயிர்களால் விளையும் தீமைகள் ஆதிபௌதிகம்; பஞ்சம், பெருமழை, பூகம்பம் போன்றவற்றால் விளையும் துன்பங்கள் ஆதிதைவிகம், ஆதி-துன்பம்; ஸம்ஸ்கிருதச் சொல். மருபூமி - பாலைவனம் போன்ற இடம். அகத்தியம் - நிச்சயம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாத குரு வாழ்க

விவேக சூடாமணி சமாப்தம்

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணம் அஸ்து.

சுபம்.

ஸ்ரீ பகவத்பாதரும் ஸ்ரீ பகவானும்

- K. ஸ்ரீ ராம்

மங்களம்

அகம் எனும் மூல அலித்தை அகன்றிட
அகம் அகமாக அல்லும் பகலற
அகம் ஒளிர் ஆத்மதேவன் பதத்தினில்
அகம் மகிழ்வாக அனிசம் ரமிக்கவே (ஸ்ரீபகவான்)

பொழிப்புரை: அகங்காரம் என்ற அடிப்படையான அஞ்ஞானம் நீங்கியவுடனே, அஹம் - அஹம் ஸ்புரணமாக இரவு பகல் என்று பாராதபடி இதயத்தில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த ஆத்மதேவன் திருவடிகளில் அகம் (ஆத்மா) மகிழ்ச்சியோடு எப்போதும் இன்புறுவதாக!

பதவுரை: அகம் - 1) அகங்காரம் 2) ஹிருதயம் (இதயம்) 3) ஆத்மா (நான்) என்னும் மூன்று பொருள்களில் உள்ளது.

அகம் அகம் - அஹம் அஹம் ஸ்புரணம்

அல்லும் - இரவும், அனிசம் - எப்போதும்

அகமகிழ்வாக - அகம் (நான், ஆத்மா) மகிழ்ச்சியோடு

சிறப்புரை: அஜாதம் என்பது ஆன்மநிலை. இந்நிலையில் ஆத்மாவிற்கு அன்னியமாக ஒன்றும் இல்லை. குரு - சீடரென்றும், ஞானி - அஞ்ஞானியென்றும், சுக-துக்கங்கள் என்றும் எதுவுமே இல்லை. உற்பத்தியும் இல்லை. அழிவும் இல்லை. பந்தப்பட்டவரென்றும், அதனின்றி விடுபட விரும்பும் முழுக்ஷு என்றும், அம்முயற்சியினால் முக்தி அடைந்தவரென்றும் எவருமே இல்லை. இதுவே அஜாதம். முடிந்த முடிவான அல்லது பரம ஆதியான இவ்வான்ம நிலையில் நிலைபெற்றவர் ஸ்ரீபகவான் என்பதை உணர்த்துவதே மேற்காணப்படும் மங்கலப் பாடல். இதில் "என்றுமே உண்மை இருப்பற்ற மூல அகந்தையாகிய அறியாமை, ஞானத்தால் இல்லாதொழிந்தபின் என்றுமே உள்ளதாகிய ஆத்மா தன்னைத் தானே, (ஸ்வாத்மாராமனாக) தன்னிலேயே எப்போதும் ரமித்து,

சுகித்து விளங்குகிறது'' என்று, தாம் அனுபவிக்கும் ஆத்ம இன்பத்தை 'தாம் அனுபவிக்கிறோம்' என்றும் கூறாமல், அத்தன்மை உணர்வும் அற்று மூலப் பொருளாகிய ஆத்மாவை ஆத்மாவே இன்புறுகிறது என்று நவிலும் ஸ்ரீபகவானின் யதார்த்த நிலையும் பேரறிவும் வியக்கத்தக்கது.

ஒப்பு: குருவாசகக் கோவையில் 1021-ஆம் பாடலிலும் ஸ்ரீபகவான் தாம் நிலைபெற்ற இந்த அஜாத, சகஜ நிர்விகல்ப சமாதி நிலையைத் தெள்ளத் தெளிவாக உரைக்கிறார்.

தன்னுருவாம் போழ்த்தத்துத் தன்னுருவாம் தானத்துத்
தன்னுருவாம் தானெய்தத் தான் உவந்து - தன்னுருவாம்
தன்னைத் தனதுருவாந் தான்காட்டித் தந்திடலும்
தன்னுருவாந் தன்னை உணர்ந்தான்.

கருத்துரை: "தன் சொரூபமேயான ஆத்மாவை அடையும் படிக்கு ஆன்மாவே மிகவும் கருணை கூர்ந்து தன்னைக் காட்டித் தரவும், ஆத்ம சொரூபமான காலத்திலும், ஆத்மசொரூபமேயான இடத்திலும் தன் சொரூபமேயான ஆத்மாவே தன்னை உணர்ந்தனன்''. இங்கே தான் ஆத்ம ஞானமுற்றதை 'யான் உணர்ந்தேன்' என்னாமல் அத்தன்மை உணர்வும் முற்றிலும் கரைந்து "ஆத்மாவே ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டது'' என்கிறார் ஸ்ரீபகவான். ஏனெனில் "எந்த ஜீவனும் ஆத்மாவை அறிவதில்லை; அறியப் போவதுமில்லை; அறிய இயலுவதுமில்லை; உண்மையில் ஜீவபோதம், அழிந்தபின் ஆத்மாவே என்றும்போல் பிரகாசிக்கின்றது. தன்னுணர்வே தானாக ஒளிர்கின்றது'' என்னும் உண்மை அஜாதநிலையே இங்கு விளக்கப் படுகிறது. ஜீவன் முக்தராகவும், சகஜ நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் நிலைபெற்றவராகவும் ஸ்ரீபகவான் நம்மிடையே உலாவினார் என்பதற்கு மேற்காணப்படும் மங்கலப்பாட்டே மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஆத்ம இலக்ஷணத்தை முழுவதும் விளக்கி நிற்கும் இவ் விவேகசூடாமணி கிரந்தத்தில் உச்சமுறும் உயர்வற உயர்ந்த உயர்நிலையாம் அஜாதத்தை வெளிக் கொணரும் இம் மங்கலப் பாட்டே விவேகசூடாமணிக்கு ஓர் சூடாமணியாக (ரத்னமாக) விளங்குகிறது. மேலும் ஸ்ரீபகவானின் தலையாய அடியவர்களில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமுருகனார் குருவாசகக் கோவை - 100-வது பாடலில்

"அநேக சித்தாந்தும் அவரவர்க்கேற்பச்
சொன்னாலும் குருமணத் தோன்றல் - தனது
நிஜாநுபவமாக நிகழ்த்த யாம் கேட்டது
அஜாத சித்தாந்தம் அறி."

என்று கூறுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

ஸ்ரீபகவானின் உபதேசங்களின் அடிப்படையில் புரியஷ்டகம் - முதற்பகுதி

புரீ - நகரம், மக்கள் நிரம்பிய இடம். ஸம்ஸ்கிருதச் சொல்; உதாரணம் : மிதிலாபுரி, அயோத்யாபுரி போன்றவை. புரீ பூ அஷ்டகம் = புர்யஷ்டகம். இது இங்கே பஞ்சபூதங்கள் முதலிய பல வற்றைக் கொண்ட தேகத்துக்குப் பெயராயிற்று. அஷ்டகம் - எட்டு. எட்டு வகையான பொருள்களைக் கொண்டதாகத் தேகம் இருப்பதால் 'புர்யஷ்டகம்' என அதற்குப் பெயராயிற்று. (தமிழில் 'புரியஷ்டகம்' எனவும் கூறப்படுகிறது) அது வருமாறு:

ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களும் மனிதனின் உடலில் ஒரு கணம்கூட நீங்காது நிலைபெற்றிருக்கின்றன.

அது பின்வருமாறு:

1. அப்பு (நீர்) = நாக்கு (நீரின்றி நாக்கு அமையாது)
2. தேயு (அக்னி) = வயிறு (ஜாடராக்னி, ஜீரணசக்தி எனப்படுவது)
3. வாயு (காற்று) = மூக்கு (பிராணன் இன்றேல் உடல் சடமே)
4. பிருத்வி (மண்) = உடல் (மண்ணிலே சேர்வது)
5. ஆகாசம் (வானம்) = மனம் (மனோகாசம் என்றே வர்ணிக்கப்படுவது)

ஆகவே (1) ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களும் (2) சுரோத்தி ராதி ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் (ஐம்புலன்களாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி), (3) வாக்காதி ஐந்து கன்மேந்திரி யங்களும் .(ஐம்பொறிகளாகிய வாக்கு, பாணி, பாதம், பாபு, உபஸ்தம்), (4) பிராணாதி ஐந்து வாயுக்களும் (பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன்), (5) அந்தக்கரண சதுஷ்டயமும் (மனம், சித்தம், புத்தி, அந்தக்கரணம்) சேர்ந்த ஸ்தூல தேகத்தின்பால் வைக்கும் தேகாபிமானமே (தேகான்ம பாவமே) (6) அவித்தை (அஞ்ஞானம், அறியாமை). இத்தேகாபிமானத்தாலேயே (உடற் பற்றாலேயே) எண்ணங்கள் ஆசைகளாக (காமம் - 7) மாற்றப் படுகின்றன. அவ்வாசைகளை நிறை வேற்றிக் கொள்ள ஜீவன் (8) வினைகளைப் (கர்மங்களை) புரிகிருன். இவ்வாறு ஒரு மனிதனின் உடல் எட்டு (அஷ்டகம்) விஷயங்களுக்கு இருப்பிடமாக (புரி) உள்ளது. வினைகளைப் புரிவதால் அவ்வினைக்குரிய பாவ

புண்ணியங்களைச் சம்பாதித்து, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்க மீண்டும் மீண்டும் ஜனன-மரண சம்சாரம் என்னும் பிறவிப் பெருங் கடலில் ஜீவன் அகப்பட்டுத் தீராத் துயரை அடைகிறான். இழந்த சுகத்தை மீண்டும் பெற பகவான் புத்தர் "ஆசைகளே துக்கத் திற்குக் காரணம். ஆகவே ஆசைகளை (காமத்தை) அறவே ஒழிக்க வேண்டும்" என்றார். ஆதி சங்கரரோ "ஆசைகளின் உற்பத்தித் தானம் அஞ்ஞானம். எனவே நெருப்பின்றி உணவு பக்குவமாகாது போல் ஞானம் ஒன்றினாலேயே அஞ்ஞானம் நாசமாம்' என்கிறார் (இந்நூலில் பக்கம் - 21). ஸ்ரீபகவானோ உள்ளதை உள்ளபடி அறிய விரும்பும் உண்மை சாதகர்க்குத் தெளிவு சேர்க்கும் வகையில், தம் சுவானுபூதியால், "தேகாபிமானமே அஞ்ஞானத்திற்கு (அறியாமைக்கு) உற்பத்தித்தானம். ஆகவே நீக்கப்பட வேண்டியது சடமான இத் தேகத்தின்பால் நாம் வைக்கும் பற்றே" என்று அறுதியிட்டுரைக்கிறார். அவர் அருளியுள்ள உள்ளது நாற்பது - அனுபந்தத்தில் 13-ஆம் பாடலில் 18 வேதாந்த சொற்களுக்கு "தேகான்மபாவத்தைத் துறப்பதே முக்தி" என்ற ஒரே கருத்தை அவர் விளக்குவதை புரியஷ்டகம் - இரண்டாம் பகுதியில் காண்க.

புரியஷ்டகம் - இரண்டாம் பகுதி

தேகான்மபாவமே (அதாவது உடற்பற்றே) சகல துயரங்களுக்கும் மூலகாரணம். இதைத் தவிர்த்தலே 'சுகம்' என்கிறார் ஸ்ரீபகவான். புரியஷ்டகத்தில் சடமான உடலை (அனாத்மாவை) ஆன்மாவாகக் காட்டுவது தேகாபிமானமே. இது மூலதோஷம் (Original Sin) என்று பைபிளில் குறிக்கப்படுகிறது. இம் மூலவியாதியை நீக்குவதினாலே "மூலவியாதி ஹர பக்த அஞ்சனேயர்" என்று மாருதிக்கு ஒரு திருநாமம் உண்டு. இம் மூல அவித்தை "ஆதிவியாதி" என்றும் வேதாந்தத்தில் குறிக்கப் படுகிறது. இந்த அஞ்ஞானத்தைக் கைவிடுதலே ஞானம். ஆகவே 'ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நாசமாம்' என்று ஸ்ரீசங்கரர் கூறுவதும் சரியே. 'துறக்கப்படவேண்டியது தேகாபிமானமே' என்னும் இக் கருத்தை வேதாந்த உலகில் பெரிதும் பயன் படுத்தப்படும் 18 சொற்களுக்குப் பொருளாகக் கூறும் ஸ்ரீபகவானின் உபதேசம் ஓர் அற்புதம்! மேலும் 18 என்ற எண்ணுக்கும் பல பெருமைகள் உண்டு. கீதையின் அத்தியாயங்கள் 18, புராணங்கள் 18, பதினெண் சித்தர்கள், சங்கத் தமிழ் நூல்கள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, இந்திய மொழிகள் 18. (செப்பும் மொழி பதினெட்டுடையாள் எனில் சிந்தனை ஒன்றுடையாள் - மகாகவி பாரதி). சிவகணங்கள் 18, தமிழர்களின் பெரும் விழாக்களில் ஒன்று ஆடி பதினெட்டாம் பெருக்கு. ஐயப்ப ஸ்வாமி கோயிலில் படிகள் 18.

இனி 18 வேதாந்த இலக்கியச் சொற்களுக்குப் பொருள் “தேகாபிமானத்தை (உடற்பற்றை) விடுதலே” என்னும் உண்மையைப் பார்க்கலாம்.

18 வேதாந்த சொற்களாவன

1. தானம்: தேகான்ம பாவம் உள்ள வரையில் எப்பொருளைத் தானம் செய்தாலும் அது முழுமையாகாது. தேகான்ம பாவத்தை விடுதலே (தானம் செய்தலே) மிகச் சிறந்த தானம்.

2 தவம்: நம்மிடம் உள்ள குறையை நீக்குவதே தவத்தின் நோக்கம். நம்முடைய முதற்குறை நம்மை நாம் ஓர் உடல் என்று அபிமானிப்பதே. இம்முதற்குறையின் அடிப்படையின் பேரில் இயற்றப்படும் எல்லாத் தவங்களும் ‘குறை தவமே’. இம்முதற்குறையை நீக்க முயற்சிப்பதே சிறந்த தவம். இத்தகு சிறந்த தவத்தினால் ‘நாம் உடல்’ என்னும் குறை (அறியாமை) நீங்கி ஞானம் பெறின் ‘நான்’ என்னும் அகந்தை அற்று இயல் வதாகிய அந்த மோக்ஷானந்த ஞானநிலையே இறைபணியாம் மிகச் சிறந்த தவம். - ஸ்ரீபகவான்:

யானற்று இயல்வது தேரின் எதுவது

தான் நல்தவம் என்றான் உந்தீபற

தானும் ரமணேசன் உந்தீபற - உபதேச உந்தியார் - 30

ஆகவே தேகாபிமானத்தை நீக்க முயற்சி செய்யும் சாதகர் நிலை, அம்முயற்சியின் விளைவால் இறையருள் கூடி ஆன்ம ஞானத்தை அடைந்த நிலை ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் குற்ற மற்ற, மிகச் சிறந்த தவம் தேகான்மபாவத்தை விடுதலே என்பது நிலைபெறல் காண்க.

3 வேள்வி (யாகம்): யாகத்தில் பலி கொடுக்கப்பட வேண்டும். இன்றேல் யாகம் முழுமையுருது. ஆத்ம விசாரம் என்னும் யாக அக்னியில் தேகாபிமானத்தைப் பலியாகக் கொடுக்கும் வேள்வியே உண்மையான வேள்வி. மற்ற வேள்விகள் உபசார மாத்திரமே. அவை உண்மை வேள்வி ஆகா.

4 தர்மம் (ஓழுக்கம்): சடமான உடலை சித் (சைதன்யம்) ஆகிய நாம் ‘நான்’ என்று அபிமானிப்பதே அதர்மம். இதை விடுவதே தர்மம்.

5. யோகம் : இறைவனோடு ஒன்று கலப்பதே யோகம். இதைத் தடுத்து நம்மை ஜீவனாகக் குறுக்குவது தேகான்மபாவம். இதை விடுதலே ஜீவன் சிவனாகும் யோகம்.

6 பக்தி: இறைவனை நம்மிடமிருந்து விபத்தி செய்வது, அதாவது பிரிப்பது, தேகான்மபாவமே. அதன் அழிவே பூர்ணபக்தி.

7. வானம் (ஆகாசம்): 'சித்' ஆகிய சைதன்ய ஆகாசம் ஆத்மாவே. உடற்பற்றை விட்டவன் சைதன்யப் பெரு வெளியில் ஒன்று கலக்கிறான்.

8. பொருள் (வஸ்து): நமது உண்மைப் பொருள் (திரவியம்) ஆன்மாவே. தேகான்ம பாவத்தை விடுதலால் இழந்ததாகக் கருதப்படும் அப்பொருளை அடையலாம்.

9. சாந்தி: தேகத்தை 'நான்' என்று அபிமானிப்பதே நமது அமைதியின்மைக்குக் காரணம். அதை விடுவதால் பெறப்படுவதே மிஞ்சும் சாந்தி.

10. வாய்மை (சத்தியம்): சடமான உடலை 'நான்' என்பதே மிகப் பெரிய பொய் (அசத்தியம்). அதை விடுவதே சத்தியம். ஏனெனில் நாம் சடமல்ல.

11. அருள்: உடற்பற்றை நீக்கிய ஞானிகள் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர். இது நம்மால் இயன்ற காரியம். ஆகவே இதுவே அருள்.

12. மோனம்: தேகத்தை 'நான்' என்பதே அனைத்துக் காரியங்களுக்கும் ஆதாரம். தேகாபிமானத்தை நீக்கியவன் வினைகளைப் புரியினும் அவ்வினைப் பயன்களால் பாதிக்கப் படான். எனவே முற்றிலும் அகர்த்தா நிலையில் ஆழ்ந்திருப்பதே மோனம்.

13. நிலை: நிலையற்ற உடலைப் பற்றிக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை நிலையற்றது. அவ்வுடற்பற்றை ஒழித்தலே நிலைத்த, சிரஞ்சீவித்துவம் சேர்ந்த நிரந்தர முக்தி நிலை.

14. சாகாமற் சாவு: உடல் 'நான்' என்னும் அகந்தை இறந்து உடலால் வாழ்வதே ஜீவன்முக்தி. அன்றி அகந்தை இறவாமல் உடலால் இறப்பது மீண்டும் பிறப்பதற்கே. ஆகவே விடப்பட வேண்டியது உடல் அல்ல; உடற்பற்றே! இதுவே சாகாமல் சாதல்.

15. அறிவு (ஞானம்): உடற்பற்றே அறியாமை (அஞ்ஞானம்); உடற்பற்று இல்லாமையே அறிவு (ஞானம்).

16. துறவு (சந்நியாசம்): ஒருவன் உடற்பற்று உள்ள வரை எதையும் விட்டவனாகான். 'நான் உடல்' என்னும் சங்கற்பத் தியாகமே உண்மை சந்நியாசம்; அன்றி வெளிவிஷயங்களை விடுவ தல்ல. ஞானி எவ்வளவு விவகாரங்களைச் செய்யினும் 'நான்' என்பது உண்டாகாமல் இருப்பதால் ஒன்றும் செய்யாதவனும். 'நான்' என்பது அருதவனோ, நனவில் தான் அசையாமல் படுத்திருந்தாலும் கனவில் தலைகீழாய் விழுவதைப் போல, ஏகாந்தனாய் அல்லது சீடர்களோடு கூடியவனாய், ஐடாதாரியாய் அல்லது தலையை முண்டனம்

செய்தவனாய் ஸதா நிஷ்டையிலிருந்தாலும் ஸர்வ வியவகாரங்களும் செய்தவனேயாம்.

17. வீடு : வீடுபதம் என்பது முக்திபதம். தேகான்ம பாவம் உள்ள வரை முக்தி என்னும் பேச்சிற்கே இடமில்லை.

18. இன்பம் : தேகான்மபாவம் ஸர்வானர்த்தத்திற்கும் உற்பத்தித் தானம். அதை விடுதலே ஆகும் இன்பம்.

ஆகவே, தேகான்ம பாவத்தை நீக்கிய ஞானி இந்த அரிய பதினெட்டு குணங்களின் பயன்களையும் ஒருங்கே அடைகிறான் என்கிறார் ஸ்ரீபகவான். அது வருமாறு :

தானம் தவம் வேள்வி தர்மம் யோகம் பக்தி
வானம் பொருள் சாந்தி வாய்மை அருள் - மோனநிலை
சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடு இன்பம்
தேகான்ம பாவம் அறல் தேர் -

உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம் - 13.

தேகான்ம பாவத்தை நீக்க சாதகன் மிக உறுதியோடும், வைராக்கியத்தோடும் 'அஹம் புத்தி' பாவனையை 'அஹம் (நான்) பிரஹ்மம்' என்று ஆத்மாவில் வைக்க வேண்டும்' என்று ஸ்ரீபகவத் பாதரும் இடித்துரைப்பது காண்க. இந்தத் தேகான்ம பாவத்தையே 'அவித்தை' என்று புரியஷ்டகத்தில் குறிக்கிறார் ஸ்ரீசங்கரர்.

ஸ்ரீ பகவானும் ஆன்ம நாட்டமுடைய அடியார் பொருட்டுத் தாம் அருளிய 'அக்ஷரமணமாலையி'ல்

"பௌதிகமாம் உடற்பற்றற்று நாளும் உன்
பவிசு கண்டுற அருள் அருணாசலா - பாடல் 75"

என்று ஸ்ரீ அருணாசலேசுவரனை வேண்டுகிறார்.

அவதாரிகையில் ஸ்ரீபகவான்

சிறப்புரை : ஸ்ரீபகவான் "தம் கபாவமில்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்பொழுதும் போல் சுகமாய் இருக்க வேண்டும் என்பது போலக் கோருதலானும்" என்னும் வரிகளில் "என்பது போல" என்னும் சொற்றொடர் மிகவும் பொருள் பொதிந்தது. நாம் அனைவரும், மற்ற எல்லாமும் ஆத்ம சொகுபமே. ஆத்மாவின் சொகுபம் சுகமே. ஆகவே துக்கம் என்பது ஜீவர்களின் மனோ கற்பனையேயாகும். ஆகவே "நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை நாம் சுககுபமே என்பதே" என்று ஸ்ரீபகவான் பலமுறை அறிவுறுத்தியிருக்கிறார். எனவே 'துக்கம்' என்பதை அறவே மறுத்தவராய், மாந்தர் சுகமே தன் சொகுபமாக விளங்கவும், அதனை அறியாத காரணத்தால் அவர்கள் சுகத்தைக் கோரவே "சுகமாய் இருக்க வேண்டும் என்பது போலக் கோருதலானும்" என்கிறார்.

சம்சார விருக்ஷம் - ஜீவன் அதில் ஒரு பறவை

“சம்சார விருக்ஷத்தில் ஜீவன் என்னும் பறவை” என்கிற கருத்து ஸ்ரீமருகனாரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறையில் முதலிடம் பெற்றுள்ள ரமண புராணத்தில் மிக விவரமாக விளக்கப்படுகிறது. இதில் ஜீவனிடமிருந்து ஆத்மாவை மறைக்கும் தமோகுண ஆவரண சக்தியும், சர்வப் பிரவிருத்தி கட்டும் காரணமாயும், காம, மோகாதி மனோ விகாரங்களை ஏற்படுத்துவதாயும் உள்ள ரஜோகுண விசேஷ சக்தியும் குறிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு மூல அவித்தைப் பிணியின்பாற் பட்டு கலங்கி நின்ற சாதகனுக்கு ஸ்ரீபகவான் எவ்வாறு அப்பிணி தீர்க்கும் ஓர் அருமருந்தாக விளங்குகிறார் என்றும் விளக்கப்படுகிறது. வாசகர்களின் வசதி கருதி அடைப்புக் குறிகளில் மூல நூலின் பக்கங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ரமண புராணம்

அறியாமை என்னும் அவ் ஆவரணம் தன்னுள்

வெறியாடு மேதினியை விக் கேப சக்தி

உளத்துண்மை தோன்றது ஒருங்கிருண்டதாலே

வரிகள் 235 - 237

விளக்கம் : மூல அவித்தை என்னும் காரணமாயை (பக்கம் 40) முக்குண உருவத்தொடு விளங்குகிறது. அதில் தமோ குண ஆவரண சக்தி (பக்கம் - 7) என்னுள் இலங்கும் ஆத்மாவை முழுவதுமாக மறைக்கவும், ரஜோகுண விசேஷ சக்தி (பக்கம் - 41) வெளி விஷயங்களில் என்னுடைய கவனத்தை சதா அலைபாய வைத்து, காமாதி மனோவிகாரங்களைத் தோற்றுவித்து, உலகம் என்னும் ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த வெறியாட்டம் போடுகின்ற மனோ வியாபாரத்தை விரித்தது. அதனால் என்னுள்ளே எப்போதும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆத்மா என்னிடமிருந்து இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டது. அதனால்....

பதவுரை: ஆவரணம் - மறைப்பு, மேதினி - ஜகம், விசேஷ சக்தி - ஆத்மாவிலிருந்து சதா மனத்தை விலக்கிப் புறமுகப்படுத்தும் சக்தி, உளத்துண்மை - ஆத்மா

“வெளித்தன்மை எவ்வண்ணமோ மெய்யும் அதுவென்றுப்

புலனாகக் காட்டலும் என் புந்தி மயக்குற்ற

நலனாகும் என்று அதனை நாடலும் அந்நாட்டம்

வரிகள் 238-240

விளக்கம்: இந்த வெளி உலகப் புறத்தோற்றம் எவ்வாறு தென்படுகின்றதோ, அதுவே மிக நிச்சயமான உண்மை என்று என்னுடைய ஐம்புலன்கள் காட்டிக் கொடுக்க, அறிவு ஒளியாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் அறிவு மயக்கத்தை அடைந்தேன். அந்த அறிவு மயக்கத்தால் என்னுடைய நலமும், சுகமும் வெளி விஷயங்களில் உள்ளன என்று நம்பி உலகாதி சுகங்களை நாடினேன். அந்த வெளி உலக சுகங்களை நாடும் எண்ணமானது...

பதவுரை: புந்தி - புத்தி (அறிவு)

அவாவாய்ப் பரிணமித்து என் ஆருயிர்க்கு எஞ்ஞான்றும்

தவாஅப் பிறப்பு ஈனும் வித்தாய்ச் சலம் செய்

பிறவியாம் பொல்லாப் பெருமரத்தைத் தோற்ற வரிகள் 241-243

விளக்கம்: ஆசைகளாக மாறி அதனால் நான் ஆத்ம சுகத்தை அனுபவிக்க விடாமல் வஞ்சனையைச் செய்து, எப்போதும் தவருமல் மீண்டும் மீண்டும் பிறவியை விளைவிக்கும் வித்து (விதை) ஊன்றப் பட்டது. அவ்விதை காலக்கிரமத்தில் ஜனன - மரண சுழற்சி என்னும் பொல்லாத பெருமரமாக வளர்ந்தது. (பக்கம் 51)

பதவுரை: அவா - ஆசை, பரிணமித்து - மாற்றம் அடைந்து, எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், தவாஅ - நீங்காத, ஈனும் - விளைக்கும் (கொடுக்கும்), வித்து - விதை, சலம் - வஞ்சனை, பொல்லாத - துன்புறுத்துவதே இயல்பாக உள்ள.

மறவியான் மற்று அம் மரத்து ஒரு புள்ளாகி

இருவினையால் சிந்தை அழிந்து எம்மருங்கும் நோக்கி

தெருமரலால் காய்கனியைத் தின்று தின்று வீணே

மறித்து மறித்து இன்ப துன்பம் ஆறது துய்த்து

வரிகள் 244-247.

விளக்கம்: நானும் ரஜோ, தம குணங்களின்பாற்பட்டு, அறிவு மயக்கத்தினால் என் சுபாவமான ஆத்ம நிலையை மறந்து, பற்பல பிறவிகளை மீண்டும் மீண்டும் எடுத்து அப்பிறவிப் பெருமரத்தில் ஒரு பறவையானேன். நன்மை, தீமைகளை, மாறி மாறி அறியும் அறிவு மயக்கத்தினால் நான் (மாலறிவு, சிற்றறிவு, சுட்டுணர்வு, அகந்தை மதி, மனம், பந்தப்பட்ட ஜீவன், சூக்ஷ்ம தேகம், மனம், அவித்தை, அறியாமை, அஞ்ஞானம் என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுவது இந்த அறிவு மயக்கமே) அப்பறவை காய் (தீவினை), கனி (நல்வினை) களை மீண்டும் மீண்டும் உண்பது போல, தீவினை, நல்வினைகளை ஆற்றினேன். (பக்கம் - 51)

அதனால் சிந்தை அழிந்து செய்வறியாது எத்திசையில் செல்வது என்று குழப்பமுற்று எல்லாத் திசைகளையும் வெறித்து நோக்கினேன். மேலும் மனக்கலக்கமுற்று, முடிவில்லாத இன்ப துன்பங்களைத் திரும்பத் திரும்ப வீணே அனுபவித்தேன்.

பதவுரை: தெருமரல் - மனக்கலக்கம், மறவியான்
மறதியினால், புள் - பறவை, ஆரூது - முடிவற்று.

வெறுத்து மனத்து ஒன்றும் விளங்கா நிலைக்கண்
அவத்தமே நாயேன் அழிந்துபடா வாற்றால்

வரிகள் 248 - 249

விளக்கம்: உலகாதி சுகங்களை அளவின்றி அனுபவிப்பதினால்
மிஞ்சுவது வெறுமையே. அவ்வெறுமையினால் மனம் வெறுப்புற்று
(Feeling of Boredom), மேற்கொண்டு செய்வது அறியாது மனம்
உளைந்து, நாயினும் கடைப்பட்டுப் பயனற்றுப் போய்விட்ட நான்
முற்றிலும் அழிந்து விடாதபடிக்கு...

பதவுரை: அவத்தம் - வீண், பயனற்றுப் போதல்.

உவத்தல் உவர்த்தல் அறு உண்மை அருளாலே
அருணை நகர் தன்னில் ஓர் அந்தணனாய்த் தோன்றி
கருணைவழியால் தன் கமல பதம் காட்டி
அமைதி பெற சிந்தை அறிவானந்தத் தேனை
அமைவு அற எப்போதும் மில்கு ஆருயிர்க் கோமானே.

வரிகள் 250 - 254:

விளக்கம்: விருப்பு, வெறுப்பாதிகள் அறவே அற்ற தன் உண்மை
அருளால் திருவருணைத் திருநகரில் ஓர் அந்தணனாய் எழுந்தருளித் தன்
கருணைக் கடைக்கண்ணோக்கால் தன் தாமரைத் திருப்பாதங்களை
எனக்குத் தரிசனம் செய்வித்து, அதில் நான் அடைக்கலம் பெறுமாறு
செய்து, மேலும் நற்சிந்தை அழிந்து வெறுமைப்பட்டுப் போன என்
மனம் அமைதியினால் பூரணமுறும் வகையில் தன் ஒப்புயர்வற்ற
அறிவார்ந்த உபதேசங்களாகிய ஆனந்தத்தேனை எப்போதும் முடி
வில்லாமல் தொடர்ந்து துளித் துளியாக வெளிப்படுத்தி, மறதியால்
தன்னைப்(ஆத்மாவை) பிரிந்து சென்ற என் ஆருயிரை மீண்டும்
தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்ட என் ஆருயிர்க்கு அரசனே!

பதவுரை: உவத்தல் - விரும்புதல், உவர்த்தல் - வெறுத்தல்,
அமைவு அற - முடிவில்லாமல், பில்கும் - துளித்துளியாக
வெளிப்படுதல், துளித்தல், கோமான் - அரசன், தலைவன்

குறிப்பு: சம்சாரப் பெருமரத்தில் ஜீவன் ஒரு பறவையாக
உள்ள உதாரணம் வேதாந்தத்தில் பல இடங்களில் கூறப்படும்
செய்தியே.

சர்வரத்யமும் விஞ்ஞான, ஆனந்தமய கோசங்களும்

- ஸ்ரீபகவானின் மொழிபெயர்ப்பின்
அடிப்படையில் ஒரு விளக்கம்

விவேக சூடாமணியில் ஜீவனின் தேகத்தை ஸ்தூல தேகம், சூக்ஷ்ம தேகம், காரண தேகம் என்று மூன்று வகைப் படுத்துகிறார் ஸ்ரீசங்கரர்.

ஆத்மாவை மறைக்கும் பஞ்ச (ஐந்து) கோசங்களில் அன்னமய கோசமும், பிராண மய கோசமும், ஸ்தூல தேகத்தில் முழுமை நிலைபெற்றிருப்பவை.

சூக்ஷ்ம தேகமோ மனோமய கோசத்தில் செயல்பட்டு சுழுப்தியில் (நித்திரையில்) சொப்பனத்தையும், ஜாக்ரத்தில் (நனவு) பகல் கனவையும், நனவு நிலையையும் உருவாக்குகிறது.

காரண தேகமோ ஜாக்ரத்தில் புத்தியாக (அறிவாக) விஞ்ஞான மய கோசத்திலும், சித்தம், புத்தி, அகங்காராதிகளாகிய மனோ விகாரங்கள் முழுவதும் அற்று மூல அவித்தையோடு கூடி சுழுப்தியில் ஆனந்தமய கோசத்திலும் செயல்படுகிறது.

இப் புத்தி, விஞ்ஞானமய கோசத்தில் விசுத்த சத்வகுண விருத்தியினால் மிகுந்த அறிவுத் தெளிவும், அதனால் ஸ்வாத்மானுபூதி, பரம சாந்தி, நித்ய திருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தத்திற்குக் காரணமான பிரம்ம நிஷ்டை ஆகிய இவை அனைத்தையும் பெறுகிறது. மேலும் இது பிரஹ்மானந்தத்தின் பிரதி பிம்பமாக விளங்குகிறது. இதன் அவ்யக்த (வெளிப்படையாகப் புலப்படாத) சக்தியே காரண தேகம். மனமாகிய அகந்தை புத்தியாகப் பரிணமித்து காரணாத்மகமாக (காரண தேகமாக) ஜாக்ரத்தில் ஆத்மாவைப் பிரதிபலித்து விஞ்ஞான மய கோசத்திலும், சுழுப்தியில் தேகம், இந்நிரியம், மனம், விஷயாதி சுகங்கள், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்கள், அகங்காராதி விகாரங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் அற்று மூல அவித்தையோடு கூடி, ஆனந்தமய கோசத்திலும் விளங்குகிறது. இக்காரண தேகமே காரண மாயை, மூல அவித்தை, அவ்யக்தம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறது.

ஆனால் ஆத்மாவோ இவ்விரண்டு கோசங்களையும் கடந்து, ஜாக்ர சொப்பன சுழப்பி அவஸ்தாரய சாக்ஷியாய், சுயம் ஜோதியாய், ஏகமாய் மிஞ்சி ஒளிர்வது. ஆனால் ஜாக்ரத்தில், இவ்விஞ்ஞான மய கோச புத்தி எல்லாவித நற்குணங்களும் பொருந்தியதாய், ஆத்ம இலக்ஷணங்களை நன்றாகப் பிரதிபலித்து, (இரவில் சந்திரன், சூரியனிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஒளியைப் பிரதிபலித்து, தனக்கு சுயமே ஒளியில்லாவிடினும், சூரியனைப்போல தோன்றுவதைப் போல்) தானே ஆத்மாவாகப் பிரதிபிம்பித்துச் சாதகரை மருளவைக்கும். அப்போது சாதகனும் இறுதி ஆன்ம நிலையை எய்தி விட்டதாகக் கருதி மயங்குவன். ஆன்மிக பயணத்தில் சாதகர்க்கு நேரும் இந் நுணுக்கமான தடையை புநீமருகனார் ரமணபுராணத்தில் குறிப்பிட்டு, 'அத்தகைய இறுதிப் படுகுழியிலிருந்து அடியவரைக் காப்பாற்றுபவர் ஸ்ரீபகவான்' என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

ஆடுமனக் கண்ணாடியால் அசைந்து அசைந்து வீம்பிக்கும்
முடுமயக்கு ஆருயிரை மோக விகாரமெலாம்
நன்னய முற்று ஒங்க அசல ஞானம் மெய்ப்பொருளாம்
தன்னியலில் போலத் தடுமாற்றும் அம்மாயை
தன்னருள் பெற்றார் அறிவை சற்றும் சலிப்பியாத
அன்னதை முற்றும் தன் அதீனமாய்ப் பெற்றேனே

- வரிகள் 289 - 294

பொருள் : "காரணமாயை விஞ்ஞான மய கோச புத்தியாகப் பரிணமித்து, தானே ஆத்மாவைப் போல பிரதிபலித்து சாதகரை மருட்டினாலும், தன்னருள் சக்தியால் அம்மாயையை நீக்கி அடியவரைக் காப்பாற்றும் வல்லமையை முழுவதுமாகப் படைத்தவரே".

மேலும் பஞ்ச கோசங்களையும் கடந்து ஆத்மாவை உணர்தல் ஜாக்ரத்திலேதான் சாத்யம் என்பதால் விஞ்ஞானமய கோசத்தைக் கடந்தவன் ஆத்மா ஆகிறான். இது ஆனந்தமய கோசம் நிறைந்துள்ள சுழப்பியில் சாத்யமில்லை. எனவே எல்லையற்று விளங்கும் தன் ஆன்ம சொரூபத்தை மறைத்து, உடலளவில் குறுக்குவது ஆத்மாவின் அதிசயப்பத்திலுள்ள இந்த விஞ்ஞானமய கோச பேத புத்தியே. இப்பேத புத்தி நீங்கிடின ஜீவன் சிவனாகிறான்.

உண்மையில் பேரறிவு - சிற்றறிவு, பேருணர்வு - சிற்றுணர்வு, பரமாத்மா - ஜீவாத்மா என்னும் அறிவுகள், உணர்வுகள், ஆத்மாக்கள், ஆகியவை இரண்டு இரண்டு எனத்

தோன்றும் பேதங்கள் மனோ கற்பனையே. உண்மையில் அறிவு, உணர்வு, ஆத்மா என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப் படுவதாகிய ஆத்மா ஒன்றே உள்ளது. இவை பற்றி ஸ்ரீ பகவான் கூறுவது:

அறிவறியாமையும் அற்ற அறிவே
அறிவாகும் உண்மை இது உந்தீபற
அறிவதற்கு ஒன்றினை உந்தீபற - பாடல் 27

இருக்கும் இயற்கையால் ஈச ஜீவர்கள்
ஒரு பொருளே ஆவர் உந்தீபற
உபாதி உணர்வே வேறு உந்தீபற - பாடல் 24

என்று ஸ்ரீபகவான் இந்த அத்விதீய ஏகத்துவத்தை உபதேச உந்தியாரில் மேற்கண்ட பாடல்களில் வலியுறுத்துகிறார். இவ்வுண்மையை ஸ்ரீபகவான் தமக்கு உணர்த்தியதை ஸ்ரீமுகனார் வெளிப்படுத்துவது ஓர் அற்புதம். ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறையில் அவர் கூறுவது:

உன்னலா உண்மை ஞானத்து உரனுடை ரமண மூர்த்தி
மன்னலா உடம்பு நானு மயங்கினேற்கு அருட்கண் சாத்தி
மின்னமாம் அறிவு பேர்ந்தால் மிறங்கு பேரறிவே நானும்
என்னவே தெளித்த ஈசற்கு என்ன கைம்மாறு தானே பாடல் 528

பொருள் : விளக்கமாக உள்ளது.

பதவுரை: உன்னலா - மனத்தால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத,
உரன் - வலிமை, மன்னலா - நிலையற்ற, பிறங்குதல் - பிரகாசித்தல்.

"விஞ்ஞான மய கோச புத்தி அனாத்மாவே. அது ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பேயன்றி ஆத்மா அல்ல" என்ற உண்மையை உணரும் போது ஜீவன் கால, தேச வர்த்தமானங்களின்றி எங்கும் பரந்து எதிலும் விளங்கும் தன் உண்மை இயல்பை உணர்கிறான். அதேபோல், ஆத்மஞானத்தை அடைந்தவன் தான் விஞ்ஞான மய கோச பேத புத்தி அல்ல என்பதை உணர்கிறான். அகந்தை அழிவும், ஆன்மா அறிவும் ஆகிய இவை இரண்டும் ஏக காலத்தில் நிகழ்வன.

"ஆகவே சுயம் அறிவாக ஒளிரும் ஆத்மாவை விஞ்ஞான மய கோச பேத புத்தியாக (ஜீவனாக, பின்னப்படுத்தும் அறிவாக) மயங்குவதே பந்தம். இதைத் தீர விசாரித்து அப் பேத புத்தியை நீக்கு. அனாத்மாவாகிய விஞ்ஞான மய கோசத்தையும் கடந்து சென்று உள்ளே கூடஸ்தனாக விளங்கும் உன் உண்மை ஆன்ம சொரூபத்தை நீயாக அறி" என்பது ஸ்ரீசங்கரர் சாதகர்க்கு வழங்கும் அறிவுரை. இவ்வுபதேசமே ஸ்ரீபகவானால் 'நான் யார்?' என்ற ஞான விசாரத்தின் மூலம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

பக்தி, யோகம், தியானம் (ஞானம்) — இவை மூன்றும் ஒருங்கிணைவதே நிதித்தியாசனம்

சஜாதீய சத்திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய ஸத்காரியத்திற்கு நிதித்தியாசனம் அவசியம் என்று வற்புறுத்துகிறார் ஸ்ரீபகவத் பாதர். (மூல நூல் பக்கம் - 5)

அந்நிதித்தியாசனமாவது மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன :

1. உபாதிகளை நீக்குதல் (பக்தி)
2. தத்துவமஸி என்னும் மஹா வாக்ய உபதேசம் (யோகம்)
3. அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் தியானம் (ஞானம்)

இம்மூன்றையும் ஸ்ரீபகவான் பக்தி, யோகம், ஞானம் என்று வரிசைப்படுத்துவது அவர்தம் மொழிபெயர்ப்பில் உள்ளூர மறைந்திருப்பதால் இங்கு வெளிப்படையாகக் கூறப்படுகிறது. சுருங்கக் கூறி விளங்க வைப்பதில் ஸ்ரீபகவானுக்குள்ள அளப்பரிய ஆற்றல் இந்நிதித்தியாசனத்தை அவர் விளக்கும் விதத்தில் அற்புதமாக வெளிப்படுகிறது. இனி ஸ்ரீபகவான் நிதித்தியாசனத்தைக் கையாண்டுள்ளபடி பக்தியோகம், ராஜயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய மூன்றும் சாதகனின் அப்யாச காலத்தில் நிதித்தியாசன கர்மயோகமாக உருவெடுப்பதைக் காண்போம்.

1. பக்தி யோகம் : 'தத்' பதார்த்தத்திற்கு (ஆத்மாவிற்கு) உபாதிகளாக உள்ள நாம, ரூப, பிரபஞ்சம் அனைத்தும் போலி மனக்கற்பனைகளே; இவை அனைத்தும் 'நான் அல்ல' என்று 'நேதி - நேதி' என்னும் உபாயத்தால் நீக்க வேண்டும். மேலும் இவ்வுபாதிகள் அனைத்தும் கயிற்றில் பாம்பென உணர்ந்து, பாம்பு கயிறு மாத்திரம் என்பதைப் போல இந்த நாம, ரூப பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பிரம்ம மாத்திரம் எனத் தெளிந்து, அத்தகு ஞானத்தெளிவால் உபாதிகள் அனைத்தையும் நீக்கி, எஞ்சி நிற்கும் வஸ்துவை (ஆத்மாவை) உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்வதே பக்தி.

எனவே தத்பத உபாதி நீக்கம் பக்தி. (உபாதிகள் - பிரம்மத்தை அறிய வொட்டாமல் செய்யும் தடைகள்).

2. ராஜயோகம்: 'தத்துவமஸி' என்னும் மஹாவாக்ய உபதேசத்தை மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கூர்வதால் ஆத்ம (ஜீவாத்மா) பர (பரமாத்மா) ஐக்கியம் (ஒன்றுபடுதல்) சாதகன் மனத்தில் நிலைபெறுகிறது. பதஞ்சலி முனிவர் வகுத்துத் தந்த (1) யமம், (2) நியமம், (3) ஆசனம், (4) பிராணாயாமம், (5) பிரத்யாகாரம் (இந்திரியங்களைப் புறமுகப்படவிடாமல் உள்ளே இழுத்தல்), (6) தாரணை, (7) தியானம், (8) சமாதி என்னும் அஷ்டாங்க (எட்டு அங்கங்களை உடைய) ராஜயோகம் இந்த ஆத்ம பர ஐக்கியத்தையே குறிக்கிறது. எனவே ஸ்ரீபகவான் 'தத்துவ மஸி' என்னும் இந்த இரண்டாம் பகுதியை ஜீவன் சிவனில் ஒன்று கலப்பதாகிய 'யோகம்' என்கிறார்.

3. ஞான யோகம்: (அஹம் பிரம்மாஸ்மி என்னும் தியானம்): அஹம் (ஜீவாத்மா) பிரம்மமாய் இருத்தலே உண்மைத் தியானம். இது நமூவுதல் சிறிதுமின்றியும், வாசனாத்திரயத்தால் தடைப்படுதல் ஏதுமின்றியும் செய்யப்பட வேண்டியது. வெகுகாலம் அனாத்மாவையே நிரந்தரம் அனுசந்தானம் செய்து விட்டதால் கெட்டிப் பட்டுப் போன மூல அவித்தை, உண்மை இயல்பாகிய ஆத்மாவை மீண்டும் இடைவிடாமல் மேற்கூறப்பட்ட பக்தியாலோ, யோகத்தாலோ, ஆன்மத்தியானம் என்னும் ஞான மார்க்கத்தாலோ நிரந்தரம் ஆத்மானுசந்தானம் செய்வதாலேயே நீங்கும். ஆகவே ஸ்ரீபகவான் இங்கு பக்தி, யோக, ஞான மார்க்கங்களில் உண்மைப் பொருளைச் சுருக்கமாகக் கூறி, 'இம்மூன்று மார்க்கங்களையும் மாறி மாறி சரியான அளவில் மனதிற்குச் சோர்வு அல்லது மறதி ஏற்படா வண்ணம் நிரந்தரம் அப்பாசித்தலே நிதித்தியாசனம் என்று விளக்குகிறார். எனவே நிதித்தியாசனம் என்பது மனம் என்னும் மத்தை இதயத்தில் (ஆன்மாவில்) நட்டு இடைவிடாமல் கடைவதே. இதையே பிரஹ்மாப்யாச மதன பலம் என்றும், இப் பலத்தால் காலக்கிரமத்தில் சகஜ நிர்விகற்ப மோக்ஷானந்த நிலை சித்திக்கும் என்றும் சொல்கிறார். (மூல நூல் பக்கம் - 6)

மதனம் - கடைதல்

‘நான்’ என்னும் சொற்பொருள் ஆத்மா (அஹம் பதார்த்தம்)

நான் என்னும் சொல்லின் பொருள் ஆத்மாவே. ஸ்ரீபகவான் ‘நான்-நான்’ என்ற தீவிர நினைப்பே அங்கு சாதகரைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் என்று ‘நானார்’ அருண்மொழித் தொகுப்பிலும், குருவாசகக் கோவை பாடல் 716-லும் அருளியிருக்கிறார். அப் பாடல் வருமாறு:

நான்நான் என அகத்து நாட்டமாய் அப்பேரை
ஆனது அந்சந்தித்தாலும் - ஊனார்
கருவகத்தை மாயக் கருத்து தீக்கும் மூலத்து
ஒருவனைக்கொண்டு உய்த்துவிடும்.

‘அஹம் - அஹம்’ ஸ்புரணம் என்று வேதாந்தம் இதைக் கூறுகிறது. ஜெகோவா அல்லது யஹோவா என்று ஹீப்ரு மொழியில் அழைக்கப்படும் யூத மதக் கடவுளின் திரு நாமத்தின் நேர் தமிழ் பெயர்ப்பு ‘நான் என்னும் நான்’ (I am that I am). இக் கடவுளையே ஏசுபிரான் தன் தந்தை என்று அழைத்தார். ஆகவே நிச்சலன ஆத்மா தன் இருப்புணர்வை வெளிப்படுத்துவது ‘நான் - நான்’ என்னும் ஸ்புரிப்பினாலேயே. ஆகவே ஸ்ரீசங்கரர் தம் சுவானுபவத்தில் நான் என்னும் சொல்லின் பொருளாக ஆத்மா விளங்குகிறது என்று கூறுகிறார். (மூல நூல் பக்கம் 45, 46, 47, 66, 67, 83, 126, 128) ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இது ‘அஹம் பதார்த்தத்தம்’ எனப்படுகிறது. (அஹம் - நான், பதம் - சொல், அர்த்தம் - பொருள்)

இஸ்லாம் மதத்திலும் குரான் கூறும் ‘அனல் ஹக்’ என்னும் சொற்றொடர் ‘அதுவே நான்’ (அஹம் பிரம்மாஸ்மி) என்னும் பொருளையே தழுவியது. குருவாசகக் கோவையில் ஸ்ரீபகவான் இதைப் பின்வரும் பாடலில் கூறுகிறார்.

கள்ளமுறச் சீத்தங் கடைப்பிடித்து நானூரென்
உள்ளமெனும் கல்லூரு ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து - உள் உள்
கனலக் கடைந்த கதிரொளியே காண்டி.
அனல் ஹக் எனும் மெய்யறிவு. பாடல் 962

பதவுரை: கல் - சாணைக்கல், உள் கனல் - இதயத்தின் உள்ளே
உள்ள ஞான நெருப்பு, காண்டி - காண்க.

குருவாசகக் கோவையில் இதே கருத்தைத் தழுவி
ஸ்ரீபகவான் அருளிய மற்றும் சில பாடல்கள்:

உள்ளமெனும் மெய்ப்பொருள்தான் உள்ளத்தி னின்றுணர்வாய்
மெள்ளவெளி வந்து விரியுங்கால் - உள்ளபொருட்டு
ஆனஅபி தானம்பல் லாயிரத்துள் ஆயுங்கால்
நான் என்பதே முதலா நாடு. பாடல் 712

பதவுரை: அபிதானம் - பெயர்

கருத்து: மெய்ப்பொருளாம் ஆத்மாவிற்கு உரிய பல்லாயிரக்
கணக்கானத் திருநாமங்களில் 'நான்' என்னும் நாமமே முதன்மை
யானது.

இந்தப்பேர் போல் ஆயிரக்கணக்காம் பல்பொருள்
எந்தப்பேரும் உண்மை ஏற்புடைத்தாய்ச் - சிந்தை
கழிய உளம்சேர் கடவுட்கு மெய்ம்மை
அழகுபெற அமைந்தன்று - பாடல் 714

கருத்து: இறைவனுக்கு அமைந்த ஆயிரக்கணக்கான
பெயர்களுள், இந்த 'நான்' என்னும் திருநாமத்தைப் போல் மிகுந்த
தகுதிவாய்ந்ததாக, வேறு எந்தப் பெயரும் அவ்வளவு அழகுடன்
அமையவில்லை.

அகமுக நாட்டத்தோர்க்கு அறிபடும் யாவற்றும்
அகம் அகம் என்று ஆண்டான் பெயரே - அகந்தைஅழி
வானஇத யாகாயத்து ஆர்ந்து முழுங்குமே
மோன பராவாக்காய் முனைந்து. பாடல் 715

கருத்து: உள்முகப்பட்டுத் தன்னை அறியத் தலைப்படும்
மெய்யடியவர்களுக்கு 'அஹம் - அஹம்' ஸ்புரணமே 'நான் - நான்'
என்று மோன பராவாக்காய் அவர்கள் இதயாகாசத்தில் அளப்பரிய
சக்தியோடு முழுங்கும்.

இவ்வாறு நான் என்னும் சொற் பொருள் (அஹம் பதார்த்தம்) ஆத்மா என்பது ஸ்ரீபகவத் பாதருக்கும், ஸ்ரீபகவானுக்கும்
அவர்தம் அனுபவாம்ருதமாக விளங்குகிறது.

ஆத்மாவின் இலக்ஷணங்களும் ஸ்ரீபகவானும்

ஸ்ரீசங்கரர் விவேக சூடாமணியில் குறிப்பிட்டுள்ள ஆத்ம இலக்ஷணங்கள் அனைத்தும் இலக்கணம் எனில் அந்த இலக் கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த ஓர் மாபெரும் இலக்கியமே, ஸ்ரீபகவானின் வாழ்வு. ஆத்ம இலக்ஷணங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஸ்ரீபகவான் ஒரு மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறார். ஸ்ரீசங்கரர் கூறும் ஆத்ம இலக்ஷணங்களாவன: (பக்கம் 107, 108 காண்க)

(1) நிஷ்கள, (2) நிஷ்களங்க (3) நிரஞ்சன, (4) நிர்மல, (5) நிச்சங்க, அசங்க, (6) நிச்சங்கற்ப, (7) அனாதி, (8) அனந்த, (9) நித்ய, (10) நிரந்தர, (11) நிச்சல, (12) நிர் விகற்ப, (13) ஞாதிரு, ஞான, ஞேயம், என்னும் திரிபுடி குன்ய (14) கேவல பிரத்தியக், (15) சுத்தாத்துவித அகண்டைகரஸ, (16) நிர்நாம, (17) நிருப, (18) நிர்விகார, (19) நிராகார, (20) அப்பிரமேய, (21) அக்ஷர, (22) அதிசாந்த, (23) அத்துவித, (24) நிர்க்குண, (25) அவ்யய, (26) நிரவயவ, (27) நிருபம, (28) முக்த, (29) பராத்பர, (30) பரிசுத்த, (31) சத்ய, (32) நிஸ்தரங்க, (33) ஸ்வதந்திர, (34) நிரகங்கார, (35) நிர்ஈசுவர, (36) அகண்ட, (37) சத்ய நித்ய புத்த முக்த, (38) அத்விதீய, (39) நிர்ந்தவந்த, (40) ஸ்வயம்பிரகாச, (41) சத், சித்து, ஆனந்த, (42) நிராலம்ப, (43) நிர்பய, அபய, (44) திகம்பர (ஆடையற்ற), (45) உணவு, உறைவிடம் ஆகிய இரண்டும் தேவையற்ற, (46) அகர்த்தா, (47) பரிபூர்ண பிரஹ்ம வஸ்துவே ஆத்மா.

நிஷ்கள (குறையற்ற), நிஷ்களங்க (களங்கமற்ற) நிரஞ்சன (சுற்றற்ற), நிர்மல (மாசற்ற), ஆகிய குணாதிசயங்கள் ஸ்ரீபகவானுக்கு முழுவதும் பொருந்துவது ஸ்ரீபகவானே ஒரு முறை தரிசனம் செய்தவர்களும் மகிழ்ந்து கூறும் உண்மை. 5. நிஸ்சங்க, அசங்க : தாமரை இலை நீர் போல ஸ்ரீபகவான் உலகவாழ்வில் பற்றற்று வாழ்ந்து காட்டிய விதம் நெஞ்சத்தைத் தொடுவதாகும்.

6 நிஸ்சங்கற்ப: மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு திருவருணை அடைந்தவுடன், ஸ்ரீபகவான் அண்ணா மலையாரைக் கோவிலில் தரிசனம் செய்து "அப்பா! உன் ஆணைப்படி நான் வந்து விட்டேன்" என்றார். ஆகவே அவர் மதுரையை நீத்து அண்ணாமலையை உற்றது அருணாசலேசுவரனின் சங்கற்பமே. இதை அவர் வீட்டை விட்டு

வெளியேறிய போது எழுதிய கடிதத்திலும் "நான் என் தகப்பனரைத் தேடி, அவர் உத்தரவின்படி இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறேன்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பின்பு, கையிலிருந்த காசு, பசுணங்களை வீசியெறிந்து, ஆடையைத் துறந்து கோவணண்டியானவுடன், ஒரு நாவிதர் "மொட்டையடிக்க வேண்டுமோ" என வினவவும், ஸ்ரீபகவான் நில்சங்கற் பராய் "இதுவும் இறைவனின் விருப்பம்" என அதற்கு உடன்பட்டார். அருணையை அடைந்த நாளிலிருந்து இறுதிவரை ஸ்ரீபகவான் இச்சா சங்கற்ப ரஹிதராய் வாழ்ந்து கரட்டியது 'நில்சங்கற்ப' என்னும் ஆத்ம இலக்ஷணத்திற்கு ஓர் மாபெரும் உதாரணமாகும்.

7-10. அனாதி, அனந்த (ஆதி அந்தம் அற்ற) நித்ய, நிரந்தர (எப்போதும் உள்ள): "நாம் அழியும் அநித்ய தேகம் அல்ல. நித்ய, சாக்ஸத பரம்பொருளாகிய ஆத்மாவே" என்று கூறிய தோடு நிலவாது "நாம் ஆத்மாவே" என்பதில் நமக்கும் பெருத்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் ஸ்ரீபகவான். தாம் அருளிய உள்ளது நாற்பது - பாடல் 16-ல் "நாம் உடம்போ? நாம் இன்று அன்று என்றும் ஒன்று. நாடு இங்கு அங்கு எங்கும் ஒன்று. நாம் உண்டு நான் நாடு இல் நாம்" என்றவர் ஸ்ரீபகவான் (இப்பாடலின் விளக்கத்தை 'உள்ளது நாற்பது' விளக்கவுரைகளில் காண்க).

11. நிச்சல, அசல: (அசைவற்ற): தன்னேத்தவிர பிறி தொன்றில்லா ஆத்மா எதில் எவ்வாறு அசைய முடியும்? ஆகவே ஆத்மசொருமேயான ஸ்ரீபகவானுக்கு இந்த ஆத்ம இலக்ஷண இயல்பால் மனத்தளவில் மட்டுமல்ல; உடலாலும் அருணை மலையை விட்டு வெளியேறுவது என்பது இயலாத செய்கையாகிவிட்டது. ஞானத்தபோதனரை கவர்ந்திழுக்கும் காந்தமலையாம் அருணைசலத் தோடு உடலாலும் ஒன்றி ஓர் சாந்த மலையாக ஒளிர்ந்தலால் ஸ்ரீபகவான், மலையோடு மலையாக அருணகிரியிலே ஐக்கியமாகி ஒரு அரைவினாடி நேரம் கூட உடலாலும் அதை அகலாத அசல புருஷராக அசையாது மோனத்தில் அமர்ந்து ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வாமியாக நமக்கெல்லாம் அருள்பாவித்த விதம் உலகப் பிரசித்தம்.

12. நிர்விகற்ப (வேறுபாடற்ற): ஆத்மா மாற்றமுருதது. ஸ்ரீபகவான் பூரண ஞானமுற்ற மகான். அவர் "நான் யார்?" என்னும் ஆத்ம விசாரத்தையே முழுவதுமாக வலியுறுத்தினார். ஆன்மஞான முற்ற 16-வயது முதல் தம் நரவேடத்தைக் களைந்த இறுதிவரை அவர்தம் ஆன்ம நிலையிலும், அவர் அருளிய உபதேசங்களிலும் ஒரு சிறிதும் ஏற்றமோ, மாற்றமோ இருந்ததில்லை. இது 'நிர்விகற்ப' என்னும் ஆத்ம இலக்ஷணத்தையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

13. ஞாதிரு, ஞான, ஞேய திரிபுடி குன்ய (அறிபவன், அறிவு, அறிவது என்னும் முப்புடிகள்). ஆத்மா 'அறிவது' என்பதற்கு

அப்பாற்பட்டது. அறிவு என்னும் அறியாமை, அறியாமை என்னும் அறியாமை என்ற இரண்டு அறியாமை களுக்கும் அப்பாற்பட்டது (விலக்ஷணமானது).

- (1) "அறிவு அறியாமையும் அற்றது அறிவாமே
அறியுமது உண்மை அறிவாகாது"

உள்ளது நாற்பது - 12

- (2) "அறிவுறும் தன்னை அறியாது அயலே
அறிவது அறியாமையன்றி - அறிவோ"

- உள்ளது நாற்பது - 11

- (3) "ஞானமாம் தானே மெய் நானாவாம்
ஞானம் அஞ்ஞானமாம்"

- உள்ளது நாற்பது - 13

ஆகிய பாடல்களில் ஸ்ரீபகவான் ஞாதிரு, ஞான, ஞேய திருபுடி சூன்யத்தைத் தம் சுவானுபூதியால் விளக்கியுள்ளது காண்க.

14. கேவலம், பிரத்தியக்: 'கேவலம்' என்றால் "வெறும்" என்பது பொருள். "சர்க்கரை வெறும் தித்திப்பு மாத்திரமே" என்பது போல 'பிரத்தியக்' என்றால் 'அதுமாத்திரமே தனித்து விளங்குவ தாய்' என்று பொருள்.

கேவலம் பிரம்மாத்ம வஸ்துவாய், பிரத்தியக்காய் ஸ்ரீபகவான் ஒளிர்ந்தார். அந்த ஆத்மதேஜஸ் கடல் கடந்து, மலேகடந்து உலகெங்கும் ஒளிவீசியது. அந்த ஒளியால் ஈர்க்கப்பட்டு மெய்யடி யார்கள் அருணாசலத்திற்கு வருவது இன்றும் கண்கூடு.

15 சுத்தாத்துவித அகண்டைகரச: "ஆத்ம வஸ்துவில் ரசமாய் உள்ளது சுகமே. யதார்த்தமாய் உள்ளது ஆத்ம சுகம் ஒன்றே. நம் சொரூபம் ஆத்மாவே. இது இரண்டற்றதாகவும் (அத்துவித), பரிபூர்ணமாகவும், பின்னப்படாததாகவும் (அகண்ட) ஏகத் தன்மை (ரச = தன்மை) பொருந்தியதாகவும் உள்ளது" - ஸ்ரீபகவான் 'நானார்' அருண்மொழித் தொகுப்பில்.

16. நிர்நாம: ஸ்ரீபகவான் பொதுவாகத் தன்னைக் குறிப் பிட்டுப் பேசும்போதெல்லாம் 'இது' என்றும், 'பகவான்' என்றும் கூறுவ துண்டு. ஆனால் எப்பொழுதும் எந்த ஒரு பெயரும் இல்லாதவ ராகவே அவர் விளங்கினார். அவருக்குக் கிடைத்த பெயர்கள் எல்லாமுமே மற்றவர்கள் இட்டவையே. அருணையை அடைந்த புதிதில் சேஷாத்திரிப் பிரம்மம் அவரை 'தன் தம்பி' என்று பரிவோடு அணைத்துக் கொண்டதால், அடியார்கள் அவரை 'சின்னசாமி' என்று

அழைத்தனர். மேலும் 'பிராம்மணஸ்வாமி' என்றும் அழைக்கப் பட்டார். பின்பு காவ்ய கண்ட கணபதி முனிவர் 'பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி' என்று சூட்டிய திருநாமம் நிலைத்து விட்டது. பகவானே எந்தப் பெயரையும் தனதென்று எப்போதும் எண்ணவும் கூட இல்லை. மதுரையை விட்டு புறப்பட்ட போது அவர் எழுதிய கடிதத்தில் 'வெங்கடராமன்' என்ற தன் பெயரில் கையெழுத்திட்டாமல் வெறும் கோடு ஒன்றையே அவர் இட்டது ஆதமா 'நிர்நாமி' என்ற ஆத்ம இலக்ஷணத்தையொட்டியே. அதேபோல், பிற காலத்தில் ரமண சிரமத்தின் நிர்வாகம் பொருட்டு தயாரிக்கப் பட்ட உயிலிலும் அவர் தன் கையெழுத்தாக வெறும் கோடு ஒன்றையே இட்டார். இந்த அளவு நிர்நாமியாக ஸ்ரீபகவானைப் போல் ஆத்ம இயல்பு தன்னில் பொங்கிப் பெருகும் ஓர் ஆத்ம ஞானியைக் காண்பது அரிதினும் அரிது.

17. நிருப 19. நிராகார (உருவமற்ற): ஸ்ரீபகவானே நோக்கி அன்பரொருவர் அவருடைய உண்மையான சொரூபம் எது என்று வினவிய போது அவர் "அறிவாம் விழி திறவாய், நிஜம் அறிவாய், அது வெளியாம்" என்றே விடையிறுத்தார். பொருள்: உன் ஞானக் கண்ணைத் திறந்து பார்! உண்மையை அறிந்து கொள்! அது நீ காணும் உடல் அல்ல; மாறாக உருவ மற்ற சிதாகாசப் பெருவெளியே!" ஆகவே ஸ்ரீபகவான் 'ஞான சொரூபமே யன்றி நரவுடல் அன்று' என்பதைத் திடமாக வலியுறுத்தினார். ஒரு மேனாட்டு அன்பர் ஸ்ரீபகவானிடத்திலே அவருடைய புகைப்படத்தைக் காட்டி அதையே தாம் நிதமும் உற்றுப் பார்த்துத் தியானம் செய்வதாகக் கூறினார். அதற்கு ஸ்ரீபகவான் வேடிக்கையாக "நான், இந்த உடலே அனாத்மா; அதை விட்டு விடு" என்கிறேன். நீயோ அந்த உடலைக்கூட அல்ல; அதனுடைய நிழலைப் போய்க் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று என்னிடமே பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் கூறுகிறாய்! இது என்ன ஆச்சரியம்! (You are looking at the shadow of the Non-self) உண்மையில் குரு (ஆத்மா) உன்னுள் இருக்கிறார். உனக்குள் ஆழ்ந்து அந்த குருவைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்!" என்றார். மேலும் மற்றோர் அன்பரிடத்திலே "ஞானியின் பார்வையில் அஞ்ஞானி இல்லை. ஞானிக்கு அவன் உடலும், அஞ்ஞானியின் உடலும் மற்றெல்லாமும் ஆன்மாவே. குரு, சீடன் போன்ற பேதங்களும் ஞானிக்கு இல்லை. அவன் எந்த வித உருவமும் இல்லாதவ னாகவே இயங்குகிறான். ஆகவே தன்னை 'குரு' என்று நினைப்பதும் மனதளவில் உருவாகும் ஒரு உருவமே. தன்னை 'குரு' என்று அனுமானிப்பவன் உண்மையில் 'குரு' அல்ல என்றார். இவ்வாறு ஆத்ம இயல்பாகிய 'நிருப' என்பது ஸ்ரீபகவானுக்கு நடைமுறை வாழ்க்கையாகவே விளங்கியது.

18 'நிர்விகார: ஸ்ரீபகவானுடைய வாழ்க்கை ஒரு திறந்த புத்தகமாக அவர் உடலோடு வாழ்ந்த இறுதிநாள் வரை இருந்த தால் ஒரு மாபெரும் படிப்பினை நமக்குக் கிடைக்கிறது. புற்று நோயில் அவர் உடல் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த நிலையிலும் அவர் முகம் அன்றலர்ந்த தாமரையைப் போல் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது என்று முதுபெரும் ரமண அடியவர்கள் ஆச்சரியப்படுவர். உண்மை அழகு ஆன்ம அழகே, அகந்தை வயப்படுவதே விகாரப்படுவது. இதையே மணிவாசகப் பெருந்தகையும் 'வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடக்க ஆற்றேன் எம் ஐயா, அரனேயோ, என்றென்று, போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய்யானோர்' என்று சிவ புராணத்தில் குறிக்கிறார். மேலும் தன்னை இறைவன் ஆத்ம வஸ்துவாக்கியதை "அடியேன் சால அழகுடைத்தேன் (நான் மிகுந்த அழகு பெற்றேன்)" என்று குழைத்த பத்திலும் (திருவாசகம்) குறிக்கிறார். எனவே இவ்வாறு பெரியோர்களும் வேதமும் ஆத்மா 'நிர்விகாரி' என்பதைத் தன் வாழ்வில் நூற்றுக்குநூறு நிரூபித்தவர் ஸ்ரீபகவான்.

20. அப்ரமேய (அளவிடுவதற்கரிய): எதனாலும் அள விடமுடியாதவராகவே ஸ்ரீபகவான் விளங்கினார். சாதி, மத, நிற, கால், தேச வேறுபாடுகளைக் கடந்தவர். அவருடைய உபதேசம் எக்காலத்தவர்க்கும், எம்மதத்தவர்க்கும், எந்நாட்டவர்க்கும் பொருந்தும். வர்ணாச்சிரம தர்மங்களையும், சஞ்சித, ஆகாமிய, பிராரப்த கர்மங்களையும், முக்குணங்களையும் கடந்து அவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவராக விளங்கினார்.

21-34 அக்ஷர (குறையுருத), அதிசாந்த, அத்துவித (இரண்டற்ற), நிர்குண (முக்குணத்தீதனாக) அவ்யய (அழிவற்ற) நிரவயவ (அவயவங்களற்ற) நிருபம (ஒப்பற்ற) முக்த, பராத்பர, பரிசுத்த, சத்ய நிஸ்தரங்க (அலைகளற்ற, நிச்சலன வாழ்வு), ஸ்வதந்திர (சுதந்திர புருஷராக) நிரகங்கார (அகந்தையற்ற) என்னும் ஆத்ம இலக்ஷணங்கள் அப்படியே ஸ்ரீபகவானுக்கு பொருந்து வனவாம்.

35. நிர்ஈசுவர: இறை நம்பிக்கை அற்றவர்களும் ஸ்ரீபகவானைப் போற்றினார்கள். 'ஆத்ம ஞானத்தை அடைய இறை நம்பிக்கை அவசியமா?' என்று அன்பர்கள் ஸ்ரீபகவானை வினவியபோது அவர்களே அதிசயப்படும் வகையில், அவர் "இறை நம்பிக்கை ஒரு புறம் இருக்கட்டும். உனக்கு உன்னிடத்திலே உண்மையை அறிந்தே தீர் வேண்டுமென்ற தீவிர நம்பிக்கை (தன்னம்பிக்கை) உள்ளதா? அது ஒன்றே போதும்" என்று விடையளித்தார். பிற்காலத்தில் அத்தகைய அன்பர்கள் ஸ்ரீபகவானையே தம் இதய தெய்வமாக

ஏற்றுக்கொண்டது சரித்திரம். ஆனால் உற்றுநோக்கும் அன்பர்களுக்கு ஸ்ரீபகவான் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவராகவே விளங்கினார். அவர் பூஜை, ஜபம் அல்லது ஒரு தெய்வத்தைக் குறித்துத் தியானம், மேலும் கோயிலுக்குச் சென்று வருதல் போன்ற தெய்வ சம்பந்தமான காரியங்கள் எதுவும் செய்ததில்லை. ஹோமம், யாகம், யக்ஞம் போன்ற எதையும் அவர் செய்ததுமில்லை; தலைமை வகித்து நடத்தியதுமில்லை. ஆனால் உலகம் அவரை மகரிஷி என்று போற்றி வணங்கியது. அவர் மனம் கவர்ந்த அருளுசலேசுவரர் கோயிலுக்குக் கூட அவர் போக வேண்டும் என்று நினைத்ததில்லை. ஏனெனில் ஆத்ம வஸ்துவே ஓர் மனித உருக்கொண்டதால் ஸ்ரீபகவான் பரமாத்ம வஸ்துவாக அனைத்துத் தெய்வங்களை விடவும் உயர்ந்து நின்றார். இந்நூலில் (பக்கம் - 43) ஸ்ரீஆதிசங்கர பகவத்பாதர் கூறியுள்ளபடி 'யம, நியமாதிகள், சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம் ஆகியவை மிசிர சத்வத்தின் குணங்களாகவும், மிகுந்த அறிவுத் தெளிவினால் ஸ்வாத்மானுபூதி, பரமசாந்தி, நித்ய திருப்தி, சதா பிரம்ம நிஷ்டையில் ஆர்வம், அதிக சந்தோஷம் ஆகியவை விசுத்த சத்வத்தின் தன்மைகளாகவும் அமைவதினால்'', இவை அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு, முக்குணத்திராய், சகஜ நிஷ்டராய் ஸ்ரீபகவான் நம் கண்முன் வாழ்ந்து காட்டினார். தெய்வ நம்பிக்கை என்பது சத்வகுணத்தை விருத்தி செய்து அந்த சத்வ குணம் என்னும் முள்ளால் ரஜ, தமோ குணங்களாகிய முட்களை நீக்கும். இதையே முள்ளை முள்ளால் எடுப்பது போலவும், மான் காட்டி மாண்பு பிடிப்பது போலவும் என்கிறது வேதாந்தம். பிணம்சுடு தடி பிணத்தை எரித்து முடிவில் தானும் எரிந்து அழிவதுபோல விசுத்த சத்வகுணம் ராஜஸ, தமோ குணங்களை அழித்து தானும் ஆன்ம ஞானக்ளியில் இல்லாதொழியும்; அப்பியாஸிக்கும் சாதகரை பரப்பிரம்ம சொருபத்தில் கரைத்து விடும். விசுத்த சத்வத்தால் சதா அனாத்ம வெளிவிஷயங்களில் மனத்தை அலைபாய வைக்கும் ராஜஸ விஷேப சக்தி வலுவழிந்து போகும். மனம் அகமுகப்படும். அதனால் விஷேபத்தின் அடித் தளமாக விளங்கும் தாமச ஆவரணம் ஆத்மாவை மறைக்கும் சக்தியை இழக்கும். தெய்வ நம்பிக்கையின் பயன் இதுவே. இங்கே 'நிர்சுவர' என்பது இறைவனே இல்லை என்னும் நாத்திக வாதம் அல்ல. மாறாக 'நாமே ஈசுவரன் (ஆத்மா); எனவே நமக்கு அன்னியமாக ஈசுவரன் இல்லை' என்பதே. அருணேசனுக்கு அத்தகு அனன்ய பரபக்தி செய்து நம் முன்னே வாழ்ந்து நேர்வழி காட்டினார் ஸ்ரீபகவான்.

36. அகண்ட: ஸ்ரீபகவான் வாழ்வு பின்னப்படாத ஓர் பூரண வாழ்வு. அடியவர்களிடத்தில் அவர் வைத்த அன்பு, மான், குரங்கு,

காகம், குருவி, அணில், மயில், பசு, நாய் போன்ற விலங்குகளிடத்திலும், பறவைகளிடத்திலும் அவர் பாராட்டிய தோழமை, அவருடைய மாத்ரு பக்தி, பரம பாகவதோத்தமராக அருணேசனிடத்தில் அவர் வெளிப்படுத்திய பிரேமை, அவர்தம் கவிதாசக்தி, தமிழ், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளில் அவருக்கிருந்த அதி அற்புதத் தேர்ச்சி, பகைவார்க்கும் அருளும் பரிவு, காலந் தவருமை (Punctuality), சிக்கனம் ஆகிய எந்தக் கோணத்திலிருந்து அவரைத் தரிசனம் செய்தாலும் அவருடைய அகண்ட பரிபூரணமே ஒங்கிப் பெருகுகின்றது.

37-39. சத்ய, நித்ய, புத்த, முக்த, அத்விதீய, நிர்த்துவந்த ஆகிய ஆத்மகுணங்கள் அவருக்குத் தன்னிச்சையாகவே அமைந்தன.

38. அத்விதீய (இரண்டற்ற): "பிறருக்கு ஒருவன் கொடுப்பதெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக் கொள்ளுகிறான். இவ் வுண்மையை அறிந்தால் எவன் தான் கொடாது ஒழிவான்?" என்று நானூர் அருண்மொழித் தொகுப்பில் ஆணித்தரமாகத் தன் இரண்டற்ற அத்விதீய நிலையை எடுத்தியம்புகிறார் பூரீபகவான். உள்ளது நாற்பது அனுபந்தத்தில் அவருடைய 38-ஆம் பாடல் அவர் நிலை பெற்றிருக்கும் இரண்டற்ற தன்மையை உலகுக்கு பறை சாற்றுகிறது.

தானன்றி யாருண்டு? தன்னை யாரென் சொலினென்?

தான் தன்னை வாழ்த்துகினும் தாழ்த்துகினும் - தானென்ன?

தான் பிறர் என்று ஓராமல் தன்னிலையில் பேராமல்

தான் என்று நின்றுிடவே தான்.

பொருள்: ஆத்ம ஞானியாகிய தன்னைத்தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? தன்னைப்பற்றி எவர் என்ன சொன்னாலும் என்ன? தன்னையே தான் வாழ்த்திக் கொண்டாலும், தாழ்த்திக் கொண்டாலும் தான் என்ன? (அதாவது பிறர் போற்றலும் தூற்றலும் உண்மை நோக்கில் தன்னைத் தானே புகழ்வதும், இகழ்வதும் ஒக்கும்). தன்னை 'பிறர்' என்று நினைக்காமல், (அதாவது இரண்டற்று, அனைத்தும் தானே என்னும் ஏகத்துவம் உற்று) தன் ஸ்வஸ்ரூபநிலையில் பிறழாமல் ஆத்ம சொரூப மாகவே தான் திடமாக நிலைபெற்றிருப்பதுதான் உண்மை நிலையாகும். (அந்த சத்திய ஆத்ம நிலையில் "தானன்றி யாருண்டு.... தானென்ன" என்று கூட்டுக).

40. ஸ்வயம்பிரகாச: பூரீபகவானுக்கென்று குரு எவரும் இல்லை. 16-வயதுப் பிள்ளைப் பிராயத்தில் 'அருணாசலம்' என்னும் திருநாமத்தை அவர் உறவினர் ஒருவர் கூறக் கேட்டவர் தன்னை மறந்தார். அருணாசலமே தாமாகத் தன்னை உணர்ந்தார். ஸ்வயம்

பிரகாசியானார். நசிகேதஸ் யமதர்ம ராஜனின் உதவியால் ஆத்ம ஞானமடைந்தார். மார்க்கண்டேயப் பெருமான் ஈசுவரனின் அருளால் சிவசாயுஜ்ய ஆத்ம பதம் அடைந்தார். புத்த பெருமான் பன்னிரண்டு வருடங்கள் கடுமையான தவமியற்றி ஞானத்தைத் தன் தனிப்பெரும் முயற்சியால் பெற்றார். மரணபயமே இம்மூவருக்கும் ஆத்ம ஞானத்தைத் தருவித்தது. அதே மரணபயம் ஸ்ரீபகவானை வாட்டியபோது அவர் மனித சரித்திரத்திலேயே எவருமே இவர் போல் இல்லையெனும் அளவில் மரணத்தை நேரடியாகச் சந்தித்து "சாகும் உடல் நான் அல்ல. அதற்கு ஆதாரமாக அதைத் தாங்கி நிற்கும் வஸ்துவே நான்" என்று ஆன்மஞானமுற்றார். அனயாசமாக, எடுத்த எடுப்பிலேயே ஆன்ம ஜோதியாகத் தன்னை உணர்ந்து, அதில் நிரந்தரமாக 'நமருவதல்' என்பது ஒரு சிறிதுமின்றி நிலைபெற்றார். மனித சரித்திரத்திலேயே இவ்வாறு எடுத்த எடுப்பிலேயே ஸ்வயம் பிரகாசியானவர் ஸ்ரீபகவத் பாதரின் சீடராகிய அத்தாமலகரே (ஹஸ்தாமலகர்). அத்தாமலகரின் இவ்வரிய நிலை அவருக்கு எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று என்று அடியவர்கள் வினவியபோது ஸ்ரீசங்கரர் "இவன் தாய், முன்னம் யமுனாநதி தீரத்தில் தவம் செய்யும் சர்வைசுவரிய சம்பந்த சாதுவான சித்தயோகியிடம் தன் இரண்டு வயதுள்ள குழந்தையை விட்டு மற்ற ஸ்த்ரீகளுடன் ஸ்நானம் செய்கையில், சிக மெல்ல நடந்து போய் அந்நதியில் வீழ்ந்து இறக்க, அதற்கு ஆற்றது துக்கிக்கும் தாயைத் தேற்ற கருணை மிகுதியால் அச்சாது தம்முடலை விட்டு அச் சிகவின் உடலில் புகவே இப்பேறு பெற்றனன்" என்று புகன்றார். ஆனால் ஸ்ரீபகவானுக்கோ, அவர் ஆன்மஞானமுற்று 16-வயது பாலகப் பருவத்தில் ஸ்வயம் பிரகாசியானதின் ஒரே காரணம் அவர் என்றுமே ஆத்மவஸ்து என்பதே. ஆகவேதான் ஆத்மாவாகிய அருணாசலமே அவருக்கு சத்ருருவாகியது. ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எவர் குருவாக முடியும்?

41. சத் சித்து ஆனந்த: சச்சிதானந்தமே ஸ்ரீபகவான். இதை அவர் தம் ஒப்பற்ற உபதேச உந்தியாரில் 28-ஆம் பாடலில் ஒவ்வொரு ஜீவனின் உண்மை இயல்பாகக் கூறுவது காண்க:

தனூதியல் யாதெனத் தான் தெரிகிற்பின்

அனூதி அனந்த சத் உந்தீபற

அகண்ட சிதானந்தம் உந்தீபற

பொருள்: 'தனது உண்மை இயல்பு எது?' என ஒருவன் ஐயம் திரிபு நீக்கி உணர்ந்தால், பிறகு தன் உண்மை இருப்பு ஆதியும் அந்தமும் அற்ற 'சத்' என்ற பூரண சித், மேலும் ஆனந்தம் என்று உணர்வான்.

42. நிராலம்ப (எதையும் சாராத): ஆத்மா எதையும் சாராதது; தனித்து இயங்குவது. ஸ்ரீபகவானிடத்திலே இந்த ஆத்ம இலக்ஷணத்தை முழுவதுமாகப் பார்க்கலாம். ஸ்ரீபகவான் பூஜை, ஜபம், தியானம் ஆகிய எதையுமே சாராது விளங்கியதை முன்னமே பார்த்தோம். அதேபோல் யாகம், யக்ஞம், ஹோமம் ஆகிய எதையுமே அவர் சாராததையும் பார்த்தோம். மேலும் ஸ்ரீபகவான் சித்திகளைச் சாராதது மட்டு மல்ல; அவற்றை அறவே தவிர்த்தார். மற்றும் செவிகளுக்கு இன்பமூட்டும் சங்கீதம், பஜனை ஆகியவை களையும் அவர் சாராது, அவற்றைக் கடந்து நின்றார். உதாரணமாக ஒரு முறை அவர் ஜயந்தித் திருநாளையொட்டி ஸ்ரீரமணசிரமத்தில் மாபெரும் சங்கீத வித்துவான் ஸ்ரீ அரியக்குடி ராமானுஜ அய்யங்கார் அவர்கள் சங்கீதக் கச்சேரி நிகழ்த்தினார். கச்சேரி முழுவதும் அசலமாக அமர்ந்து அருள்பாலித்த ஸ்ரீபகவான் 'கச்சேரியைப் பற்றி அபிப்பிராயம் என்ன?' என்று அன்பர்கள் கேட்டபோது 'நமக்குள்ளே இருக்கும் ஆசாமி (ஆத்மா) நம்மையே சாப்பிட்டு விடுகிறானே! பிறகு இவற்றையெல்லாம் கேட்பது எப்படி?' என்று கூறினார். மற்றொருமுறை ஓர் அன்பர் தியாகப் பிரம்மம் போன்றோர் சங்கீதத்தின் மூலம் பாடியே (ஆத்ம ஞானத்தை) பெற்றனர் அல்லவா? என்ற போது "இல்லை! அவர்கள் பெற்றதைப் பாடினர்" என்று கூறினார். மேலும் ஒரு போதும் அவர் நூல்களை (சாஸ்திரங்களை) சார்ந்து, அவற்றை மேற்கோள் காட்டி தன் உபதேசத்தை நிலை நிறுத்த முயற்சித்தது இல்லை. தம் அனுபவத்தையே சொற்களாக வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் தன்னையே சார்ந்து நின்றார். இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போல் எந்த ஒரு கோட்பாட்டையோ, கொள்கையையோ, அல்லது தம்முடைய உபதேசத்தையோ கூட அவர் சார்ந்து நின்றதில்லை. ஒரு அன்பர் தாம் பல வருடங்களாக 'நானார்' என்று ஜபம் செய்தும் ஞானமுறவில்லையே என்று ஸ்ரீபகவானிடத்தில் முறையிட்டபோது தம் பிரம்மாஸ்திரமான 'நானார்' உபதேசத்தையே பரிகாசம் செய்து அடியவர்களை அதிசயிக்க வைத்தார். இப்பரிகாசத்தை தாம் அருளிய ஏகான்ம பஞ்சகத்தில் 2-ம் பாடலாகவும் யாத்தார். இதில் இயந்திரம்போல் நானார் விசாரம் செய்பவரை மதுபானனுக்கு ஒப்பிட்டுப் பரிகாசம் செய்கிறார். அப்பாடல் :

தானிருந்தும் தானாகத் தன்னைத்தான் நான் எவன்
யானிருக்கும் தானம் எது எனக் கேட்பானுக்கு
யான் எவன் எவ்விடம் யான் உளன் என்ற மது
பானனை ஈடு பகர்.

பொருள்: தான் ஆத்மவஸ்துவாகவே இருந்தும் அதை அறியாது நான் யார்? நான் இருக்கும் இடம் எது? (பந்தப் பட்டிருக்கிறேனா? அல்லது முக்தி அடைந்திருக்கிறேனா? எந்த இடத்தில் இருக்கிறேன்?) என்று கேட்பவன் 'நான் யார்? எவ்விடம் உள்ளேன்? என்று கேட்கும் மதுபானனுக்கு சமானமே!

இப்பாடலில் மறைந்து கிடக்கும் பொருள் 'நானார்' விசாரம் ஐபத்திற்குரியதோர் 'மந்திரம்' அல்ல. அது அல்லும் பகலும் உணர்வு பூர்வமாகச் சாதகர் தம்முள் ஆழ்ந்து தம்மை அறியத் தலைப்பட உதவும் ஓர் சக்தி வாய்ந்த சாதனம் (கருவி) என்பதே. ஆனால் இவ்வரிய உபதேசத்தையே, தம் அவதார நோக்கங்களில் ஒன்றாகிய 'நானார்' விசாரத்தையே கேலி செய்யும் வகையில் ஸ்ரீபகவான் கூறி யிருப்பது அவர் தம்முடைய நானார் விசாரத்தையும் தம்முடையது என்று கருதாது, அதைச் சாராது, அதற்கும் அப்பாற்பட்டு உயர்ந்து விளங்குவ தாலே தான்.

43. நிர்பய, அபய (பயமற்ற): தனக்கு அன்னியமாக மற்றொன்றை உணரும்போதே பய உணர்ச்சி தோன்றுகிறது. ஆன்மா அன்னியமற்று விளங்குவதால் பயத்திற்கு இடமேது? ஆகவே ஸ்ரீபகவான் அருணாசலக் காடுகளிலும், குகைகளிலும் பயமற்று வசித்தார். திருவண்ணாமலை நகர் முழுவதும் ப்ளேக் நோயால் பாதிக்கப்பட்டு ஊரே வெறிச்சோடிப்போன போதும் கூட அவர் அருணைமலையை விட்டு அகலவில்லை. மாறாக ப்ளேக் நோயால் பாதிக்கப்பட்ட அண்ணாமலை என்னும் அடியவருக்கு அவரே பணிவிடை புரிந்தார். பின்பு இரண்டாம் உலகப் போரின்போது அடியார்கள் "அருணையைவிட்டுத் தெற்கு நோக்கிச் சென்றுவிட வேண்டும்! இல்லையெனில் ஐப்பான் ராணுவம் சென்னை மற்றும் அதன் அருகிலுள்ள திருவண்ணாமலைப் பகுதிகளை அழித்துவிடும்" என்று கூறிய போது ஸ்ரீபகவான் 'அழிப்பவன் யார்?' அழிக்கப் படுபவன் யார்?" என்று பதிலளித்தார். "அழிவது, அழிக்கப்படுவது ஆகிய அனைத்தும் நானே" என்னும் ஓர் அத்துவித ஞானமலையாக அருணைமலையில் உறுதியாக வீற்றிருந்தாரேயன்றி, அதை விட்டு அகலுவது என்பதை ஸ்ரீ பகவான் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. வேதாந்தம் கூறும் ஏகத்துவம் அவருடைய சகஜ ஸ்திதியாக இருந்தது. "மலை பெயர்ந்திடினும் வான் துளங்கிடினும் நிலை கலங்கா உர நெஞ்சம் காட்டியும்" என்று ஸ்ரீமருகனார் கீர்த்தித் திருவகவலில் (வரிகள் 311, 312) ஸ்ரீபகவானின் இந்த நிர்பயத்துவத்தைப் போற்றுகிறார்.

44. திகம்பர (ஆடையற்ற): இரண்டற்ற ஆத்மாவிற்கு ஆடையாகப் பின்னும் ஒன்று இருப்பது எவ்வாறு சாத்யம்? ஆகையால் ஈசுவரன் ஆடையற்றவனாகப் புராணங்களில் வர்ணிக்கப்படுகிறான்.

ஸ்ரீமுருகனாரும் ஸ்ரீரமண புராணத்தில் "அன்னியம் ஒன்றும் இல்லாததால் தன்னையே தனக்கு ஸ்ரீபகவான் ஆடையாக அணிந்து கொண்டதினால், அந்த ஆடைக்கு இன்ன தன்மை (இயல்பு) என்றும் இன்ன நிறம் என்றும் எவ்வாறு கூறமுடியும்" என்கிறார். ஏனெனில் ஆத்மாவிற்கு நிறமோ, குணமோ இல்லை அல்லவா?

"தன்னையே கோவணமாய்ச் சாற்றினதால் போலும் அதற்கு என்னையோ வண்ணநிறம் என்றறியா வாலறிவோய்"

- ரமணபுராணம், வரிகள் 449, 450.

இங்கே "சாற்றினதால் போலும்" என்ற சொற்கள் பொருள் பொதிந்தவை. அகந்தை வயப்பட்டார்க்கே ஆடை அவசியம். ஆடையற்ற நிலையை அஞ்ஞானிகள் நினைத்துக் கூட பார்க்க இயலாத காரணத்தால் இறைவனுக்கும் ஆடை தேவை என்று பக்தர்கள் நினைக்கின்றனர். ஆகவே ஸ்ரீமுருகனாரும் "சாற்றியதால்" (ஆடையை உடுத்திக் கொண்டதால்) என்னுமல் "சாற்றினதால் போலும்" என்கிறார். ஆத்மா ஆடையற்றது (திகம்பரம்) என்ற தாலேயே தன்னை உணர்ந்த ஆத்ம ஞானியாம் சுகப்பிரம்மம் ஆடை யற்றுச் சஞ்சரித்தார் என்று பாகவதம் பேசுகிறது. இது பற்றியே சமண அறவோர்கள் அமண அறவோர்களாக இன்றும் அங்கங்கே உலாவுகின்றனர். ஸ்ரீபகவான் திருவருணை அடைந்தவுடன் முதலில் செய்த காரியங்களில் ஒன்று ஆடையைக் களைந்ததே. தன்னிச்சையாகவே இது எந்த ஒரு சங்கற்பமுமின்றி, அவர்தம் சுவானுபூதி நிலையில் ஆத்ம இயல்பையொட்டி நிகழ்ந்த காரியம். ஆனால் பரம கருணை மூர்த்தியான ஸ்ரீபகவான் பிற உயிர்கள் மீது அவர்க்குண்டான இயல்பான பரிவினால் பர நலத்திற்காக, முக்தியை இச்சிக்கும் உத்தம அதிகாரிகள் தம்மால் பயனடையும் பொருட்டு கௌபீனதாரி யானார். ஈசுவரனின் பிரசித்த மான கோலங்களில் 'பிசுஷாண்டித்' திருக் கோலமும் ஒன்று. அருணேசரே ஸ்ரீரமணேசனதால் ஈசுவர இயல்பை யொட்டியும் அவர் கோவண்ணடியானார். ஆனால் உண்மை சுத்தாத்துவித நோக்கில் அவர் திகம்பரரே.

45. உணவு, உறைவிடம் தேவையற்ற: அனாத்மாவாகிய தேகம் அன்னத்தால் ஜீவித்திருப்பது; அன்னம் (உணவு) இன்றேல் நசிப்பது. தகுந்த பாதுகாப்பான உறைவிடம் இல்லை யெனில் புயல் காற்று, வெள்ளம் போன்ற இயற்கையின் கீற்றங்களால் அழிந்து போகும் தன்மையுடையது. ஆத்மாவோ என்றும் அழியாதது; நிலைத்த பொருளாவது. தன்னை ஆத்மா என்று உணர்ந்தவுடன் மதுரையில் மிகுந்த பாதுகாப்புடன் கூடிய உறைவிடத்தைத் துறந்தார். உற்றார், உறவினர், மற்றும் எல்லாவற்றையும் துறந்து

அருணையை வந்தடைந்தார். அங்கு வந்தவுடன் கையிலிருந்த பக்ஷணங்களையும் ஐயன்குளத்தில் வீசி யெறிந்தார். அப் பக்ஷணங்கள் அடுத்த வேளை உணவுக் காகுமே என்று கூட அவருக்குத் தோன்றவில்லை. பின்பு, 'உணவுக்கு' என்ற ஒரு காரணத்திற்காகக் கூட அவர் ஊருக்குள் வசிக்கவில்லை. அருணை மலை மீது சென்றுவிட்டார். உணவு கீரைப் பாட்டி முதலியோர் வடிவில் அவரைத் தேடி வந்தது. இவ்வாறு ஆத்மாவிற்கு உணவு, உறைவிடம் தேவையற்ற ஒன்று என்பது ஸ்ரீபகவானின் வாழ்வாக வே விளங்கியது. தேகத்திற்கே உணவு, உடை, உறைவிடம் தேவை. 'அனாத்மாவாகிய தேகத்தைச் சிறிதும் சிந்தியாதே; அஹம் தேகம் பாவனையை முழுவதும் விட்டவனே ஞானி' என்று விவேக குடாமணி கிரந்தத்தில் பெரிதும் அறிவுறுத்துகிறார் ஸ்ரீபகவத் பாதர். ஸ்ரீபகவானே தேகாபிமானத்தை முற்றிலும் துறந்தவராக நம் கண்முன் வாழ்ந்து காட்டினார். இது காரணம் பற்றியே,

“தேகமே மிகையாய்த் தேர்ந்தெலாம் துறந்த
தேசிக ரமணமாதேவே”

என்று ஸ்ரீமுகுகுரார் ஸ்ரீரமண சந்நிதி முறையில் தேசிகப் பதிகத்தில் ஸ்ரீபகவானைப் போற்றி மகிழ்கிறார்.

46. அகர்த்தா : எந்தச் செயலிலும் ஈடுபடாத ஆத்மா முற்றிலும் அகர்த்தாவாக இருப்பது. ஆத்மா நித்ய திருப்தனாய் இருப்பதால் அதற்கு இயற்ற வேண்டிய காரியம் ஒன்றுமில்லை. எனவே ஆத்மஞானியும் முற்றிலும் அகர்த்தாவாக இருக்கிறார் இதை ஸ்ரீ பகவான் பின் வரும் உபதேசங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

1. தன்னை அழித்தெழுந்த தன்மயானந்தருக்கு

என்னை உளது ஒன்று இயற்றுதற்கு -

உள்ளது நாற்பது பாடல் 31.

2. மனவுரு மாய மெய் மன்னுமா யோகி

தனக்கோர் செயலிலை உந்தீபற

தன்னியல் சார்ந்தனன் உந்தீபற -

உபதேச உந்தியார் பாடல் 15

'ஞானமே ஞானி; நரன் அன்று' என்பது ஸ்ரீபகவான் வாக்கு. எனவே ஞானி வினைகளைப் புரிந்தாலும் அவற்றின் பாப, புண்ணியங்கள் அவனை சிறிதும் பற்றுவதில்லையாகையால் அவன் காரியங்கள் செய்தும் செய்யாதவனே. அவன் காரியங்கள் ஆற்றுவதும் பரநலத்திற்காகவேயன்றி தனக்காக அல்ல. அவனைப் பொருத்தவரை அவனுடைய கர்த்துருத்வம் மாய்ந்ததனால் அவன்

கர்த்தா அலன். ஸ்ரீபகவான் முற்றிலும் அகர்த்தாவாகவே வாழ்ந்தார். மோனமே அவருடைய செயலாகவும் வாக்காகவும் இருந்தது. அவர் பேசியது மிகமிகக் குறைவே. அவர் எழுதிய பாடல்களும் கட்டுரைகளும் அதனினும் குறைவே. 54 வருடங்கள் அருணாசலத் திலே வாழ்ந்தவர் சுமார் 100 பக்கங்கள் செய்யுள்களிலும் சுமார் 150 பக்கங்கள் வசன நடையிலும் அருளியுள்ளார். அவைகள் அனைத்தும் (அருணாசலப் பதிகமும், அஷ்டகமும் போன்ற ஒரு சில நீங்கலாக) அடியவர்களின் வேண்டுகோள்களினால் உருவானவை. இவை ஸ்ரீரமண நூற்றிரட்டு என்றுத் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. ஒருமுறை ஓரன்பர் "நீங்கள் ஏன் ஊர் ஊராகச் சென்று ஆன்மதாகமெடுத்த நல்லடியார்களுக்கு உதவக் கூடாது?" என்று கேட்டபோது "நான் இப்போது மட்டும் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று எப்படிச் கூறுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டாரேயன்றி அருணாசலத்தை விட்டு சிறிதும் அகலவில்லை. அவர் பார்வையில் உலகம் இல்லை; உலகில் உதவி செய்யப்பட வேண்டியவர்களும் இல்லை. 'ஏகமேவ அத்வதீயம் பிரஹ்ம' (பிரம்மம் இரண்டற்று ஏகமாய் உள்ளது) என்பது அவர் சுவானுபூதி நிலை. அன்பர்களின் தனிப்பட்ட சந்தேகங்களுக்கு விடையளித்தாரேயன்றி, ஒருபோதும் அவர் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியதில்லை. அவர் சந்திதியில் அனைவரும் பெரும்பாலும் அவரிடமிருந்து பொங்கிப் பெருகும் மோன சுகத்தையே விரும்பி அவர்களும் மோனத்தில் ஆழ்ந்தனர். வெளித் தோற்றத்திலும் ஸ்ரீபகவானைப்போல் ஆத்மாவின் முழு நிஷ்கிரிய நிலையை வெளிப்படுத்திய ஞானியர் அரிதினும் அரியர்.

ஸ்ரீபகவான் குருவாசகக் கோவையில் "ஞானி தான் அகர்த்தாவாக இருப்பது மட்டுமல்ல; தன்னை சரணடைந்த பக்தனையும் அகர்த்தாவாக்குகிறான். அதுவே அந்த குரு சாதிக்கும் மாபெரும் காரியம். அவனே தெய்வீக அருள் வீசும் உண்மை குருவாகத் தேர்" என்று உபதேசிக்கிறார்.

அடைந்தவர்க்குப் பின்னும் ஒன்றை ஆணையிடுவோன்
அடைந்த கொடுங்கூற்று விதியாவான் - அடைந்தவரைச்
செய்வன செய்து முடித்தோரோத் தீர்ப்போனே

தெய்வ அருட் குருவாகத் தேர்.

பாடல் 271.

பொருள் : முற்றிலும் தன்னை நம்பி சரணடைந்தவர்களை ஞான மார்க்கத்தில் செலுத்தாது, மேலும் செய்யக் கடவன என, கர்மங்களில் செலுத்தும் குரு அவர்களுக்கு எமனும் (கூற்று) பிரம்மாவும் (விதி) ஆவார். ஏனெனில் அவர்கள் அந்தந்த கர்மப்பயன்களை (பாப, புண்ணியங்களை) அனுபவிக்க வேண்டி மீண்டும் பிறக்கவும் இறக்கவும் நேரிடும். ஆகவே அத்தகைய குரு உபசாரமாத் திரம் குரு என்று

அழைக்கப்படுகிறார். மாறாக, எந்த குரு தன்னைச் சரணடைந்தவர்களை முற்றிலும் அகர்த்தா ஆக்கி அவர்களை உள்முகப்படுத்தி ஆத்ம தரிசனம் செய்து வைக்கிறாரோ அந்த ஞானியே தெய்வம், அருள், குரு, (God, Grace & Guru) என்று உணர்ந்துகொள்.

தன் உபதேசத்திற்குத் தானே சான்றாகத் தன்னை வந்து அடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஆத்ம இச்சை ஊட்டித் தன்னைப் போல அவர்களையும் அகர்த்தா ஆக்கியவர் ஸ்ரீபகவான்.

மனிதகுலம் செய்த தவங்களின் பயன் அனைத்தும் திரண்டெழுந்த (47) பரிபூரண பிரஹ்ம வஸ்துவே ஸ்ரீபகவான். இப்புண்ணிய பாரத பூமியில் தோன்றிய எண்ணிறந்த ஆத்ம ஞானிகளுக்கிடையேத் தனித்துப் பிரகாசிக்கும் ஸ்ரீபகவான் இக்கலியுகத்திற்கு ஓர் யுகபுருஷர் என்றால் மிகையாகாது.

ஓம் ஸ்ரீரமணரூப்பணமஸ்து

கருணர்ணவமாய்க் கருதக் கதி நல்கும் அருணாசலம் ஈதாம்